

MARGARET MADDOCKS

La țărmul mării

Traducerea și adaptarea în limba română de
IOANA PATRICHI

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

În luna octombrie, locuitorii din Kingswater – cei care chiar locuiau acolo, localnicii, cum adesea le spunea Marele Joe, considerându-i ființe superioare – apărură ca din senin, clipiră mirați, respirară adânc și rămaseră un timp să se gândească.

"Timp" – toți rosteau cuvântul ca și cum ar fi fost vorba de unul lung cât veșnicia, și nu de ceva care să dureze până în noiembrie, când în mod normal ar cumpăra felicitări pentru Crăciun și ar organiza petreceri. Octombrie era diferit – era un spațiu de viață.

Doamna Woodchurch se așeză într-un șezlong în curtea din spatele Clubului Marinarilor și începu să citească ultimele patru numere ale unei reviste pentru femei, în timp ce fiul ei se îndrepta spre banca sa, pășind alene pe chei. Ar fi fost nevoie să fie vopsită din nou – o va vopsi în curând; ar fi trebuit, de asemenea, să repare năvoadele și plasele în care se strâneau homarii – le va repara și pe acestea... Toate la timpul lor, se

gândi el, ocolind bolovanii, căci era desculț, și privind refluxul...

Casa Pescărușilor nu dădea spre mare, dar, de la fereastra mică laterală de pe palier, Flora Brett vedea portul – ca o poză pătrată hașurată de catarge, cuprinzând capătul digului și luminile portului – și, dacă se apleca puțin, zărea și limba de nisip de unde începea Plaja de Argint – Silver Beach. Casa era o locuință nepretențioasă de pescari, construită în a doua parte a secolului al nouăsprecelea, ieșind însă în evidență prin culoarea roz pastel a zugrăvelii și prin culoarea albastră a ușii.

Grădina era înconjurată de ziduri, dar Marele Joe, înalt cum era, putea vedea pe deasupra lor. Casa familiei Brett avea o poartă din fier forjat care lăsa să se zărească o curte pavată și jardiniere cu hortensii. În schimb, când se legăna în balamaua ruptă, poarta înaltă din lemn din fața casei Marelui Joe arăta o cu totul altă imagine: găleți de plastic cu momeală, borcane pentru homari; năvoade și un scaun șubred pe care, în zilele frumoase, Marele Joe stătea și-l aștepta pe tânărul Joe să vină în vizită.

Cu ani în urmă, când familia Brett venea acolo în vacanță, Flora spunea de multe ori că acea căsuță prăpădită strica aspectul străzii și că ar fi trebuit s-o cumpere cineva și s-o renoveze, dar Tod era de cu totul altă părere: casa aceea nu era numai o pată de culoare, ci dădea pur și simplu viață străzii unde celelalte erau case de vacanță, pustii, cu obloanele trase, apa închisă și grămăjoare de otravă pentru șobolani rămase prin colțurile șoproanelor.

Câteodată, bătrânul cânta fals – mereu aceleași patru măsuri ale singurului cântec pe care-l știa, "Lăsați să ardă neîncetat focul din vatra casei". Dincolo de acordurile vesele ale acestei melodii, Tod simțea apăsarea tristeții bătrânului. De multe ori, când erau la Londra, discutase cu Flora să încerce să cumpere ei casa Marelui Joe după moartea acestuia, ca astfel să-și extindă locuința. Își făcuseră planul ce încăperi să unească, ce coridoare să suprima, cum să instaleze o altă cameră de baie.

– Nu e nemuritor..., spusese Flora. Trebuie să aibă peste optzeci de ani.

Acum însă, vitalitatea bătrânului îi făcea mare plăcere lui Tod. Discutau pe deasupra zidului despre vreme, despre planurile Consiliului de a construi o parcare pe chei, despre pescăruși. Tod știa bine că-i va lipsi dacă va pleca să locuiască pe domeniul Consiliului, cu tânărul Joe, sau, dacă... dacă va muri. Fusese o vreme când nici nu știa cum îl cheamă, prins cum era în vârtejul propriei sale vieți.

Aflase abia când se produsese o încurcătură cu o scrisoare. Bătrânul se numea Joseph Barler și erau o mulțime de Barler în Kingswater încă de pe vremea normanzilor. Pesemne că în vremurile de demult, aceștia stăpâniseră castelul Barler, acum o ruină. Îi împărtăși această presupunere și lui Joe, iar acesta încuviință din cap, observând însă că "Acum nu mai folosește la nimic".

Bătrânul luase plicul de la Tod, iar acesta dorise să aibă un martor pentru semnătură.

– Theodore, repetă Joe, privind neîncrezător prin ochelari.

Ia te uită! De multe ori am auzit-o pe doamna spunându-ți Tod și chiar mă gândeam că e un nume caraghios.

– Nu mai caraghios decât Theodore, îi răspunse Tod.

El, care se plictisea atât de repede de conversația din cercurile pe care le frecventa, era în stare să-l asculte ore în șir pe Joe. Nici măcar nu trebuia să răspundă; tot ce avea de făcut era să asculte și astfel, încetul cu încetul, află o mulțime de lucruri despre localitate, despre preotul care mai avea încă trei parohii, despre doamna Austey, care se căsătorise din nou ca să poată să păstreze localul și să nu fie nevoită să-l vândă. "Era neapărat nevoie de un bărbat", spunea Joe, fără însă să specifice clar dacă se referea la actuala doamnă Woodchurch, fostă Austey, sau la fabricantii de bere care erau proprietarii "Clubului Marinarilor"; ca urmare a povestirilor lui, se familiarizase cu polițistul, care, dacă până atunci fusese un anonim cu figura aproape complet acoperită de casca de motociclist în timpul raidurilor sale, acum devenise Tom, precum și cu poștaşul, Ted, care aducea ziarele de duminică. Joe știa aproape totul despre fiecare, deși păstra discreția asupra anumitor aspecte. Din locul în care stătea și privea, era foarte probabil că observa și înțelegea totul – poate să-i fi scăpat doar gândurile cele mai intime. Nici despre boala lui Tod nu i se spusese nimic dar, cumva, știa și despre asta.

Într-o zi, Flora văzu că lada lor de gunoi, care trebuia luată în fiecare vineri dimineța din spatele casei și adusă la poarta principală, conform unei decizii a autorităților locale, fusese mutată în mod cu totul misterios. Autorul era Joe, deși nimeni

nu-l văzuse în timp ce acționase. Tod era oarecum jenat pentru faptul că un om vârstă trebuia să facă tot ceea ce nu fusese el în stare pentru a o ajuta pe Flora; încerca să exprime toate acestea, mulțumindu-i în același timp lui Joe.

– Socot că mă pricep mai bine la astfel de treburi decât tine sau doamna ta, răspunse acesta. Și, în plus, ai fost bolnav, nu-i așa?

Flora nu crezuse niciodată că poți albi peste noapte și totuși, aproape așa se întâmplase. În cele trei luni de când începuse totul, părul des al lui Tod încărunțise complet. Din păcate, aceasta îi adăuga nu numai distincție înfățișării, ci și ani pe care nu-i avea. Și ea mai albise, dar, fiind atât de frumoasă, urmele lăsate de timp nu erau vizibile decât pentru prieteni, pentru cei care-o cunoșteau foarte bine și-și dădeau seama de încordarea ce luase locul liniștii de altădată.

Nici nu mai voia să-și amintească de ziua când fusese chemată la spital. De fapt, doar așa, încercând permanent să uite de amenințarea necrutătoare, reușise să-și păstreze mintea întreagă. Ca și acum, de altfel: își concentra toată atenția asupra a ceea ce aveau la prânz, ca să alunge orice alt gând. "Altădată", se gândea ea, "râdeam mereu". Nu era adevărat, dar vroia să creadă asta.

Acum, se străduia să zâmbescă și era extrem de recunoscătoare când și Tod îi răspundea cu un zâmbet.

Mult timp, Tod nu zâmbise deloc, dar acum trecuse de acea perioadă de șoc și adaptare. În mod ciudat, era fericit; mai fericit decât fusese de mult timp. Era adevărat, trecuse acea încordare și medicația modernă era de mare ajutor. Și totuși, chiar când trăsăturile sale de sculptură celtă erau destinate, gura îi era adesea strânsă, iar buzele, altădată senzuale, se subțiaseră într-o linie ce-i înăsprea figura, iar ochii săi negri priveau în gol, ca și când s-ar fi temut să întâlnească privirea plină de candoare a ochilor ei albaștri.

– Katey nu trebuie să știe.

Asta spusese Tod prima dată când Flora venise în vizită la spital la el, iar aceasta nu îndrăznise să-l contrazică. Încuviințase din cap, cu seninătate, ca să nu-l supere sau să-l îngrijoreze.

– Înțelegi, da? Nu trebuie să afle. Mi-am petrecut jumătate din viață făcându-mi griji pentru tatăl meu.

– Și a trăit până la optzeci și doi de ani.

– Da, dar a fost o sursă permanentă de îngrijorare pentru mine.

"Asta pentru că întotdeauna ți-ai făcut griji inutile", gândi Flora, dar nu-și rosti gândul cu voce tare.

Începuse de-atunci să-și cenzureze cu grijă cuvintele, astfel încât tot ce spunea să fie cât se poate de inofensiv.

Conversația lor, atât de plină de viață și de spirituală altădată, se redusese deocamdată la câteva banalități.

– Bine, dragul meu, nu-i spun. Poate când te vei simți mai bine.

– Niciodată. Nu vreau să aflu niciodată.

Așadar, vara trecu fără să amintească în scrisorile către Katey, stabilită la New York, nimic despre atacul de inimă și despre recomandarea doctorului de a face pauză un an de zile, întrerupându-și activitatea.

– Și când va afla, se va supăra pe noi că i-am ascuns adevărul.

– E fiica noastră, spusese Tod. Nu trebuie să ne temem de ea.

– Cred că întotdeauna m-am temut puțin de ea... nu, nu-i adevărat; m-am temut pentru ea, ceea ce este cu totul altceva. Trebuie să fie îngrozitor să fii atât de sigur că ai dreptate... adică, după aceea, când îți dai seama că n-ai avut.

Tod râsese.

– La ea nu e cazul.

– Vrei să spui că nu află niciodată că nu are dreptate.

– Va afla într-o zi, poate.

– Sper să nu se întâmple asta. Biata Katey, sper să nu se întâmple, spusese Flora, dar îi scrisese că tatălui ei i se recomandase repaus și că intenționau să stea în Kingswater.

– Nu trebuie s-o răsfățăm, își propuneau ei din când în când, dar era imposibil să nu o facă.

Îi puteau da orice și, deși îi refuzau ceea ce considerau că nu i se cuvine, sau cel puțin, așa credeau ei că procedează. În orice caz, trebuia să fie ceva total nesăbuit pentru a i se refuza lui Katey. Încercau să reziste înainte de a ceda cerințelor ei dar, până la urmă, tot cedau.

De exemplu, nu-i îngăduiseră să renunțe la școală la cincisprezece ani, așa cum ar fi vrut ea, dar, când refuzase să urmeze mai departe cursurile unei universități, deși era extrem de inteligentă și talentată, Tod își ascunsese dezămgirea, iar Flora nu mai spusese nimic. Din cauza războiului, ea nu putuse să meargă la facultate la Oxford și spera să-și împlinească visul prin Katey.

– Principalul este să fie fericită, îi spusese ea, în cele din urmă, lui Tod.

Dar, când Katey nu-și găsisese deloc fericirea, tot hotărându-se și răzgândindu-se în ceea ce privește iubii și profesiile, Flora suferise chiar mai mult decât fiica ei. Când discuta cu Todd, spuneau amândoi că are personalitate, fără însă să știe nici ei prea bine ce vroiau să spună cu asta. Katey plecase în Turcia pentru o vacanță de două săptămâni și nu se

mai întorsese timp de trei luni, răspunzând tuturor scrisorilor lor – atunci când răspundea – că se afla într-un harem, în deplină siguranță, încheind, ca de obicei, cu "Nu vă faceți griji", așa cum o făcea în toate cărțile poștale și telegramele. Iar ei, încetul cu încetul, se educaseră, dacă nu puteau să nu-și facă griji, măcar să accepte. "Acum, lucrurile s-au schimbat", își spuneau ei, fără însă să fie siguri că așa ceva s-ar putea întâmpla vreodată.

Apoi, deodată, cu un an în urmă, Katey hotărâse că, în sfârșit, știe ce-și dorește să facă: să meargă în Australia și-și anunță planul ca și cum ar fi fost o ocazie care nu trebuia sub nici o formă ratată.

– Dar trebuie să rămâi acolo doi ani, nu-i așa?

– Și ce dacă? Tu și tata puteți veni să mă vedeți. Tot ce aveți de făcut este să urcați în avion.

"Da, nu avem decât să ne urcăm în avion", își spuse Flora și doar perspectiva de a o putea vedea pe Katey o împiedica să plângă. Dar, înainte de a fi cazul să facă planuri de călătorie mai amănunțit, Katey le și trimise o scrisoare prin care îi anunța că se-ntoarce acasă, chiar dacă trebuia să plătească diferența prețului călătoriei, că Australia îi înșelase așteptările și-i ruga să-i trimită imediat trei sute de lire. Tod îi trimise banii, după care Katey se răzgândi din nou.

– Mai rămân puțin. Am ocazia să vizitez Marele recif împreună cu niște americani, așa că încă nu mă întorc.

Într-adevăr, Katey nu se întorsese acasă, ci plecase în America.

Din fericire, părea pentru prima dată mulțumită și avea o slujbă stabilă. Flora îi spusese că tatăl ei se simțea mult mai bine dar, pentru că încă nu avea voie să facă efort, rămâneau în Kingswater. Scrisorile săptămânale către fiica ei erau acum mult mai lungi decât de obicei, încercând să ascundă adevărul într-un înveliș de banalități.

"Doar îl știți", îi scrisese Flora, "întotdeauna muncește prea mult. Anul acesta va trebui să petrecem un Crăciun liniștit".

Katey răspunse că va veni în primăvară.

– Tot ți-e dor de ea? întrebă Tod.

– Da. Nu tot timpul, dar uneori îi simt lipsa îngrozitor. Și tu? Tod făcu o pauză, apoi încuviință din cap.

În ultimii cincisprezece ani, Tod muncise până la epuizare pentru ceea ce numea pe scurt "Firma".

"International Casings Ltd." le asigurase un lux ieșit din comun, iar lui îi adusese, în cele din urmă, o afecțiune coronariană, astfel încât trebuia acum să se pensioneze, venitul său reducându-se la o treime din suma ce i-ar fi revenit în mod normal. Desigur, nu aveau să fie săraci, dar faptul că avusese un salariu atât de mare îl făcuse să amâne economiile în mod nedeterminat – pentru cândva când urma să îmbătrânească și să iasă la pensie, poate.

În cel de-al treilea an de căsătorie, se mutaseră din micul lor apartament într-o casă mare dintr-un cartier luxos, o casă unde puteau primi oaspeți; își cumpăraseră o a doua mașină, apoi, în locul rulotei în care-și petreceau weekendurile, actuala casă de vacanță. Prosperaseră treptat, astfel încât trecerea se făcuse în timp, pe nesimțite.

Numai în ceea ce privea copiii nu se simțeau pe deplin realizați; fiul mult dorit se lăsa zadarnic așteptat. Treptat, abandonaseră orice speranță și-și concentrară întreaga ambiție și afecțiune asupra lui Katey.

La început, Tod nu pusese problema banilor. Medicamentele care i se dădeau îi produceau o stare euforică în care nimic nu mai părea să aibă importanță, iar în ultimul timp Flora plătea facturi uriașe pentru întreținerea casei și achita nota de plată pentru rezerva din spital. Venitul câștigat cu atât de multă trudă de Tod, venit foarte probabil a nu mai putea fi niciodată refăcut, se risipi într-o clipă, iar Flora asista îngrozită și neputincioasă la reducerea rapidă a contului lor din bancă. În trei luni de zile, oricât de prevăzătoare încercase să fie, cheltuielile depășiseră contul și se văzu nevoită să discute cu directorul băncii, un bărbat cât se poate de amabil, dar inflexibil. Ducea toată această povară singură, întrucât

doctorul, prieten de familie, îi interzisesese cu desăvârșire să-l îngrijoreze pe Tod.

Când acesta începu totuși să-și facă griji, Flora încercă să-l liniștească:

– Putem vinde din lucruri... uite, de exemplu argintăria de la mama ta.

– Nu vreau să vând nimic – absolut nimic, răspundea Tod, strângând din buze, în timp ce ochii îi sclipeau într-un mod alarmant.

Flora tăcu, arătându-se de acord. Era începutul unei vieți duble: fără să-i mai spună nimic lui Tod, vându Mercedesul, concedie menajera, se gândi chiar să-și găsească o slujbă... cum însă, din moment ce, deși era în spital, Tod o solicita aproape tot timpul... Își făcu planul să vândă casa și să cumpere una mai mică, apoi să vândă și casa de vacanță. Ideea salvatoare veni de la doctor:

– De ce nu închiriați această casă? Oricum, Tod va trebui să stea un timp în altă parte și...

Încă înainte ca doctorul să-și termine fraza, parcă se deblocă imediat ceva, și-n mintea Florei se și prefigură calea de ieșire din acel impas. Nu mai trebuia decât să găsească modalitatea de a-l aborda pe Tod. Fusesse mai simplu decât își imaginase.

– Am putea merge la Casa pescărușilor, spuse Tod, încă pe patul de spital. Te-ar deranja?

Era deja septembrie. Trecuse toată acea vară splendidă risipită pentru Flora în zile cenușii, toate la fel. Abia în acel început de toamnă, trecând prin grădina Kensington, păru să

simtă și să se bucure de căldura blândă a soarelui. Tod se simțea mai bine și urmau să plece la Kingswater pentru convalescența lui. Viitorul se redusese la orizontul zilei următoare.

Cu toate acestea, când Tod veni acasă, parcă totul începuse să prindă viață. Cuprinsă deodată de energie, Flora începuse să facă liste, să scrie scrisori, să organizeze plecarea. Casa a fost repede închiriată unui cuplu de la Ambasada Franței pentru o sumă din care, după ce se achitau toate cheltuielile aferente – nu puține – tot rămânea suficient.

– Am putea petrece iarna la Kingswater, spuse Tod.

– Toată iarna?

– Ar fi atât de tihnit...

Într-adevăr, liniștea de care erau înconjurați dădea impresia că este palpabilă și asta chiar și pentru Flora, pentru care liniștea părea ceva de mult și iremediabil pierdut.

La Casa pescărușilor, liniștea la care speraseră atât de mult se dovedi a fi un amestec de zgomote care mai de care mai ciudate pentru ei: loviturile porții în stâlp în bătaia vântului, motorul motocicletei lui Steve Blake care pornea la lucru în fiecare dimineață cu o precizie de ceasornic, orologiul din port – o construcție destul de hidoasă ce fusese înălțată în memoria primului Lord Kingswater – ce bătea orele, tipătul pescărușilor, vaietul sirenei pentru ceață, clopoțelul vânzătorului de înghețată, larma copiilor care ieșeau de la școală, strigătele vecinului lor, domnul Langley, pentru a se face auzit de soția lui complet surdă, clinchetul vaselor lăptarului ce-și făcea turul

pe la toate casele. Și, în mijlocul acestui vacarm, Tod stătea nepăsător în fața mașinii sale de scris, fără să observe nimic din ceea ce-l înconjură, nici măcar faptul că părul Florei, din ce în ce mai rar aranjat la coafor, își schimba culoarea.

– Voi învăța singur să scriu la mașină, spuse Tod. La început, Flora nu-l luase în serios, așteptând să-i treacă acel capriciu, dar chiar doctorul îl încuraja, spunând că orice preocupare îi face bine. În cele din urmă acceptă și Flora ideea, căci, atunci când Theodore Brett își puna ceva în gând, nimic nu-i stătea în cale. În ritmul bătăilor sacadate și neregulate pe tastatură, Flora trăia experiența unui sentiment ciudat, pe care aproape că-l putea numi mulțumire.

Categoric, viața lor se schimbase, dar avea și momentele ei bune.

– Săptămâna viitoare vine fiica mea, spuse Tod.

Era atât de entuziasmat de scrisoarea abia primită, încât simțea nevoia să împărtășească acea bucurie cu cineva; primul pe care îl anunță fu Joe. Acesta încuviință din cap, apoi adăugă:

– Nu e căsătorită.

Fusese pur și simplu o afirmație, nu o întrebare.

– Nu, nu e!

– Presupun că toți băieții se țin după ea.

– Asta cam așa e, râse Tod, neștiind prea bine dacă acesta era un motiv de mândrie sau de îngrijorare.

– Se va liniști și totul va fi bine când se va așeza la casa ei. Uite, de exemplu, Sandra noastră...

Tod, însă, nu la Sandra se gândea, ci la Katey.

– Presupun că este frumoasă... și soția ta este.

– În mod normal, cu mine ar trebui să semene și eu nu sunt o frumusețe... Ei bine, da, cred că se poate spune despre ea că este frumoasă.

Spusese aceasta ca să pară modest. De fapt, fiica lui nu numai că era frumoasă, ci era mai frumoasă decât oricine altcineva – și era a lui, sânge din sângele lui. Era atât de mândru, încât simțea nevoia să strige-n gura mare pe străzi.

– Sper că va rămâne mai mult, îi spuse el Florei. Îi plăcea acest loc.

– Pe-atunci veneam doar în vacanță și mai erau și alți tineri pe-aici. Acum... Ei, dar am putea face noi câteva invitații!

– Of, Doamne, chiar trebuie?!

Fără să vrea, Flora își amintea zilele în care primea oaspeți și participau, la rândul lor, la serate mondene, de la care se strecurau pe furiș și plecau, sau la care se distrau atât de bine, încât erau dispuși să continue petrecerea la cine știe ce local până în zori, chiar dacă Tod mergea la lucru ziua următoare.

Casa lor din Londra fusese întodeauna deschisă rudelor și prietenilor, până cu un an în urmă, când îngrijorarea și starea de tensiune ce planau deasupra lor îi făcuseră pe toți să stea puțin deoparte și să evite vizitele la Kingswater, ceea ce fusese

o ușurare pentru Flora. Dar acum, făcea bucuroasă invitațiile, în cinstea venirii fiicei lor; erau, majoritatea, presoane mai în vârstă – nu prieteni, ci bune cunoștințe, oricând bucuroase să stea la o șuetă și la un pahar gratis cu băutură fină.

Flora dădea telefoane și bifa pe listă pe cei care acceptau invitația ei. Îl lăsa la urmă pe doctorul Rutland, pentru că la numărul lui suna mereu ocupat. Era un văduv mai în vârstă, care locuia într-o casă urâtă la marginea dunelor. Din fericire, nu avusese o legătură prea strânsă cu el din punct de vedere profesional, pentru că nu-i inspira deloc încredere; îl examinase pe Tod când veniseră aici și, o dată pe lună, îi prescria pastilele.

– Îmi pare rău, dar unchiul meu e plecat, nu știți? Îl înlocuiesc eu, spuse o voce necunoscută la celălalt capăt al firului.

– Ah, nu, nu din punct de vedere profesional aveam nevoie de el; era vorba de o petrecere.

– Vin cu cea mai mare plăcere.

Flora nici măcar nu-l invitase, dar se văzu nevoită să adauge:

– Veniți și cu soția, desigur.

– Nu există nici o soție, din păcate... sau, din fericire, glumi el, cu glas prietenos. Sora mea are grijă de mine.

– Atunci, poate veniți împreună.

– Sunteți foarte amabilă, dar, când sunt plecat, trebuie să aibă grijă de copii.

Răsuflând ușurată, Flora avu totuși grijă să-și exprime speranța că vor avea o altă ocazie de a se cunoaște.

De la Joe, aflară mai multe despre doctorul Richard Rutland.

– Nu vi-l amintiți pe tânărul Rick? Nepotul doctorului Harry. Acum, și el e doctor. Nu se poate să nu vă amintiți de tânărul Rick și de sora lui. Locuiau undeva în nord și veneau aici în mod regulat în august ani de zile... Aveau casa la capătul plajei.

Tod încercă să și-o amintească. Acum, cu plimbările lui zilnice de-a lungul cheiului și înapoi, pe lângă dune, ajunsese să cunoască fiecare fir de iarbă. Familia Rutland însemna pentru el doar un nume, fără să poată face legătura cu vreun chip. În schimb, casa lor cu ușa împodobită cu scoici și grădina mică, mereu răvășită de vânt, era punctul în care întotdeauna se oprea puțin și privea către far, de partea cealaltă a golfului. De fapt, erau două golfuri la Kingswater: unul – micul port, plin în sezon cu ambarcațiuni, iar celălalt – plaja Silver Beach, o fâșie lungă de nisip unde copiii se jucau făcând castele.

– Da, da, spuse Tod. Știu casa, dar nu mi-i amintesc pe ei.

– El schiopăta, căută Joe să-i împrăștie memoria, și juca golf.

Deodată, Tod văzu, prin negura anilor, un bărbat schiopătând ușor spre club, însoțit de soția sa care juca golf mai bine decât el.

– Mai sunt aici?

– Nu, au murit amândoi. Deși era cu mult mai tânără decât el, ea a murit de cancer – povestea asta pur și simplu l-a distrus. Au avut și o fiică – s-a căsătorit.

Când Tod îi repetă cele aflate de la Joe, Flora hotărî că doctorul Rutland ar fi bun pentru Katey.

Fără însă să știe nici ea prea bine la ce se gândise.

– În orice caz, Katey mă va ajuta la servit.

De fapt, de când fusese în stare să țină o farfurie în mână, Katey o ajutase la servit la toate petrecerile. Și acum, în calitate de fiică proaspăt venită din America – persoană extrem de interesantă – urma să joace rolul de gazdă perfectă pentru Rick Rutland.

Oare pentru asta trecuse prin atâtea Flora ca s-o crească?
Oare la atât se reducea orizontul lui Katey?

Capitolul 2

- Poți merge la Londra s-o întâmpini pe Katey, spuse Tod.
 - Să te las singur?
 - Ei, sper că nu definitiv, dar ia trenul și mergi acolo – poți sta câteva nopți la cineva.
 - Și tu? Cum ai să te descurci?
 - Are grijă de mine doamna Daley.
- "Vine cineva zilnic să ne ajute, o anume doamnă Daley", spusese Tod tuturor și Flora nu mărturisise niciodată că gluma aceasta, repetată atât de des, o înnebunea de teamă să nu-și piardă mințile – o teamă mai mare decât de propriul ei sfârșit, sau de sfârșitul lui Tod.
- Și nu vei face nimic nesăbuit?
 - Ce anume?
 - Nu știu... să te-apuci să muți mobila...
- Nu avea voie să ridice, să alerge, să facă nici un efort

– Poți să mergi la cumpărături, să te-ntâlnești cu prietenele...

La început, Flora nici nu avusese timp să observe că-i lipsesc întâlnirile cu prietenele, atât era de ocupată: făcea gospodărie, mergea la cumpărături și era mereu în preajma lui Tod, pentru a nu-l scăpa din priviri nici o clipă. N-o mai interesa vechiul său stil de viață, dar uneori simțea lipsa a câte ceva: un magazin de unde putea cumpăra specialități, o ocazie în care ar fi putut îmbrăca rochia de seară, un coafor bun, deși învățase să-și aranjeze și singură părul. De multe ori, nu-și mai recunoștea propria figură, de parcă ar fi aparținut unei străine. Zâmbetul care-i apărea atât de des pe față altădată, acum era pe punctul de a se transforma într-o grimasă. Din fericire, fusese întotdeauna o femeie frumoasă, căreia nu i-ai fi dat patruzeci și cinci de ani și, când nu era obosită, putea foarte bine concura cu fiica sa.

Acum însă, era mereu obosită, irascibilă, uita totul ca și cum întreaga atenție i-ar fi fost concentrată asupra unui singur punct.

– Îți va face bine să pleci puțin de-aici și să te distrezi.

Flora protestă, dar curând își dădu seama că se înșelase; îl iubea la fel de mult pe Tod dar, în perspectiva noului contact cu Londra, imaginea lui se estompă.

Numai că Londra, pe care luni de zile și-o imaginase strălucitoare, mirosind a Chanel și zumzând de conversații spirituale, i se înfățișa zgomotoasă, cenușie, cu femei destul de prost îmbrăcate.

Katey venea spre mama ei, în timp ce un tânăr îi ducea valiza și un bărbat mai în vârstă, haina. Ea ținea în mână doar poșeta și un buchet enorm de trandafiri, dar le scăpă când o sărută pe Flora. I se întâmpla des să scape din mână obiecte, dar întotdeauna era cineva care să i le ridice, iar neglijența ei căpăta o notă de distincție. Nu-și prezentă însoțitorii imediat, de unde Flora deduse că-i cunoscuse în timpul călătoriei, iar aceștia o urmau tăcuți, încărcăți de bagaje. Abia după câțva timp li se adresă Katey:

— V-o prezint pe mama.

În timp ce Flora încerca să compenseze lipsa de recunoștință a fiicei ei, aceasta luă ușor haina din mâna domnului mai în vârstă și zâmbi, ceea ce-l mulțumi pe deplin.

— Ce face tata?

— A cam exagerat cu munca și acum are nevoie de repaus, un timp. Ți-am spus că am închiriat casa din Londra pe perioada concediului lui. Ne-am gândit să petrecem iarna la Kingswater și acum rămânem în continuare.

— În căsuța aceea?

— Nu-i rău deloc și, din moment ce primim o sumă atât de mare pentru chirie...

— Mamă, îmi ascunzi ceva. Spune tot.

– Nu-ți ascund nimic. Acum se simte mai bine.
– Mamă, de ce încerci întotdeauna să mă protejezi?
– Tatăl său se gândea că-ți vei face griji.
– Și ce dacă? Și dacă nu știi îți poți face griji, nu știi?
– Te-am prevenit oarecum și nu știam că vii acasă atât de curând. Ne gândeam că ai slujba aceea grozavă la New York și nu vroiam să te simți obligată să vii acasă.

– Nu am venit pentru tata.

Câteodată, Katey putea fi chiar brutală.

Deja erau în dezacord, dar Flora se abținu de la orice justificări și dezmințiri furioase. Nu trebuia să se certe cu Katey – în nici un caz nu era acum momentul, iar pe Tod nu mai trebuia să-l contrazică vreodată. Își simțea mintea blocată de gânduri neîmpărtășite și cuvinte nerostite. Nici ea nu știa cui îi semăna Katey, cert este că își impusese voința încă de pe când refuzase laptele matern în favoarea unuia din comerț.

"Nu-i mai sunteți de-ajuns – vrea mai mult", îi spusese moașa. Se pare că avusese dreptate.

Privind-o pe Katey refăcându-și fardul în gara Paddington, Flora nu putu să nu-și amintească de fetița cu aparat dentar și o guriță mult prea mare pentru fața aceea mică – o gură de-a dreptul hidoasă – când plânga și nu cu mult mai acceptabilă – când zâmbea.

Era un mister chiar și pentru ea, ca mamă, cum de se făcuse așa de frumoasă; parcă dintr-o dată, toate trăsăturile urâte luaseră forma și dimensiunea potrivite, într-o îmbinare perfectă.

– Spui că se simte din nou mai bine. De data asta e adevărat?
Vocea lui Katey suna acuzator în vagonul gol, ducând-o pe Flora cu gândul cu ani în urmă, când aceasta descoperise că nu există Moș Crăciun.

– Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Dar Flora nu putea, din cauza promisiunii făcute.

– Acum e mai bine.

– Sincer?

– Da, cu mult mai bine.

Nu aminti nimic de teama permanentă ce întuneca viitorul redus, de altfel, la perspectiva orei următoare. Groaza aceea din ambulanță, când îl văzuse abia respirând, nu avea s-o mai părăsească niciodată; partea cea mai rea era că nu putea împărtăși nimănui cea mai cumplită teroare ce-o apăsă. Tot trebuia liniștit în permanență și aceasta devenise misiunea ei în viață. "Dacă ai grijă, nu se va mai întâmpla niciodată", îi tot repeta, iar el o credea. Toată lumea o credea, așa că și Katey trebuia s-o creadă. Numai pe ea însăși nu reușea să se convingă.

– Nu ești singura care ai secrete, spuse Katey. Ascultă-mă.

– Draga mea, nu fac nimic altceva de când ai venit.

– Da, știu, trebuia să mă fi oprit; e vina ta.

– Întotdeauna totul e din vina mea, spuse Flora ca o simplă constatare, fără să se plângă.

– Ascultă-mă: mă mărit.

– Minunat, draga mea. De ce n-ai spus până acum? Cine e?

Flora era într-adevăr încântată, căci avea impresia că, de-acum, Katey va fi în siguranță, nemaiconstituind un

permanent motiv de îngrijorare. Bucuria nu dură, însă, mai mult de două secunde.

– N-o să-ți placă.

– Mai întâi povestește-mi despre el și vom vedea apoi. Cine e?

Poate că viitorul ei ginere avea părul prea lung și vederi politice de stânga, dar va fi tolerantă și răbdătoare; important era să fie Katey fericită.

– Se numește Jefferson Kernshill. Toți îi spun Jeff și te rog să-i spui și tu tot așa. Uneori, eu îl alint cu Teddy, dar ăsta este un nume pe care-l folosesc doar eu. Numele Kernshill nu-ți spune nimic?

– Sincer, nu.

– Ar trebui... N-ai auzit de produsele chimice Kernshill?

– Nu.

– Este teribil de bogat, dar... teribil de...

Flora se liniști din nou; era o senzație plăcută, ca și cum s-ar fi cuibărit într-o haină moale și călduroasă. N-avea decât să aibă părul lung și să facă politică de stânga! Katey avea să fie nu numai iubită, ci și răsfățată cu tot ce-și va dori – nu va duce lipsă de nimic.

– E american, nu-i așa?

– Da.

– Și câți ani are?

Pentru o clipă, se temu din nou; dacă e atât de bogat, pesemne că e bătrân. O și vedea pe Katey în floarea vârstei, îngrijind un octogenar. Nici nu avu timp să-și ducă ideea până la capăt, că veni răspunsul lui Katey:

– Treizeci.

Și imediat, practică și nesentimentală cum era, trase de la gât un lanț lung din aur, întinzând spre Flora un medalion în formă de inimă, cu perle. Înainte de a-l deschide, un gând o străfulgeră: "Asta trebuie să fie... e negru". Dar până când să sondeze în adâncul ideilor ei liberale în numele cărora afișase întotdeauna o lipsă totală de prejudecăți, cele două jumătăți ale inimii se deschisera, iar fotografia tăiată perfect pe măsura acesteia lăsa să se vadă, așa micuță cum era, un bărbat blond, frumos. Înainte ca următoarea temere să i strecoare în suflet – "Pesemne e infirm sau paralizat" – o auzi pe Katey:

– E înalt și superb; nu-i așa că arată minunat?

– De ce te-ai temut că nu-mi va plăcea? Pare să fie visul oricărei soacre.

– Da, dar...

– Atâta timp cât ești fericită..., șopti ea din nou această banalitate, crezând cu tărie în ea.

– Să nu spui că nu te-am prevenit; e căsătorit.

Închise apoi cu un pocnet sec inimioara care se amestecă imediat cu celelalte lanțuri și coliere de mărgelile care-i împodobeau puloverul negru.

– Oh, Doamne!

Asta a fost tot ce-a putut spune Flora după o clipă de tăcere și simplul fapt că existase acea clipă de tăcere în prezența lui Katey era de rău augur.

Katey, ca de obicei, își ascundea gândurile într-un torent de cuvinte, punând-o în scurt timp pe Flora în temă cu întreaga

situație. Când, în sfârșit, Katey, obosită, adormi, închise și ea ochii, încercând să inventeze o poveste nevinovată – și acceptabilă – pentru Tod.

Povestea clasică... Sara, soția lui Jeff, nu-l înțelegea.

– Ți-am spus că n-o să-ți placă...

Nu e vorba că nu-mi place. Nu văd, pur și simplu, cum te poți căsători cu un bărbat care...

– Îl iubesc.

– Se poate, dar nu văd cum te poți căsători cu el.

– În America, divorțul se obține ușor.

– Un divorț nu e niciodată ușor.

– Da, de fapt, există și în acest caz o problemă. Sara cere o pensie alimentară uriașă și procesul a fost amânat un timp – șase luni, așa e procedura legală. Are doi copii, adăugă după o pauză; doi băieți la care ține foarte mult.

– Sper...

– Sunt din prima căsătorie.

– Vrei să spui că a mai fost căsătorit?

– Da; prima dată s-a însurat când încă era în facultate. Ea era mult mai mare decât el și, desigur, treburile nu au mers bine.

– Și cu tine va merge bine?

– Da.

– Ești sigură?

– Absolut sigură. Sper să ne căsătorim la sfârșitul verii. Va fi ceva foarte liniștit... acolo, probabil.

Încă de când auzise doctorul spunând "E fetiță", Flora își imaginase nunta fiicei ei în fel de fel de chipuri – aranjamente

florale, voaluri de un alb imaculat, muzică... în sfârșit, o nuntă mare, fastuoasă, sau o nuntă în stil mai mic... dar niciodată o nuntă în America și un mire deja divorțat de două ori.

– Trebuie să găsim o modalitate de a-i spune tatălui tău cu menajamente. Aceasta a fost tot ce-a mai putut spune.

Tod le aștepta cu mașina la punctul în care calea ferată se intersecta cu șoseaua.

Acum, după plecarea vilegiaturiștilor, era o liniște desăvârșită. Tod chiar se întreba dacă nu cumva va fi insuportabil pentru Katey. Cât despre petrecerea organizată de Flora... ce putea să însemne pentru o persoană plină de viață și obișnuită să ducă o viață mondenă, cum era Katey?!

– Hei, ce-i povestea asta cu boala ta?! strigă aceasta cum îl văzu.

– N-am nimic, spuse Tod, ridicând o valiză înainte ca Flora să-l poată opri. Mama ta își face griji inutile.

Era imposibil să poată fi domolit. Era atât de bucuros, încât se simțea cu adevărat bine, așa cum nu i se mai întâmplase de mult.

– Îți va plăcea, tată, ai să vezi.

Flora deschise gura, mirată, apoi o închise, fără a mai rosti ceva; ei, Katey îi spusese exact contrariul – că n-o să-i placă.

– Va veni aici după Paște și atunci îl vei vedea. Este inteligent, frumos, plin de farmec... ca tine.

Katey se așezase pe brațul fotoliului lui Tod, iar acesta era atât de încântat, încât Flora se aștepta să-l vadă topindu-se de plăcere din clipă în clipă, aceasta până să-și dea seama, după expresia chipului lui, la ce se gândea: încă nu se născuse bărbatul potrivit să fie soțul fiicei lui; de altfel, nici nu putea exista un asemenea model de perfecțiune.

– Dar te previn, tată, și dacă nu-ți va plăcea de el, ceea ce este imposibil, chiar și așa, tot mă voi căsători cu el.

– Când? întrebă Tod după o pauză.

– Când va fi liber.

– Vrei să spui că acum nu este?

– Momentan, nu, dar va fi.

– Când?

– În curând. Atât spuse, apoi repetă aceleași cuvinte: "În curând", plimbând inimioara în sus și-n jos pe lăntșor.

Ușa dintre bucătărie și living era deschisă, astfel încât FLora putea foarte bine să vadă, să audă și să-și imagineze. Așteptă continuarea, dar, spre surprinderea ei, Katey schimbă subiectul. Aceasta avea întotdeauna o mulțime de nimicuri de povestit, căroră știa să le dea un farmec aparte și, între două istorisiri amuzante, strecură informația că Jeff fusese însurat de două ori. Tod nu spuse nimic.

– Fapt este, comentă el abia mult mai târziu, la culcare, că este foarte posibil ca un bărbat care a avut două căsnicii nereușite să eșueze și în a treia.

Era mai târziu decât de obicei, iar Tod arăta bătrân și obosit, cu ochelarii puși strâmb, pentru că, oricum, cartea rămăsese nedeschisă.

– Nu-ți face griji, îl liniști Flora. Spunea aceste cuvinte zilnic, pentru orice situație, de la contul lor în bancă, până la protestele studenților. Cu Katey a noastră nu e de glumit!

– Aș putea de-acum să-l compătimesc, dar nu mă gândesc decât la ea.

– Cred că ne gândim prea mult la ea. Mai bine să trecem la cărțile noastre.

Citiră zece minute, așa cum obișnuiau. Tod își luă pastila pentru dormit, întrebându-se ce avea Joe să-i spună despre Sandra, iar Flora rămase mult timp trează după ce el adormi.

În fiecare după-amiază, chiar în timpul orei de odihnă a lui Tod, acest necunoscut Jeff îl deranja, telefonând din New York. De obicei răspundea Katey, care aștepta telefonul lui, dar se-ntâmplă o dată să ridice Flora receptorul prima. Vocea de la capătul celălalt al firului avea un aer politicos, dar rece, neprietenos.

– Ce fel de om e acest Jeff? o întrebă ea la un moment dat pe Katey.

– Câteodată, și eu mă întreb dacă știu. Tot ce știu este că-l iubesc, nu ți-am spus?

Gândul Florei zbură cu ani în urmă: Tod, atât de chipeș în noua sa uniformă, scurtele despărțiri disperate când el trebuia să lipsească un timp, spaima că un copil le-ar complica viața, apoi spaima că de-acum mult doritul copil întârzia să apară.

Katey fusese rodul întârziat al pasiunii lor, aducându-le clipe de extaz și de chin, dar concentrându-le permanent întreaga atenție asupra sa. Abia din cauza bolii lui Tod, Flora începu să se preocupe exclusiv de el și, pentru prima dată, treceau zile în șir fără să se mai gândească deloc la fiica lor. Desigur, aceasta revenea în centrul atenției ori de câte ori era lângă ei.

– Doar ți-am spus că-l iubesc! insistă Katey, ștergând o farfurie și privindu-se în oglindă.

Cum putea să-i explice ciudățeniile oamenilor: unii, căsătoriți cu adevărați monștri – extrem de fericiți; alții, căsătoriți cu adevărați îngeri – extrem de nefericiți; iar între aceste două extreme – o mulțime de combinații în funcție de diverse situații și temperamente.

– Doar nu te-ai căsătorit cu prima fată pe care ai cunoscut-o, nu-i așa, tată?

– Nu, recunosc Tod.

– Ai mai iubit și alte femei înainte de a te îndrăgosti de mama. E firesc să fi fost așa.

Tod privi pe fereastră spre Flora, care întindea niște rufe. Prezența ei, chiar și la acea distanță, îi umplea inima de căldură.

– Trebuie să mai fi iubit și alte femei, insistă Katey.

– Alte femei..., repetă el și, deodată, între el și Flora, încă în dreptul ferestrei, începu să plutească, pe jumătate uitate, trupuri... da, nu femei, ci trupuri – cu excepția lui Jane. Cu Jane fusese altfel.

Flora nu aflase niciodată de Jane, soția celui mai bun prieten al său, aflată acum, din fericire, la zeci de mii de mile depărtare, în Africa de Sud.

– Da, recunosc el, au mai fost și alte femei.

– Ei bine, singura diferență este că Jeff s-a și căsătorit cu ele.

Stilul lui e mai sentimental.

– Și dacă se întâmplă același lucru și cu tine.

– Nu se va întâmpla.

– Ești sigură?

– Da.

Spunând acestea, Katey își ridică bărbia cu un gest hotărât – același de pe vremea când era încă în leagăn; doar așa ceruse să i se ridice prima jucărie scăpată din mână, așa obținuse prima bicicletă atunci când o dorise... Pentru o clipă, Tod simți un fel de milă pentru acest Jeff pe care nu-l cunoștea.

– Căsătoria e cu totul altceva, spuse Tod, încercând zadarnic să nu pară bombastic.

– Cum? De ce?

Nu putut explica și, ca de fiecare dată când trebuia să se recunoască învins, o sfătui:

– Întreab-o pe mama.

Katey făcu întocmai, dar nici ea, nici Flora nu reuși să găsească dacă nu un consens, cel puțin cuvintele potrivite.

– Nu văd motivul pentru care nu ai fi de acord.

– Mi se pare că sunt prea multe soții într-un timp prea scurt.

– Vorbești de parcă ar fi fost un harem.

– Din câte știu, musulmanii au voie să aibă patru, așa că ar mai putea avea încă una... după tine.

– Mamă!

În tonul vocii ei era un amestec de enervare și furie, aproape frizând ura. Ieși în fugă din casă și din curte, trântind poarta din fier, înaintând orbește, disperată că nu era înțeleasă.

O readuse la realitate mașina frânată brusc în momentul în care aproape că-i tăie calea. Era mașina lui Rick Rutland.

– Dacă ai de gând să faci un accident, ai ales persoana potrivită – sunt doctor. Cu toate acestea, n-ar strica să te uiți pe unde mergi.

Vocea lui avea aceleași inflexiuni ca a tatălui ei și individul vorbea ca și când era obișnuit să fie ascultat. Ciudat, însă, aceste cuvinte rostite de el aveau un aer liniștitor, pe când, dac-ar fi fost spuse de părinții ei, ar fi enervat-o.

– Trebuie să fii fiica soților Brett. Eu sunt Rick Rutland. Îți mai amintești de mine?

– Nu. Ar trebui? adăugă ea, zâmbindu-i.

– Poate că nu. Erai tare neastâmpărată când erai mică. Îmi amintesc de tine mai ales pentru că, luându-te în barcă să verific vasele în care vroiam să prind homari, ai sărit până când era să ne răsturnăm; am jurat să nu te mai iau niciodată. De fapt, venisem să-i spun tatălui tău că va trebui să mă accepte un timp, până se întoarce unchiul meu din Noua Zeelandă.

– Sper să nu avem nevoie de tine.

– Oricând ți se poate întâmpla să cazi de pe acoperiș.

– De unde știi? întrebă Katey, ducând instinctiv mâna la cicatricea, aproape invizibilă, de sub sprânceană.

– Cum puteam să uit, după ce mi-ai pătat de sânge pantalonii noi?

– Credeam că a fost unchiul tău...

– Așa e, dar eu, student la vremea aceea, l-am ajutat. Țipai groaznic. Nu erai deloc un copil drăgălaș. Cine s-ar fi gândit că vei deveni așa o păpușă?

– Nu prea e genul de remarcă potrivită pentru un medic.

– Sunt în afara orelor de serviciu. Tocmai mergeam s-o iau pe sora mea și pe cei doi copii ai ei. Trebuie s-o cunoști.

– Mi-ar face plăcere.

- Oricum, ne vedem la petrecerea de sâmbătă.
- Vii? Când mama a spus "doctorul", credeam că...
- Da, da... Așa mi se spune – localnicii sunt prietenoși.

Zâmbetul cu care-și însoți cuvintele îi dezgoli dinții mari, neregulați, într-o gură deopotrivă de mare, cu contur neregulat. Nu avea deloc o figură ce putea fi numită frumoasă; ochi pătrunzători, deasupra unui nas nu prea drept; o expresie agresivă pe care zâmbetul o transforma instantaneu într-una de nebănută blândețe.

Katey îl privi cu atenție: un bărbat nu atât de înalt ca tatăl ei, dar robust, lăsând chiar impresia de putere. Cât despre clăia de păr negru... părinții ei l-ar fi considerat cu siguranță prea lung, în timp ce ei i se părea prea scurt.

Fără să poată explica de ce, Katey simți cum acea ciudată întâlnire de câteva minute îi creă bună dispoziție. Intră în casă, fredonând ușor fals.

Fără prezența lui Katey, petrecerea ar fi fost la fel ca de obicei, puțin cam zgomotoasă pentru a fi considerată anostă.

Privind la frumoasa făptură pe care ea și Tod o creaseră, cum stătea acolo, sigură pe ea, puțin detașată, abia schițând un zâmbet în timp ce toți bărbații care-o înconjurau se întreceau în remarce spirituale, Flora se gândi la propria ei tinerețe,

îngrădită de atâtea restricții și aproape că invidie siguranța de sine a fiicei sale. Libertatea afișată de tânăra generație o făcea în oarecare măsură sceptică în ceea ce privea fericirea acesteia. "Câteodată", se gândea ea, "restricțiile pot acționa ca o barieră de protecție". Uneori avea impresia că nu știa mai nimic despre străina care era fiica ei.

Era frumoasă, sănătoasă, își iubea părinții, așa că ea, ca mamă, avea toate motivele să se considere binecuvântată, atunci când alte mame se plâneau de fiicele lor. Numai că... n-o înțelegea.

— Nu mi-ai spus că ai de gând să te măriți cu un iancheu, strigă Rick Rutland, pentru a se face auzit în vacarmul acela rezultat din adunarea prea multor persoane, dintre care una surdă, într-o încăpere prea mică.

— Nu este iancheu. Familia lui este din Virginia.

— De unde?

Ieșiră pe terasă, pentru a se înțelege.

— Din Virginia, repetă Katey. Și dacă te-ar auzi numindu-l așa, precis te-ar trânti la pământ cu un pumn.

Rick își încheștă pumnii, ca pentru a arăta că poate susține onorabil orice luptă.

— De unde ai știut că e american?

– Marilyn, telefonista, vorbea despre telefoanele primite de tine din New York. Nu e deloc greu de aflat fel de fel de lucruri de la lume. Tatăl meu spunea întotdeauna că așa aflate că mama era gravidă.

– Cred că ești îngrozitor cu această curiozitate a ta...

– Doar când subiectul mă interesează. Cine e?

– Jeff Kernshell. Cred că numele îți e cunoscut.

– Firma de medicamente?

– Da.

– Grozav pentru tine, nu-i așa?

– Da.

– Trebuie să mi-l prezinți, astfel aș putea să-l previn în legătură cu ceea ce-l așteaptă.

– Asta ar fi ceva nou. Până acum toată lumea încearcă să mă prevină pe mine.

– Dar ce-au cu el? Ce e în neregulă?

– Nimic. E perfect.

– Atunci, de ce nu-l plac? E proaspăt ieșit din închisoare?

– S-ar putea spune și așa... A mai fost căsătorit.

– Asta nu e o crimă.

– De două ori, spuse Katey, ca și când ar fi răsucit lama unui cuțit în propria ei rană.

– Și te deranjează.

– Sigur că nu.

– Atunci...

– Ei, povestește-mi mai bine despre tine. Ai stors destule informații de la mine.

- N-ai auzit vorbindu-se? Am inima frântă. Nu se vede?
- Nu.
- Cu toate astea, așa e; atârnă într-un fir și sângerează.
- Și ce faci?
- Nimic. Nu se poate remedia printr-o intervenție chirurgicală.
- Ce simți?
- Pui prea multe întrebări, fetițo.
- Și tu mi-ai pus.
- Trebuie să spun totul?
- Dacă nu vrei, nu.
- Poate că, într-o zi, am să-ți povestesc.
- Aștept.
- Când sosește aici individul?
- După Paște!

Rick tocmai voia să repete că i-ar face plăcere să-l cunoască, dar se opri, dându-și seama că se făcuse liniște în jurul lor. Musafirii plecau, așa că își luă și el rămas-bun și mulțumi Florei, apoi luă din mâna lui Tod tava cu băuturi, fără însă a-i mai atrage atenția că nu avea voie să ridice nimic greu, ceea ce acesta știa deja foarte bine.

- Am stat prea mult, spuse el, privind-o pe Katey.

Se priviră până când aceasta își lăsa pleapele în jos și-și întoarse capul într-o parte.

Când se gândea la Rick, ceea ce-i rămăsese cel mai clar în minte, erau ochii lui. Și totuși, n-ar fi putut spune ce culoare aveau.

Știa doar că erau blânzi, dar și cu străfulgerări de furie și cu sclipiri de curiozitate. Nu-și dădea prea bine seama cât de înțelegător și plin de compasiune era, dar simțea cu tărie că, dacă ar avea nevoie de ajutor, s-ar putea baza pe el.

Gândul acesta îi umplea inima de căldură.

Capitolul 3

Katey o recunoscuse imediat pe Hannah ca fiind sora lui Rick: deși aceasta era blondă, iar el brunet, amândoi aveau aceeași constituție robustă și același stil de a-și pleca privirea, ezitând puțin înainte de a vorbi. Tot atât de bine știa și Hannah cine era Katey, dar nici una din ele nu spuse nimic. Erau în fața brutăriei, unde toată lumea aștepta mașina cu chifle, ca în fiecare marți.

Deodată, un băiețel o zbughi în mijlocul șoselei și imediat se auzi un țipăt de groază. Fiind cea mai aproape de scena incidentului și cea mai rapidă în reacții, Katey îl prinse într-o clipă de cămașă, salvându-l de la un sfârșit tragic, și-l depuse la picioarele lui Hannah, ca și când ar fi dat drumul unui pisoi adus de ceafă.

— Copil îngrozitor! strigă Hannah la fiul ei, simțind o imensă ușurare după clipele de panică prin care trecuse. Să nu mai faci niciodată așa ceva!

Copilul începu să plângă, în timp ce Peter, fratele său, mai mare doar cu zece luni, făcu o tentativă de a dispărea pe alee. În acțiunea comună de salvare, Katey și Hannah făcură cunoștință una cu cealaltă și mergeau acum împreună, discutând, fiecare ținând de mână câte un copil.

– Fratele meu mi-a spus să te caut și chiar vroiam să-ți telefonez. Aici nu e deloc amuzant în extrasezon. Dar, oricum, eu nu am timp nici să respir. Hai, vino la mine să bem o cafea.

– Știi ce, o întrerupse brusc Katey. Nu am cumpărat chifle.

– Vai de mine, așa e!

Hannah îl luă de mână pe Simon, iar Katey pe Peter – sau, poate invers – și alergară înapoi, dar numai pentru a vedea mașina pe care era scris cu litere mari "Încercați produsele noastre de patiserie de casă", devenind din ce în ce mai mică, în goană spre șoseaua principală.

– Pentru tine nu contează, spuse Katey. Nu ai de dat nimănui socoteală, dar eu va trebui să răspund în fața unei mame absolut feroce.

– Cam același lucru este și în cazul unei căsătorii, chiar dacă soțul tău este plecat pentru mult timp, ca în cazul meu – Jim este în marină. Cândva, aveam și eu tot felul de teorii; acum însă...

Fără să-și dea seama, se îndreptau spre Casa Pescărușilor și, ajungând în dreptul acesteia, veni rândul lui Katey să facă invitația la cafea. Hannah refuză, din cauza copiilor, pentru a căror purtare avea mari rețineri.

– Prostii! spuse Katey.

Hannah zâmbi, dar refuză în continuare, deși de-acum deveniseră prietene.

– Mi-a părut rău că n-am putut veni la petrecerea dată de părinții tăi. Rick s-a simțit foarte bine.

– Trebuie să fie într-o perioadă foarte proastă dacă întâlnirea cu câțiva bătrâni cu mustăți cărunte i-a putut face bine.

– Nu observasem că ai avea mustăți – cărunte sau de altă culoare, spuse Hannah râzând. Mi-a spus că te măriți cu un american.

– Da, recunosc Katey, ca și când ar fi avut două capete.

– Ce păcat! Vai de mine, iartă-mă, ce-am spus! Speram însă să fii disponibilă pentru fratele meu... Doar așa, să-i mai ridici moralul.

– Are nevoie de așa ceva?

– Categoric. Este ca și cum aș trăi alături de un maniaco-depresiv... O prostie! Din cauza unei fete, desigur.

Data următoare se întâlniră la chioșcul de ziare al lui Tom Barler, o rudă îndepărtată a lui Joe – ca mai toți de-acolo, după cum spunea Tod în glumă. Tom vindea, de asemenea, țigări, dulciuri, iar vara, cărți poștale, gălețușe și lopățele, rațe gonflabile, precum și momeală pentru pești, din găleți de unde ieșea un miros pe măsură.

Katey încerca să comande un ziar american pentru Jeff, iar Tom scria comanda nu prea încrezător în reușita sa.

– Nu știu, draga mea, nu știu, dar voi încerca. Vrei "Chicago Tribune" și "New York Times"?

– Dacă este posibil.

Pe măsură ce treceau zilele, Katey se întreba din ce în ce mai des dacă Jeff avea să suporte atmosfera din Kingswater. Când îi propusese să vină să-i cunoască părinții, se gândise că-l va primi în casa lor din Campden Hill. Pentru prima dată se simțea inferioară lui din punct de vedere material. Doar când rostea cuvintele "Chicago" și "New York", Kingswater parcă se micșora brusc, căpătând dimensiunile modeste ale unui sat pescăresc cu sistem limitat de canalizare și miros puternic de momeală.

– Vino cu mine! spuse Hannah.

Din ziua aceea, până la venirea lui Jeff, își făcură un obicei din a bea cafeaua împreună în fiecare dimineață, după care se plimbau cu copiii sau mergeau la cumpărături.

Într-o zi, se așezară pe pietriș, în bătaia soarelui, în timp ce Simon și Peter se certau pe plajă. De obicei, în astfel de situații, Hannah privea detașată, neintervenind decât când pericolul era cu adevărat real, împărțind câteva palme.

– Trebuie, se scuza ea. Și în această privință am renunțat la teoria inițială. Când mă gândesc... atât că nici nu mă mai gândesc... Trebuie să fie foarte plictisitor pentru Jim când vine în concediu. Îmi voi petrece toată viața rămânând gravidă după plecarea lui.

– Bine, dar voi nu...?

– Cum să nu, dar... după o despărțire de șase luni... Nu trebuia să mă mărit cu un marinar. M-a avertizat mama... De fapt, m-a avertizat în multe privințe și iată, abia după ce a murit am început să iau în seamă tot ce-mi spunea.

– Când a murit?

– La puțin timp după ce m-am căsătorit; a avut cancer. Era pe patul de moarte când a organizat toată nunta, dar noi n-am știut nimic. Nu mă mai lăsa să vorbesc despre ea! În orice caz, a fost o mamă bună, dar mi-am dat seama abia prea târziu. Acum, îmi lipsește îngrozitor.

Katey se gândi dacă și ea ar putea spune același lucru despre mama ei. Se gândea cu groază că ar putea muri. Se temuse că tatăl ei va muri, dar Flora îi alungase această temere cu cuvinte liniștitoare. Era pentru prima dată când se gândea la ce-ar fi însemnat viața ei fără părinți. Prin căsătoria cu Jeff, desigur, va exista o despărțire de ei, dar numai temporar. Undeva, ei trebuie să existe, să respire, să iubească, să o facă să se simtă minunată – doar prin simplu fapt că ei o consideră astfel. Și Jeff o considera minunată, dar era cu totul altceva. Își dădea seama că, pentru Jeff, ea însemna doar un trup încântător și lucru acesta, de asemenea, îi dădea încredere. Nu era singurul bărbat care-i dădea acest sentiment ciudat de putere, siguranța că poate conduce. Încă din adolescență știuse că, spre deosebire de alte fete, ea putea alege. Îl alesese pe Jeff și, categoric, nu putea să se fi înșelat.

Katey putea discuta despre o mulțime de lucruri cu Hannah, exprimându-și gândurile mult mai liber decât o făcea cu mama

ei sau cu fetele de aceeași vârstă cu ea. Oricât de mult își dorea sprijinul și înțelegerea părinților, exista totuși o oarecare distanțare; în ochii lor, rămăsese o fetiță de treisprezece ani, deșteaptă și frumoasă. Lui Hannah îi împărtășise prima dată temerile în legătură cu tatăl ei, cu Jeff, cu viitorul ei. Mersese chiar atât de departe încât să recunoască faptul că uneori putea să se înșele. Iar Hannah încuviința din cap și înțelegea chiar înaintea de a-i spune, căci îi plăcea să vorbească, dar știa să și asculte.

Katey nu-l întâlnea niciodată pe Rick acolo, dar informațiile despre el se adunau, puțin câte puțin, ca într-un mozaic. Se părea că era îndrăgostit de o fată numită Jean.

– Nu știu exact ce s-a întâmplat, pentru că, deși el nu vrea să spună, s-a întâmplat totuși ceva. Ah, îmi vine s-o omor.

– O cunoști?

– Da, și nu-mi place; e asistentă medicală și o persoană foarte potrivită. Acum e în America, în San Francisco și am impresia că vrea să vină și el acolo.

– Și el nu vrea?

– Mai bine întreabă-l tu, discută cu el. Sunteți amândoi cam în aceeași situație.

– Oare?!

– Vreau să spun, orientați spre America.

– Vorbești de parcă ar fi o localitate de dimensiunea acesteia.

– E vorba doar de un număr mai mare de oameni. Când vine Jeff al tău?

– În curând, dar nu știu exact când.

Îi dădu seama că, în ceea ce-l privea pe Jeff, nu se putea spune nimic cu certitudine. Circula cu avionul așa cum ceilalți oameni merg cu autobuzul.

– Sper să fie vreme frumoasă

– Și eu.

Un nor negru, uriaș, întuneca albastrul cerului. Deja începuse ploaia când Katey alergă spre casă. "Trebuie să se mențină vremea frumoasă", se gândea ea cu disperare. Ah, Doamne, fă să fie vreme frumoasă, sau măcar să nu plouă", continuă ea să se roage în timp ce-și ștergea părul ud de ploaie și privea cum curtea se transforma într-o baltă.

De Paște, câțiva vilegiaturiști se-ntorseseră și, deși pentru scurt timp, era suficient ca să scoată localitatea din amorțeala iernii. De la vopsitul bărcilor la spălatul rufelor, totul părea să fie făcut cu o frenezie neobișnuită. Chiar și Flora era contaminată de acel entuziasm general și, deși Katey insistă ca Jeff să stea la noul hotel construit pentru clubul de golf, chiar la intrarea în localitate, ea tot începu o curățenie generală.

– Trebuie să aibă o cameră de baie, spunea Katey.

– Hotelul despre care vorbești nu are baie la fiecare cameră, remarcă Tod.

Flora parcă-l și vedea pe acest oaspete atât de exigent ieșind, ca o stea de cinema, dintr-o cadă plină cu lapte de măgăriță. Ah, ba nu, parcă pentru Cleopatra era valabilă scena aceasta...

– Nu mai faceți atâta caz! spunea Katey, deși ea se agita și, în special, când constată că hotelul era rezervat în întregime pentru un eveniment sportiv. Atunci nu avem încotro – va trebui să-l primim aici. Și atât m-am lăudat cu casa noastră din Campden Hill... Ce păcat că a trebuit închiriată!

– Într-adevăr, mare păcat.

Atât îndrăzni să spună Flora, de teamă ca vocea să nu-i trădeze spaima.

– Ascunzi ceva.

– Nu, de ce-aș face-o? încercă să pară mirată, însoțindu-și cuvintele de un râs care, oricât se străduia suna forțat.

– Jură.

Simțea ochii verzi ai lui Katey sfredelindu-i gândurile, dându-i la iveală toate secretele. "Trebuie să împart povara aceasta cu cineva", se gândea ea. Doar simplul fapt că ascundea ceva o sleia de puteri.

– Jur, spuse ea încet, auzind pașii lui Tod.

Oare avea să i se ierte această minciună în ziua Judecății de Apoi? Pentru Tod, ca și pentru Katey, ar fi făcut orice – sperjur, să moară de foame, să se priveze de absolut totul – dar, când era vorba de amândoi deodată, atunci simțea o sfâșiere cumplită.

Cel puțin pentru Katey nu va mai trebui să-și facă griji în curând; măcar ea avea să fie în siguranță.

– Ce-ai făcut cu ziarul meu? tună Tod. Tot ce pun puțin deoparte dispare.

– Nu-l mai lăsa pe tata să ție așa la tine, spuse intrigată Katey. Încetează, tată. Și acum, desigur, vei spune "Nu admit să mi se vorbească astfel!".

– Da, da, poți să consemnezi că am spus că nu admit să mi se vorbească astfel, zise Tod râzând și trăgând-o ușor de păr când trecu pe lângă el.

– În regulă, nici noi. Și nici pe Jeff nu-l voi lăsa să-mi vorbească astfel.

– Vei învăța, îi răspunse el, privind-o amuzat pe Flora.

Cât despre aceasta, se tot gândea cum avea acel necunoscut care în curând urma să devină membru al familiei, să se poarte și să se descurce cu Katey.

Abia mai târziu prinse Flora suficient curaj pentru a insista să capete de la Katey mai multe detalii în legătură cu nunta.

– Jeff spune că va fi chiar a doua zi după ce trec cele șase luni; nici măcar nu-i pasă unde va fi.

– Dar ție?

– Nu mai are importanță, principalul este că ne căsătorim. Dar e mai ușor în State.

În timp ce vorbea, Katey ștergea o farfurie, dar cu mișcări atât de lente, încât Flora trebui să-și înăbușe nerăbdarea. De fapt, ajutorul lui Katey la bucătărie era mai mult un pretext de a fi împreună și de a discuta cu ea, căci în mod obișnuit vorbea, se uita pe fereastră, analiza lista de cumpărături și, între timp, poate mai ștergea o farfurie sau puneă o cană la loc în dulap.

– Căsătoria nu e ceva simplu, o avertiză Flora.

– Ah, mamă!

Asta însemna că discuția pe acea temă era încheiată din moment ce știa cu siguranță că are dreptate, dincolo de orice îndoială.

– Sara vrea o pensie alimentară enormă, continuă ea, schimbând puțin subiectul.

– Bine că Jeff e bogat.

– Dacă nu era, nici suma pentru pensie n-ar fi fost atât de mare. Dar asta nu e tot: individa e o ticăloasă.

– Cam urât te exprimi!

– Și caracterul ei e urât! E căsătorită cu el abia de un an și acum vrea atâția bani – dezgustător. Nu are copii și nu are nevoie de...

– Poate că are nevoie de Jeff...

– Îl tot sună din New York – îl urmărește pas cu pas.

– Te deranjează?

– La început, nu; mi se părea chiar amuzant.

– Amuzant!

– Da, ea nu știa despre mine și, câteodată, era într-adevăr amuzant ascultându-l pe Jeff cum inventează tot felul de scuze.

- E oribil ce spui!
- Acum, nu mai e deloc amuzant. Cred că sunt... geloasă; nu tot timpul, dar uneori, da. În general sunt tolerantă, dar am și momente în care o urăsc. Îmi vine s-o omor.
- Dar pe prima soție? Cum o cheamă?
- Lois.
- Și pe ea ai vrea s-o omori? Sper că nu vrei să le lichidezi pe amândouă.

Cuvintele Florei încercau să înveselească atmosfera, dar Katey nu schiță nici un zâmbet. Rămase pe un taburet, cu mâinile încleștate în jurul genunchilor și capul aplecat, astfel încât părul îi ascundea expresia feței. Își amintea momentul în care Jeff îi spusese că se căsătorise cu Lois când încă era în colegiu, iar ea predă la facultate.

"E mult mai mare decât mine", explicase el și cu aceste cuvinte o exclusese din viața lui.

- Ea s-a recăsătorit? Întrebase Katey.
- Nu, biata Lois. Trăiește în lumea ei și nici măcar la cosmetică nu mai merge.
- De ce ai divorțat de ea?
- Katey, iubito, de ce pui întrebări prostești?!
- Din cauza Sarei.
- Presupun că da. Eram mult prea tânăr când m-am căsătorit cu Lois – toată lumea spunea asta, chiar și Lois.
- Dar te-ai căsătorit totuși cu ea... și apoi cu Sara.
- Sara a fost marea mea greșală – de la bun început. Să nu mai discutăm despre ea.

Când făceau dragoste, toate întrebările lui Katey primeau răspuns. Era doar pentru ea, tot așa cum și ea era doar pentru el. Trecutul nu mai însemna decât experiența pe care orice bărbat ar fi avut-o. De fapt, era așa cum spusese tatăl ei: el s-a și căsătorit cu femeile iubite pe parcursul vieții, ceea ce-l făcea să-i fie și mai drag. Ce putea fi mai atrăgător decât acel amestec de vulnerabilitate și experiență? Acum, nu mai era nevoie.

– Lois este o poveste veche, continuă Katey și, în plus, era – adică este – mai în vârstă decât Jeff. El era încă la Harvard.

– Cât mai în vârstă?

– Nu știu – nu-mi pasă deloc de ea.

– Este mama copiilor lui.

– Și eu voi fi mama copiilor lui.

– Da, desigur.

Copila al cărei drum în viață ea și Tod se străduiseră atât de mult să-l netezească, era sigură că poate să rezolve totul.

– N-ar trebui să fiu geloasă pe Sara, pentru că Jeff o urăște pur și simplu. Recunosc că a fost îngrozitoare. Nici nu-ți vine să crezi ce scandaluri aveau: după două două sau trei pahare băute, începea să lovească în mobilă și o dată a luat chiar o supradoză de somnifere, ca să facă o scenă. A avut niște momente îngrozitoare cu Sara, asta e cert. Tocmai de aceea iubește pe cineva ca mine.

– Poate că nu spargi mobila, dar ai și tu un temperament vulcanic – sau, cel puțin, aveai.

– Doar când am un motiv bine întemeiat.

– Poate și ea avea.

– Mamă, nu-i mai găsi scuze. Este o persoană îngrozitoare alături de care viața trebuie să fie un coșmar. În definitiv, de partea cui ești?

– Cred că sunt de partea lui Jeff, spuse Flora, ea însăși surprinsă de propriile ei cuvinte. În altă ordine de idei, dacă mergi la Hannah, treci te rog să iei și medicamentele tatălui tău. Cabinetul medical este clădirea aceea din spatele poștei. Pe terasă, vei găsi o cutiuță cu numele lui pe ea, dar dacă nu, întreabă farmacistul.

Flora nu putea rezista să vadă pe cineva plecând fără să-l roage să ducă sau să aducă diverse lucruri de care avea nevoie; era un fel de economie de timp pe care o făcea inconștient, fără să-și dea seama că ar putea deranja, până când figura lui Katey nu-i arăta în mod clar acest lucru.

Pe partea opusă a șoselei, Rick Rutland își oprise mașina ponosită la garajul lui Temple și făcea plinul. Era o rablă roșie, inconfundabilă, tot așa cum Katey, îmbrăcată cu pantaloni și pulovăr roșii era inconfundabilă.

– Te asortezi cu mașina mea, numai că tu ești tânără și frumoasă, pe când ea e veche și într-un hal fără de hal. Merg spre Point. Vrei să te las undeva în drumul meu?

– Nu, mulțumesc. Merg să iau medicamentele pentru tata.

– Atunci, urcă.

Katey ezită, dar când el deschise portiera urcă imediat.

– Spune-mi ce e cu tata; mama e atât de misterioasă...

Despre ce e vorba?

– Știi că nu trebuie să-mi pui astfel de întrebări.

– Nu are nimic grav, nu-i așa?

Fața lui Rick rămase ca o mască.

– Da! Liniștește-te. Ai grijă de el.

– Voi fi la distanță de sute și sute de kilometri de el.

– E adevărat.

Rick porni mașina, iar Katey privi încrezătoare înainte. Era pregătită să se despartă de părinți pentru a începe o altă viață, într-o altă țară, având însă siguranța că ei sunt acolo. Posibilitatea ca o forță independentă de voința ei să-i ia din oaza de liniște în care îi plăcea să-i știe, o îngrozea. Când își întoarse fața spre Rick, avea o expresie vulnerabilă, necunoscută până atunci.

– Trebuie să merg la bătrânul Halsey, schimbă el subiectul discuției. Pun pariu că unchiul meu merge la el o dată pe lună doar pentru cidrul grozav pe care acesta îl face. Prea mare lucru nu mai e de făcut decât să-l pregătesc sufletește pentru clipa în care va fi dus la azilul de bătrâni și să-i aduc parafină de câte ori trec pe la el. În cazul în care uit, fiica lui, de vreo șaizeci de ani, aleargă s-o aducă și tot în fugă vine și ea. Parcă oamenii n-ar mai ști să meargă în ritm normal. Cel puțin americanii, nu mai merg deloc pe jos.

– Ce știi despre americani?

– Nimic, dar uneori parcă mi se pare că e mare păcat că acel Cristofor Columb a pornit în călătoria prin care a descoperit-o.

– De ce urăști America, din moment ce nu știi nimic despre ea?

– Nu cred că aș fi fericit acolo. Dar tu?

– Sigur că voi fi fericită.

Șoseaua șerpuia printre stâncile negre de la Lion Point, desprinsă în urma unei furtuni îngrozitoare în anul 1870 și care lăsaseră în urmă ruinele unei case rămasă pe jumătate căzută.

– Trebuie să fii foarte atentă când conduci pe aici, fiindcă în permanență cad stânci. Întotdeauna cei ce vin să-și petreacă vacanța aici o pătesc – nu vor să asculte sfaturile și să fie prudenți.

– Tu ai asculta?

– Nu. Dar tu?

– Depinde. Ascult de sfaturile unora.

– Dar apoi iei hotărârea pe care o vrei?

– Întotdeauna.

– Și o menții?

Katey încuviință din cap.

– Cum reușești?

– Știu că am dreptate. Râse când spuse acestea și, deși cuvintele ei păreau agresive, prin atitudinea ei arăta înțelegere și disponibilitate. Tu nu ești sigur că ai dreptate?

– Nu... adică, ba da... Ascultă...

Abia pe drumul de întoarcere începu să-i povestească.

– Eram patru la spitalul Sf. Botolph, buni prieteni.

– Băieți și fete?

– Cum altfel? Perechi. Una dintre fete, Lorna, era studentă; cealaltă era a mea – asistentă medicală... o roșcată.

– A ta? Sună cam posesiv.

– Eram făcuți unul pentru celălalt – am fost convins de aceasta încă de la început. M-am îndrăgostit de ea din clipa în care a venit acolo. Asta se-ntâmpla acum trei ani. Era deja al doilea an al meu acolo. Toți bărbații erau îndrăgostiți de ea... și ea m-a ales pe mine.

– Și apoi?

– Trei ani înseamnă mult timp. Vara trecută, ne-am luat toți examenele de calificare. Am crezut că ne vom căsători. N-am vrut s-o facem înainte. Am avut exemplul celorlalți doi – s-au căsătorit și a urmat o viață infernală: nu erau niciodată în același timp acasă, nu aveau bani, apoi a venit și un copil pe care nu și-l doreau... Am jurat să nu repetăm experiența lor.

– Cum o cheamă pe fată?

Rick părea incapabil să-i rostească numele, deși portretul ei se contura mai clar.

– Eram fericiți... Eu, cel puțin, n-am fost niciodată atât de fericit.

Sigur, mai fusesem îndrăgostit, dar acele iubiri se stingeau întotdeauna repede. Ori, acum era cu totul altceva. Nu puteam concepe că se va termina.

– Ce s-a întâmplat?

– Blestemata asta de țară a ta.

– A mea?!

– Va fi a ta. I s-a oferit un post nemaipomenit la San Francisco și a plecat, fiind sigură că voi veni și eu. Exista un post la Clinica Benbow, în cercetare, și aș fi putut să-l obțin.

– Ești chiar atât de bun?

– Nu, dar am obținut medalia de aur și am lucrat la Hudson. Spuse aceasta fără modestie, dar și fără mândrie – ca pe un simplu fapt.

– De ce nu te-ai dus?

– N-am vrut.

– Bine, dar de ce?

– Vreau să fiu medic generalist aici, în Anglia. Am o veche tradiție în familie în acest sens. Cred că primii mei strămoși au fost spițeri. Mă rog... Asta doresc, dar ea n-a înțeles.

– Nu știa?

– Ba da, cum să nu, a știut de la bun început, dar a crezut că mă poate convinge. Ne-am contrazis și n-am mai putut face dragoste... A spus că nu am ambiție. Nu e adevărat, doar că ambiția mea diferă de a ei. Până atunci nu-mi dădusem seama de acest lucru, dar așa e.

– Ai încercat s-o convingi să rămână?

– Nu – n-avea nici un rost – am văzut asta imediat. Salariul pe care urma să-l primească era de zece ori mai mare decât cel pe care l-ar fi primit aici.

– Și tu ai fi câștigat tot de zece ori mai mult decât aici.

– Exact asta spunea și ea, așa că nu mai începe și tu. Am auzit toate argumentele – încă îmi mai răsună în urechi. De fapt, și scrisorile de la ea sunt pline tot cu astfel de argumente.

– Îți menții hotărârea?

– Pentru moment da, dar, într-un fel, s-a decis pentru mine: unchiul meu a vrut să plece în Noua Zeelandă, în vizită la fiica lui, iar eu îl înlocuiesc. Au trecut deja trei luni.

– Întrevezi vreo soluție?

– Parțial. Postul nu mai e liber.

– Vor apărea altele.

– Da, probabil.

– Și atunci?

– Poate că nici ea nu mai e liberă. Știi... este tipul de fată pe care toți bărbații o plac.

– Te-ngrijorează?

– Tu ce crezi?

– Nu o poți convinge să se întoarcă?

– Încerc. Scriu kilometri de scrisori – rup pagini întregi și le rescriu. Îmi petrec ore în șir nefăcând nimic altceva decât formulându-le.

Doar când lucrez nu mă gândesc la ea.

– De aceea lucrezi atât de mult? Mama spune că muncești cât pentru doi.

– Ei, așa s-a întâmplat... Celălalt medic, cel cu care lucrez în parteneriat, nu e foarte tânăr, așa că preiau eu cazurile dificile, dar nu mă deranjează deloc... timpul trece mai ușor și îmi place ceea ce fac, așa că nu consider a fi un efort, ci mai degrabă satisfacerea unei dorințe...

Așa spune Jean.

Menționa pentru prima dată numele fetei.

– Spune, continuă el, că sunt atât de încăpățânat în această privință, încât devin egoist – nu mă interesează decât propria mea plăcere și mulțumire.

– Poate are dreptate.

– Posibil, dar e munca mea, viața mea.

Rick își încleștă degetele lungi, ca și cum s-ar fi pregătit să lupte, apoi le desfăcu, lăsând mâna să-i cadă inertă pe volan, ca și cum ar fi renunțat brusc la orice luptă și oftă adânc.

– Dacă rămâi în Anglia, se va întoarce?

– Nu știu; pur și simplu nu știu. Suntem amândoi într-un impas teribil. Pare ridicol, dar cât am fost împreună – toți acei trei ani – am petrecut fiecare clipă liberă împreună și pentru fiecare dintre noi celălalt însemna perfecțiunea. Ei... mai observam și mici imperfecțiuni..., adăugă el, încercând să râdă.

– De exemplu, când a lăsat să picure apă peste tine în cadă din lenjeria agățată la uscat...

– Cam așa ceva. Sau când... Ah, Katey... O doresc atât de mult... Nu pot să cred...

Katey puse mâna peste mâna lui într-un gest de extremă compasiune, ca și când Rick ar fi fost un frate ce-și plângea soția moartă. Apoi și-o retrase repede, parcă dându-și seama că, fie și așa nevinovat cum era, gestul i-ar fi displicut lui Jeff.

– Vezi tu, aproape că lucrul cel mai greu este să admitem că amândoi avem defecte esențiale.

– Cum ar fi?

– De exemplu... nu vreau să cedez.

– Și ce dacă?

- Dar nici ea. Și-atunci, cum să putem conviețui?
- Mulți oameni reușesc.
- Tu vei reuși?
- Nu știu.
- În anumite privințe, tu și cu mine avem aceleași probleme.

Deodată, Katey se gândi la cele două femei necunoscute, soțiile lui Jeff, amândouă capabile s-o facă să trăiască momente de groază.

- Nu, problemele mele sunt de altă natură.
- Înseamnă, totuși, că recunoști că ai și tu probleme.

Spunând acestea, colțul buzelor lui se ridicară într-un zâmbet amuzat: simțul umorului câteodată nu-l părăsea nici în acele momente de cumplită tristețe.

– La început nu am avut, vorbi Katey încet. Dar, presupun că așa este întotdeauna – niciodată problemele nu apar de la început.

- Dar acum?
- Pot fi rezolvate.

Știa însă foarte bine că puteau fi, cel mult, ignorate.

- Când vine Jeff?
- În câteva zile. Îl iau de la aeroport; am închiriat o mașină.

Trebuie să faci cunoștință cu el. Am s-o sun pe Hannah.

- Te rog, spuse Rick, deschizându-i portiera să coboare.

Capitolul 4

– Întârzie, spuse Tod uitându-se la ceas.

Acum, că avea timp la dispoziție, era mai mult decât punctual, ajungând să fie gata pregătit chiar cu o jumătate de oră înainte de cea fixată.

– Poate ceasul e puțin înainte, îl liniști Flora, aranjând și rearanjând cutele draperiilor și florile, până când, în sfârșit, îl auzi anunțând:

– Au sosit.

Pentru întâlnirea cu viitorul ginere, Flora își cumpărase o rochie.

Deși nu și-ar fi închipuit niciodată că localitatea Calland ar putea avea un magazin care să-i satisfacă gusturile, constată acum că și pretențiile ei erau mai modeste. Se privi în oglindă: își păstrase silueta, numai fața îi era îmbătrânită, deși încă zâmbea cu ușurință – mai mult din obișnuință decât din plăcere.

– Parcă-i la fel cu vechea mea rochie, remarcase Katey și Flora, deși conștientă de justetea criticii, nu putu nici măcar să se amuze de ea însăși.

Când Katey era acasă, nu mai avea încredere în sine și, brusc, toate imperfecțiunile se accentuau, fie că era vorba de aspectul casei, de hainele lui Tod, care începeau să i se pară demodate, sau de propria ei persoană. Poate că dacă Jeff n-ar fost american, toate acele mici defecte nici n-ar fi căpătat acele proporții nejustificate.

Merse să-i întâmpine. Impresia generală era de bărbat cu înfățișare plăcută: ochi albaștri care se îngustau când zâmbea și aproape că dispăreau când râdea, ceea ce se întâmpla des, pentru că Jeff râdea cu ușurință. Remarcase, oarecum, intonația ciudată a vocii sale care, de altfel, suna franc.

– Îi povestisem atât de mult lui Jeff despre casa noastră din Campden Hill, se plânse Katey.

– De obicei, stau la hotel Savoy, spuse Jeff. E aproape de sediul nostru.

– Mare păcat că nu poți sta în casa noastră din Londra. Ți-ar fi plăcut chiar mai mult decât hotelul în care te-ai obișnuit atât de mult încât îl consideri propriul cămin.

– Nicăieri nu mi-ar fi plăcut mai mult decât aici, răspunse Jeff, arătându-se entuziasmat chiar înainte de a-și vedea camera și punând câte un braț în jurul umerilor Florei și ai lui Katey, cu un gest de afecțiune expansivă.

Ciudat, dar Flora nu simți nici un fel de căldură în îmbrățișarea lui din care parcă ar fi vrut să scape.

Pentru Katey, acea simplă atingere făcea și mai imperios necesar contactul fizic cu el. De aici și sentimentul de frustrare când îmbrățișarea încetă, tot atât de ușor cum începuse, o frustrare care venea din faptul că ea era cea care de obicei hotăra astfel de momente.

Cât despre Tod, își dădea seama că aproape îl ura pe acel bărbat pe care tocmai îl întreba cum îi place să i se pregătească puiul. Își dădea seama și de ce; îi era rușine, dar asta era – era gelos pe virilitatea lui, pe înfățișarea, pe banii lui și, poate cel mai mult, pe faptul că se căsătorea cu Katey. Atât de nerațională era comportarea lui, încât Flora făcea eforturi disperate să deturneze unele din observațiile lui acide, îndreptându-le spre acea țară pe care, de altfel, nu o văzuse niciodată. Dar Jeff nu era omul care să se simtă jignit din atât. Dădea impresia că-i place absolut tot și iubește pe toată lumea, mai ales pe Katey.

– Este perfectă, îi spuse el lui Tod în timp ce-și beau cafeaua. Pur și simplu perfectă.

– Katey are defectele ei, admise Tod, deși în sinea lui îi dădea deplină dreptate.

Avu însă grijă să le transforme, extrem de mândru, în virtuți: astfel, încăpățânarea ei deveni tărie de caracter, iar nesupunerea era manifestarea personalității.

– Și Jeff este perfect, spuse Katey.

Speriată de toată această discuție despre perfecțiune, Flora ar fi vrut să spună că așa ceva nu există; dar se abținu, mulțumindu-se să înfingă acul cu putere în broderia la care lucra.

– Știam că are să-ți placă, spuse Katey, îmbrățișând-o pe Flora, într-un moment când se aflau amândouă în bucătărie după ce strânseseră masa.

Da, era adevărat: îi plăcea de viitorul ei ginere așa cum îți place de cineva pe care-l cunoști la o petrecere – un bărbat galant, urmărit însă de ghinionul de a se implica în relații sentimentale nepotrivite.

Nu, de data asta nu putea fi așa, din moment ce o alesese pe Katey.

Îl privea cum stătea pe canapea alături de Katey, cu brațul petrecut în jurul umerilor ei și mângâindu-i gâtul cu degetele: era un gest lipsit de orice inhibiție, cu un fel de senzualitate inocentă – și totuși, era un gest automat.

Rezemată ușor de umărul lui, Katey abia aștepta ca părinții ei să se retragă, pentru a-și potoli acea dorință nebună, care o obseda și speria în același timp, care pusese stăpânire pe ea de când îl cunoscuse pe Jeff.

În dormitorul de sus, Flora stătea trează, întinsă în pat. Se trezi și Tod și începură să-și vorbească șoptit în întuneric, ca și cum ar fi ascultat liniștea. De-o parte și de cealaltă a ferestrelor deschise, draperiile atârnav nemișcate, delimitând un petic negru de noapte.

Nu se auzea decât obișnuita bătaie a valurilor în dig.

– Nu m-ar deranja dacă n-ar fi vorba despre fiica mea, spuse Tod. Vreau să fie fericită.

– Și eu. Acum înțeleg de ce-l iubește.

Se obișnuise atât de mult să-l liniștească pe Tod, încât ajunsese să-și ascundă chiar propriile ei temeri de sine însăși.

– Probabil este cu adevărat fericită.

– Mă-ntreb...

La parter, se auzi deschizându-se o ușă, apoi aprinzându-se o lumină.

– Sst! șopti Katey urcând scările pe vârfuri.

Se auziră râsete înfundate, apa curgând la baie... Casa era atât de mică, încât se auzea cum Jeff se spăla pe dinți.

– Mă-ntreb dacă-i așa..., repetă Tod.

– Cel puțin să fim mulțumiți că e tipul de bărbat care se-nsoară imediat.

Dacă fata din camera învecinată n-ar fi fost Katey, cu siguranță Tod s-ar fi amuzat; așa, însă, stătea rigid, dezgustat de inevitabilul situației.

– Să-nchid fereastra, spuse Flora. Ceața de afară nu-ți face bine.

Atâtea lucruri nu-i făceau bine lui Tod: ceața, îngrijorarea pentru Katey, faptul că era două noaptea și nu dormea.

Pe fereastră nu se vedea decât licărul unei lumini în port. Flora se simți prinsă ca într-o capcană în spaima ei. Dar când se așează din nou în pat, găsi ca o alinare trupul cald al lui Tod și adormi imediat în îmbrățișarea lui – o îmbrățișare care, deși nu mai era pasională, rămăsese parcă la fel de plină de iubire.

– Trebuie să faci cunoștință cu Hannah.

– Și cine este această Hannah.

– O prietenă.

Katey știa bine că este așa. Îl auzise pe Jeff numind prieteni niște simple cunoștințe de o zi sau două și era înconjurat de o mulțime dintre aceștia. Pe mulți îi cunoscuse și ea, tocmai de aceea își dădea seama că nu era vorba de prietenie adevărată.

– O să-ți placă de ea – de ei, de fapt. Are doi băieți; soțul ei lucrează în marină. Familia lor venea întotdeauna aici în vacanță. Unchiul ei este medicul tatălui meu și momentan îl înlocuiește fratele ei.

Vorbise destul de vag, pentru că, simțea oarecum că ei doi – Rick și Jeff – nu se vor plăcea.

– Duc copiii în vizită la bunici, spuse Hannah, dar veniți mâine. E sâmbătă și Rick nu are consultații la cabinet, ci doar ore de vizită.

Când Katey sosi împreună cu Jeff, abia mai recunoscă și gazda și decorul: îmbrăcată cu pantaloni negri și cămașă portocalie, Hannah pregătea și servea băuturile în timp ce întreținea o conversație spirituală, iar încăperea era într-o ordine desăvârșită, cu toate jucăriile, altădată împrăștiate peste tot, dispărute ca prin minune. Ei bine, n-avea să dureze mult,

dar măcar arătase că este posibil și așa. În curând apăru Simon, urmat de Peter, amândoi în pijama, parcă ar fi mizat pe efectul înduioșător al apariției lor. Se făcură prezentările și li se oferiră arahide. Imediat, Simon începu să caute o jucărie sub canapea, iar Peter, pe jumătate adormit, să golească un bol cu cartofi prăjiți, până când Hannah, care era în mijlocul unei conversații cu Jeff în legătură cu orașul lui natal și modul în care se cunoscuse cu Katey, nu-i pierduse nici o clipă din ochi, dădu semnalul cu o voce clară, fără să fie însă răstită:

– Afară imediat!

Băieții protestară slab, dar plecară, recunoscându-se învinși.

– Of, niciodată nu sunt sigură că-mi reușește, spuse Hannah oftând ușurată, părând deodată mai mică și lipsită de apărare.

– Și eu am doi fii, spuse Jeff, așa că te înțeleg perfect. Numai că ai mei nu sunt așa de disciplinați.

– Disciplinați?! Să-ți spună Katey! Adevărați diavoli împielitați!

– E valabil și pentru ai mei!

Și începură o discuție referitoare la creșterea copiilor și la diferențele dintre practica americană și cea britanică în acest sens, în timp ce Katey se juca, ușor nervoasă, cu paharul. Jeff găsea normal ca orice prietenă de-a ei să știe despre căsătoriile lui anterioare și vorbea cât se poate de firesc despre "prima mea soție" și despre "a doua soție". Deodată, Katey își dădu seama că nu-i convine postura de "cea de-a treia", fără însă să poată spune ce-i declanșase acea aversiune tocmai atunci.

– Mă gândesc să-i aduc aici în vacanță, spuse Jeff.

E un loc minunat și știu sigur că le va plăcea. Sigur, sunt mai mari decât ai tăi, dar am putea merge cu toții la pescuit.

– Marea este uneori foarte agitată și trebuie să fie cu ei cineva care să cunoască locurile stâncoase, spuse Katey, fără a fi intenționat să-i tempereze entuziasmul sau să-i strice plăcerea, ci pur și simplu să-l prevină.

De fapt, își dădea seama, fără a ști exact de ce, că nu dorea prezența fiilor lui Jeff în Kingswater. Jeff tocmai se întorsese spre ea să-i răspundă, dar venirea lui Rick îl opri.

Hannah făcu prezentările, iar Rick turnă din nou în pahare. Prezența lui părea să umple încăperea, deși rămase tăcut, așezat pe canapea astfel încât altcineva să nu mai încapă lângă el.

Din când în când o privea pe Katey ca și când americanismele lui Jeff ar fi avut un înțeles aparte pentru ei.

Între cei doi bărbați se simțea deja o ușoară adversitate, cel puțin Katey, cu o sensibilitate exacerbată, o percepea clar. Ciudat, urma să se mărite cu Jeff și totuși se simțea izolată de el printr-o lipsă de înțelegere. Cât fusese în Statele Unite, doar pentru simplu fapt că era englezoaică – o raritate acolo – fusese sigură pe ea însăși. În plus, Jeff era o persoană foarte cunoscută și importantă acolo. Aici, îi era teamă pentru el să nu facă vreun pas greșit.

La un moment dat, în timp ce discuta cu Hannah despre deschiderea unui nou bar la marginea localității, își dădu seama că în conversația dintre Jeff și Rick având ca subiect inițial munca acestuia din urmă, se ridicase tonul.

– Cândva, cochetam și eu cu ideea de a merge în State, începuse Rick în maniera lui repezită de a vorbi.

– Da? răspunse Jeff lent. Sunt mai multe șanse la noi.

– Mai mulți bani.

– Da, asta spun și eu. Nu există un sistem național pentru sănătate, așa că...

– De asta, în mare parte, nici n-am mai plecat.

Jeff nu părea să-și dea seama că i se critica țara și își exprima gândurile încet, mobilitatea gurii sale pe chipul imobil dându-i acea expresie de siguranță și senzualitate care-o fermecase pe Katey... care o făcea și acum, doar privindu-l, să-și dorească să rămână singură cu el, să se topească de plăcere în brațele lui. Pe măsură ce ieșea din visare, își dădea seama că se întâmplă ceva: Rick se ridicase, ca pentru a-l domina mai bine pe Jeff.

Hannah își duse degetul la buze, ca pentru a-i face semn fratelui ei să tacă, dar nu mai era cale de oprire: cuvintele acestuia se revărsau într-un șuvoi rapid, uniform.

La început, Jeff nu dădea semne c-ar fi înțeles că este atacat.

– Bun! spuse el, bând tacticos din ceai. Se pare că sistemul vostru național de sănătate nu mai face față. Un prieten de-al meu...

– Este cel mai bun sistem din lume, izbucni Rick, alb la față de furie, cu pomeții pătați de două pete roșii. Nu aveți nici pe departe așa ceva! Nimic care să se compare cu acesta!

– Cred că avem cei mai buni doctori din lume, susținu Jeff.

"Ah, Dumnezeuule, fă-l să tacă!", se rugă Katey, inspirând adânc. "Oprește-l, Doamne!".

– Pe naiba, cei mai buni doctori! La noi în țară sunt cei mai buni! Întotdeauna a fost așa. Incomparabili cu oricare alții!

– Pur și simplu nu este așa, îl întrerupse Jeff, fără a ridica tonul.

– Dumnezeu! strigă Rick, exasperat, cu privirea ațintită în tavan.

– Serviți-vă cu nuci! interveni Hannah, dându-le aproape cu forța farfurioarele în mână și dezamorsând astfel starea de tensiune.

De unde devenise explozivă, conversația continuă pe teme absolut banale.

Katey oftă ușurată de a fi fost scutită de cine știe ce deznodământ al scenei.

– Jeff, e timpul să mergem acasă, spuse ea după mult timp și nimeni nu încercă să-i mai rețină.

– Ce naiba te-a apucat? întrebă Hannah, când rămaseră singuri. Știi bine că susține lucruri pe care și tu le spui, doar te-am auzit de multe ori. În plus, e musafir și vine și dintr-o țară străină. Ce-a fost cu tine?

– Nu știu, dar dacă nu era Katey, îl loveam.

– Am văzut. Mi-a fost teamă că, în orice moment, vă veți înfinge unul în gâtul celuilalt. A fost total necivilizat din partea

ta, ca să nu mai vorbesc, imprudent: te-ar fi făcut praf! Nu știi nimic despre lupte, pe când el – da, pun pariu.

– Probabil că și-a luat diploma în arta boxului.

Spunând acestea, Rick lovi și el perna de pe canapea.

– Și, în definitiv, ceea ce spunea el...

– Știu; ceea ce spunea era adevărat, dar nu suport s-o spună un afurisit de american la mine în țară și la mine în casă.

– Nu e casa noastră; nici a ta, nici a mea.

Deodată, îi reveni cu putere în minte gândul că ea și Jim nu aveau o casă a lor.

Până și cadourile de nuntă erau împachetate în lăzi și depozitate în podul casei părinților lui Jim. Câteodată, când Jim venea în concediu, discutau despre cum să încerce să cumpere o casă, dar niciodată nu erau bani suficienți, nu se putea pune nimic deoparte, oricât se străduia ea.

Uneori, dacă se-ntâmpla să existe mici economii, pleca la Jim, în cine știe ce colț de lume îndepărtat, unde petrecea câteva săptămâni fericite, în timp ce părinții lui aveau grijă de copii.

"N-ar fi trebuit să mă mărit cu un ofițer de marină", se gândea ea uneori, dar știa bine că nu s-ar fi putut altfel. Îl iubea pe Jim cu o pasiune care devenea din ce în ce mai mare în răstimpul dintre două venituri ale acestuia; iar în lungile zile de așteptare... un dor sfâșietor.

– Mi-a plăcut de el, spuse ea.

– De cine?

– De Jeff, de cine altcineva?

Rick privea lung pe fereastră: Atlanticul cenușiu... nimic în cale... poate doar o bucată din Irlanda... și-apoi un alt continent... o altă lume...

– Da, individul e-n regulă... Îmi pare rău pentru ceartă. Poate că n-ar fi trebuit să...

– Sigur că n-ar fi trebuit – era oaspetele tău.

– Nu al meu – nu era deloc oaspetele meu. Nu știam că are copii. Tu știai?

– Da.

– De ce nu mi-ai spus?

– De ce să-ți fi spus? Ce importanță are?

– Presupun că nici o importanță. Am impresia, însă, că pentru Katey, are.

Hannah ridică de pe jos o jucărie pe care călcase cineva, pesemne Jeff. Curățând mucerile de la țigările Chesterfield fumate de acesta, avea impresia ciudată că încă mai simțea prezența lui acolo – o prezență extrem de puternică.

– Mai am o vizită de făcut.

– Vezi bine că Jeff avea dreptate.

– Dumnezeule, ce pisăloagă ești! Nu știu cum te suportă Jim. Trebuie să plec imediat dacă vreau să nu i se întâmple nimic doamnei Taplow. Da, e adevărat, avea dreptate... într-un fel... dar se și înșela.

Crezi c-ar trebui să-mi cer scuze.

– Nu. Probabil că nici n-a observat. Nu mi-a lăsat impresia că ar fi un animal prea sensibil.

"Animal!", se gândi ea.

"Asta suntem – și el, și eu". Își încleștă dinții gândindu-se, rușinată și împotriva voinței ei, cum ar fi să facă dragoste cu un astfel de animal.

– Știi, iubito, spuse Jeff în drum spre casă, prietenul acesta al tău, Rick, face o mare greșeală rămânând în acest cătun.

– Dar nu intenționează să rămână. Stă până la sfârșitul sezonului când se întoarce unchiul său. Cu ocazia asta, are timp să se hotărască.

– Ar trebui să ia o hotărâre mai rapidă, dacă are puțină minte. Și soluția nu e decât una singură. Nu poate da greș în State, dacă este chiar atât de bun.

– Sunt sigură că e bun, îi luă Katey apărarea, convinsă că avea dreptate. Odată, cu ani în urmă, îl văzuse asistându-l pe unchiul lui când îi cusesese ei rana de deasupra ochiului. Poate să nu fie persoana potrivită pentru locul acela, asta este posibil...

– Și-acum, iubito...

Jeff deschisese ușa și, imediat cum intrară o luă în brațe și o sărută, plin de dorință. Era dorința care ardea în amândoi, iar la Katey se transforma în ceva ce-i întuneca pur și simplu, gândirea, făcând importantă clipa respectivă.

– Nu v-am așteptat la cină, spuse Flora scoțând o caserolă din cuptor, pentru că tatăl tău trebuia să mănânce la oră fixă.

Acum, Tod devenise centrul atenției, așa cum Katey fusese cândva. Schimbarea se făcuse treptat, imperceptibil, și erau momente în care Katey, în loc să se simtă liberă, nu avea decât senzația unei pierderi.

Nemulțumită, fără a putea spune precis cauza, Katey izbucni, necontrolată, agățându-se de orice pretext, fără nici o legătură cu momentul prezent, parcă special pentru a crea discuții și animozități.

– Jeff și Rick s-au certat îngrozitor pe tema sistemului național de sănătate publică.

– Ei, iubito, spuse Jeff cu obișnuita lui lentoare, nu poți spune că...

Ba da, Katey putea; nici ea nu știa de unde-i veneau toate acele cuvinte dure, pline de furie.

– Katey, ai grijă cum vorbești! o admonestă Flora.

Și, ca și când ar fi avut din nou șapte ani, Katey izbucni în lacrimi și ieși furioasă din cameră.

O urmă imediat Flora care, fără să știe motivul supărării, nu avea decât un singur gând: Tod nu trebuia să fie afectat de scena care se petrecea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă acesta, apărând din salon, cu ziarul în mână.

– Nimic, dragul meu, nimic, îl liniști Flora, forțându-se să râdă.

În definitiv, avea dreptate: nu se întâmplase nimic.

Închise ușa și auzi pașii repezi și ușori ai lui Katey pe scări, urmați de ai lui Jeff.

- Ce fac? întrebă Tod, privind spre tavan.
- Tu ce crezi? spuse Flora, încercând să zâmbească.
- Sunt cam bătrân ca să fiu de acord cu așa ceva.
- Cu cearta sau cu împăcarea?

Se auziră voci, apoi din nou liniște.

- Nici măcar n-au mâncat, comentă tot Flora.

Ești ridicolă, draga mea. Of, Doamne, Flora, situația e amuzantă. Hai să râdem, mai bine.

– Știu, știu, dar... când e vorba de propria fiică, parcă nu-ți mai vine să râzi. Abia aștept să se mărite.

- De ce? Nu-ți place individul?
- Ba da; și ție.
- Da? Oare? Și totuși vrei să se mărite cu el.
- Știu că e o prostie, dar e mai sigur.

Atât putu să explice Flora, după care se-ntoarse în bucătărie să pună din nou în cuptor cina păstrată pentru ei. Casa era atât de mică, încât cu greu puteai ascunde ceva: furie, dragoste..., iar acum, îngrijorarea ei pentru Katey. Auzi voci, liniște, apoi din nou voci, râsete și, în cele din urmă, vocea lui Katey.

- Mamă, ce-i cu mâncarea noastră? Murim de foame și eu și Jeff.

După care, coborî scările într-o secundă și intră în fugă în bucătărie, îmbrățișând-o în trecere pe Flora. Tod ridică privirea de deasupra ziarului pe care-l citea, apoi se uită în gol. Voia s-o știe pe Katey fericită și totuși, acum când aceasta părea să fie, nu era decât pe jumătate satisfăcut – exista o neliniște, justificată, chiar dacă pornea din gelozie.

Capitolul 5

Jeff condidera Kingswater un loc absolut perfect, cu tot ceea ce oferea acesta: ruinele catedralei, locurile stâncoase, birourile Consilului.

– 1850! De neînchipuit! exclamă el citind inscripția de pe plăcuța care delimita Casa Pescărușilor de proprietatea Marelui Joe... Peste o sută de ani!

Nimeni nu îndrăzni să-i spună că în casa lui Joe nu exista baie, ci o clădire micuță la marginea grădinii care explica, probabil, sănătatea trandafirului plin de viață și de culoare în spatele căruia se ascundea.

Jeff avea un stil de a face complimente pe care, la început, Flora îl considera foarte agreabil. Abia mai târziu își dădu seama că erau repetate atât de des, încât nu puteau fi sincere. Îi lăuda felul de a pregăti mâncarea, nu se arăta niciodată nemulțumit, făcea ochii lui Katey să strălucească de fericire și totuși, dincolo de firea lui deschisă și de încrederea pe care o inspira, Flora

simțea o anumită rezervă pe care încerca s-o mascheze într-o enfuziune de prietenie, așa cum nu prea îi stătea în fire. Și când casa răsună de râsetele lui Katey și ale lui Jeff, Flora nu era niciodată sigură dacă al lui era de fericire sau batjocoritor. Nu era mai înalt decât Tod sau Rick – pentru că numai Joe îi depășea pe toți – dar avea ceva ce-l făcea să pară de proporții exagerate. Îmbrăcămintea lui sport nu avea nimic din stilul lejer și degajat al unei astfel de îmbrăcăminti; bagajele cu care venise erau – după cum se vedea bine – purtate prin toată lumea, fără a lăsa însă impresia de uzate; mapa sa, deși nu era nouă, era din piele de crocodil cu închizători din aur; se părea că nimeni nu-i lustruiește pantofii, dar aceștia erau întotdeauna impecabili. Doar în sandalele cumpărate de-acolo, din Kingswater, picioarele lui arătau ca oricare altele, ceea ce-l mai umaniza întrucâtva. Și cu toate acestea, Flora avea impresia că trebuia protejat. Dar de cine? Doar nu de propria ei fiică! În nici un caz. Poate că Jeff avea nevoie să fie protejat de el însuși.

Era suficient să spună Katey că și-ar dori ceva, ca el să-i ofere imediat, fie care era vorba de o înghețată, ori de pulovărul din magazinul nou deschis. Cadourile pe care i le făcea lui Katey nu însemnau nimic pentru el, pulovărul era lucrat manual, italianesc și revoltător de scump, după cum susținea ea.

La început, Flora și Tod fuseseră mulțumiți că fiica lor nu va duce lipsă de minic. Acum însă, când Katey intră îmbrăcată cu pulovărul cel nou, Florei i se făcu teamă că fiica ei va fi întotdeauna imposibil de mulțumit. Katey se privi în oglindă cu o expresie greu de definit, apoi își scoase pulovărul și-l aruncă pe pat.

– E prea gros.

– Katey! Nu trebuie să...

– Jeff nu trebuia să facă asta. Nici măcar nu mi l-am dorit; am spus doar că-mi place.

– Katey, ar trebui să fii recunoscătoare.

– De ce? Nu vreau lucruri. Vreau...

Luă pulovărul cu grijă și-l examinează îndelung, parcă ar fi numărat ochiurile împletiturii, fără să-și termine de rostit propoziția. Apoi îl îmbracă din nou.

– Mă tem să mai spun că-mi doresc ceva, pentru că... îmi cumpără imediat.

– Este foarte generos.

– Știu, răspunse Katey, plimbând inimioara pe lăntișorul ei.

– Nu vine bine la acest pulovăr, spuse Flora doar ca să mai schimbe starea de spirit.

Katey îl strecură sub pulovăr, astfel încât să simtă pe piele muchiile rubinelor. Era o bijuterie frumoasă și scumpă, dar chiar dacă ar fi fost un gablonz, tot ar fi fost pentru ea obiectul cel mai de preț, căci era primul dar pe care Jeff i-l făcuse, după o cantitate enormă de bomboane și flori.

– Sper că i-ai mulțumit.

– Întotdeauna îi mulțumesc.

Katey coborî încet la parter, unde o aștepta Jeff.

– Mulțumesc pentru pulovăr, șopti ea, cu brațele în jurul gâtului lui.

– Pentru nimic, iubito.

Katey știa că era adevărat: nu însemna nimic pentru el, tot așa cum nici pentru ea nu însemna nimic.

Vremea se menținu atât de frumoasă, încât Jeff mai rămase o săptămână, până când toți cei veniți să-și petreacă Paștele acolo începură să plece.

– Știi, mai târziu, poate îmi aduc băieții aici... pentru vreo câteva săptămâni, spuse el, trăgănând, ca și când ar fi făcut planul pe măsură ce vorbea și fuma. Desigur, nu la voi acasă... nici n-aș îndrăzni.

– Oricum, nu este suficient loc, dacă sunt și eu aici, veni imediat răspunsul lui Katey, care încă nu se-mpăcase cu ideea venirii fiilor lui Jeff în Kingswater.

– De obicei merg în tabără vara, când sunt în State. Oare există și aici ceva similar?

– Nu.

– Păcat. Uneori, ei mai vin în Anglia. Au verișori englezi, undeva în Norfolk, King's Lynn parcă se numește. Când mama lor – se opri și continuă abia după o pauză – când vine în Anglia, stau toți la acești veri. Am să-i întreb unde locuiesc. Nu poate fi departe de aici.

– Norfolk e departe, spuse Tod, pentru care orice călătorie mai lungă de o sută cincizeci de mile însemna o adevărată aventură.

– Nicăieri pe această insulă nu poate exista un punct prea departe de altul.

Jeff avea un stil de a minimaliza tot ce era englezesc, efectul fiind când de miniaturizare, când de desconsiderare.

– Băieții ar putea sta la cineva de aici, spuse Flora, sau după plecarea lui Katey, atunci vom avea amândouă camerele libere...

Katey nu lua parte la discuție, dar Flora știa că e împotriva acelei idei după cum își mișca părul și-și lăsă în jos buza superioară. Apoi, pe jumătate întoarsă cu spatele către toți, privind pe deasupra zidului la cerul de-un albastru palid tulburat de bătaile din aripi ale pescărușilor, Katey rosti încet, ca și cum lua hotărârea pe măsură ce vorbea:

– Părinții mei nu le-ar putea face față, iar eu nu voi fi aici.

– Bine, iubito, dar credeam...

– Când pleacă Jeff..., începu ea întorcându-se din nou spre ei.

– Iubito, nu te poți întoarce cu mine, știi asta. Doar ne gândisem să stai aici la părinți următoarele luni. Când se termină divorțul și ne căsătorim...

Pentru prima dată, Jeff părea nesigur pe el.

– Femeile! spuse Tod, cuprins brusc de un val de compasiune pentru acesta.

– Nu-ți face griji, nu intenționez să colind Statele pe urmele tale așteptând să-mi arunci un os. Ceea ce vreau să spun, este că nu rămân aici, în Kingswater.

– În afara sezonului, Kingswater e mohorât și plictisitor. Nu ne așteptăm să rămână aici în continuare, nu-i așa, Tod? Încercă Flora să atenueze agresivitatea cuvintelor lui Katey.

– Sigur că nu, răspunse acesta, apoi intră în casă, pretextând că trebuie să scrie niște scrisori.

Disensiunile și certurile cât de mici îi făceau inima să-nceapă să bată nebunește și, atât de mult se insistase să fie precaut, încât devenise un fel de reflex automat să se retragă în astfel de situații. Când ieși puțin mai târziu, curtea era goală și Flora spăla vasele la bucătărie.

– Unde sunt?

– Cred că la Hannah.

– Doresc... Doresc atât de mult...

– Știu, spuse Flora. Și eu doresc la fel de mult.

Deși se înțelegeau atât de bine încât doreau același lucru pentru Katey, părea ceva de neatins, căci nici unul dintre ei nu putea formula prin cuvinte – și, poate nici nu știau bine ce era.

Flora se înșela – Katey și Jeff nu erau la Hannah, ci mergeau cu toată viteza de care era în stare mașina închiriată, fără țintă, până se opriră la periferia localității, la o trecere de nivel.

– Iubito, trebuie să înțelegi situația... trebuie să faci cunoștință cu băieții mei. Credeam că vrei. Ai spus...

Jeff era uluit de Katey, tot așa cum Katey era uluită de ea însăși.

– Sigur că vreau să-i cunosc.

Numai că nu era de acord ca ei să vină în Kingswater. Puteau să se-ntâlnească foarte bine la Londra.

– Le-ar plăcea enorm aici.

Katey privea bariera și mașinile oprite de cealaltă parte a acesteia ca dintr-o cușcă; fără să-și mute privirea, puse mâna pe mâna lui, iar el i-o strânse cu putere.

– Numai că...

– Spune, iubito, ce anume?

Vocea lui era blândă și totuși Katey nu-i putu răspunde. Nu putea explica această reticență bruscă de a face cunoștință cu fiii lui pe terenul ei. Până atunci îi considerase ceva exotic și îndepărtat, ceva fără implicații majore în acea aventură care însemna dragostea și relația ei cu Jeff. Acum, însă, în Anglia, și mai ales în Kingswater, căpătau un contur real, o consistență: deveniseră o complicație cu care trebuia să se confrunte și căreia trebuia să-i găsească o soluție.

Bariera se ridică și o porniră spre Calland, orașelul învecinat. În ciuda modernizărilor suferite, acesta își mai păstra ceva din vechiul farmec, spre deliciul lui Jeff. Intrară într-o berărie și-și continuară discuția.

– Pe coastă sunt o mulțime de locuri la fel de bune ca acesta, poate chiar mai bune.

Jeff nu a crezut-o, sau poate nu voia să renunțe la hotărârea lui. Katey nu intenționase să provoace o ceartă – niciodată nu voia – și totuși se certau.

– Nu sunt geloasă, spuse ea.

– Așa susțineți toate.

– Vrei să spui toate soțiile tale.

Nici ea nu știa de ce spusese asta.

– Nu, răspunse el calm, mângâindu-o pe obraz și înfuriind-o cu calmul său, m-am refetit la femei, în general; se pare că nu puteți fi obiective în această privință. Gândește-te că ar fi vorba despre altcineva – nu eu, un bărbat cu doi copii: indiferent cine este mama lor, sunt copiii mei, trebuie să-i văd.

– N-am negat niciodată... niciodată...

Cuvintele se revărsau într-un șuvoi rapid fără a le putea reține, până când Jeff își dădu seama că trebuie scoasă din local înainte de a izbucni în plâns.

– Ah, Jeff, gemu ea cu capul la pieptul lui. Ce s-a întâmplat? De ce ești supărat?

– Iubito, eu, supărat?

După care puse repede capăt oricărei discuții cu săruturile lui pasionale. Pierdută într-un abis de dorință incontrollabilă, Katey făcea tot posibilul să se convingă că-l iubea pe Jeff pentru felul lui de a vorbi, pentru ceea ce spunea, pentru cum o flata; de fapt, era o irezistibilă atracție fizică. Se urcară imediat în mașină pentru a putea ajunge cât mai repede într-un loc liniștit și întunecat unde să nu mai existe decât dorința lor împlinită.

Flora era în pat, dar nu dormea, așteptând venirea lor. Simți o ușurare când auzi cheia în broască, dar trecu mult timp până să adoarmă.

– Pot sta la mine, spuse Hannah. Este loc suficient.
– Bine, dar cum naiba ai să te descurci? Întrebă Katey.
– Presupun că mă vei ajuta și tu puțin.
– Sigur că da, dar... patru?
– Doi sau patru sau șase sau opt... trebuie să te obișnuiești cu ideea. Eu oricum voi sfârși prin a avea o droaie de copii.
– Nu fi atât de pesimistă.
– Nu sunt pesimistă, ci realistă, și chiar îmi va plăcea.
– Ah, Hannah, ești irecuperabilă.
– Așa-mi spune și Rick. Ba mai mult – că sunt o rușine pentru Centrul său de planificare familială. Vorbind serios acum, spune-i lui Jeff că-și poate aduce copiii la mine – nu-mi e deloc greu.

– Nu știu ce să zic, ezită Katey. Asta ar fi ca o împlinire a rugăciunilor mele; mama e de părere să-i ia la Casa Pescărușilor, Jeff vrea să-i duc la Golf Hotel, ceea ce-ar deranja-o pe mama.

Nu mai spusese că Jeff mai propusese ceva: Lois să stea cu ei la Calland.

– Era doar o sugestie, iubito. Nu e nevoie să te vezi cu ea, dar vine des în Anglia și Calland este destul de departe.

"E prea aproape", se gândi Katey cu groază.

Mergea rarori la Calland, dar și așa era posibil s-o întâlnească pe Lois, ceea ce nu și-ar fi dorit sub nici o formă.

– Pot sta aici, insistă Hannah, conducând-o pe Katey până la poartă, tocmai când Rick sosise și-și parca mașina.

– Cine să stea aici? întrebă el.

– Fiii lui Jeff – viitori fii adoptivi ai lui Katey.

– Nu mi se cere și mie părerea?

– Nu, tu ești chiriașul. Unchiul mi-a lăsat mie casa în lipsa lui, iar tu stai la mine.

– Să vină... Câți copii are?

– Doi, răspunse Katey încet. Ți-am mai spus: doi băieți, dar...

– Asta ar ajuta-o mult pe Katey, interveni Hannah.

– Bine...

În ciuda lipsei lui de entuziasm, Katey răsuflă ușurată. Când se întoarse de la partida de golf, Jeff primi invitația cu mare recunoștință.

– Minunat! Am s-o sun pe Hannah în fiecare zi, să mă asigur că ticăloșii mei n-au ucis-o.

– Nu e necesar, țin eu situația sub control, spuse Katey.

– Nu, iubito. Vreau să ții la ei fără să fie o povară pentru tine. Așa e cel mai bine. Ai să vezi că sunt niște copii grozavi.

Va încerca să se apropie de ei și să țină la ei – Katey își promise aceasta, nu însă și lui Jeff. Și-ar fi dorit ca acești copii să nu fi existat.

Spre surprinderea ei, Flora constată că, după plecarea lui Katey și a viitorului ei soț, casa nu era deloc goală, ci liniștită.

– Ce bine că putem fi măcar puțin singuri, spuse Tod, care arăta atât de obosit, încât se lăsase convins să rămână toată ziua în pat.

– Se va întoarce nu peste mult timp, îi răspunse Flora, bucuroasă și tristă în același timp.

Katey îl condusese pe Jeff la aeroportul Heathrow și urma să se-ntoarcă după o săptămână. Hotărâseră, împreună cu Jeff, să stea la Hester Crawley, prietena cu care împărțise cândva apartamentul din Londra și să-și petreacă timpul făcând cumpărături și vizite prietenelor ei. Nu existase decât o mică discuție în privința rochiei de mireasă.

– Alege-ți absolut tot ce-ți dorești, spusese Jeff.

Flora trăi un moment de panică urmărindu-l pe Tod cum, crispându-se puțin, merse să verifice carnetul de cecuri.

– Jeff poate face ce-i place după ce vei fi soția lui; deocamdată ești fiica mea, eu plătesc rochia.

– Bine, tată, îți trimit ție nota de plată, dar nu fi îngrijorat: nici n-ai idee cât de cumpătată am devenit. Sincer, nu-mi doresc mare lucru.

De când se-ntorsese acasă, Katey își dădea seama că averea lui Jeff putea fi o barieră între acesta și tatăl ei. Acum, realiză pentru prima dată că putea fi o barieră chiar și față de ea însăși. La început, se simțise ca un copil lăsat liber să alerge într-un magazin cu jucării. Apoi, din ce în ce mai temătoare, observase cum acea situație materială de excepție îi dădea o putere de

care era perfect conștientă: era ca o sabie pe care o scotea din teacă atunci când era nevoie.

Katey se-ntoarse după zece zile, cu o figură deopotrivă jenată și entuziasmată.

– Veniți să vedeți! Unde e tata?

– Doarme.

– Nu, nu dorm. Al cui e monstrul acela?

Tod arată cu un deget acuzator spre o mașină de un albastru deschis; erau exact marca și modelul pe care și le dorise adesea, fără însă a visa – nici chiar în cea mai prosperă perioadă a vieții sale – că și-ar putea-o permite vreodată.

– Nu-i așa că e superbă?

– A cui este? repetă Tod, deși știa răspunsul înainte de-a o auzi pe Katey spunându-i "A mea".

– Vrei să spui că Jeff... ți-a oferit-o?

– E cadou de nuntă.

– Dar încă n-a fost nici o nuntă.

– Va fi în curând. Să-i spunem, cadou premergător nunții.

Nu-l numi "cadou de împăcare", căci nu-și mai amintea motivele certe. Ceea ce nu uitase era faptul că acceptase prezența copiilor lui Jeff în Kingswater.

Monstrul albastru era mita.

Hannah a fost singura persoană care, la vederea mașinii, a făcut un comentariu potrivit.

– Ești o norocoasă!

Katey venise cu ea special să i-o arate lui Hannah și o parcase în dreptul casei vecine, unde găsisese loc mai mult. Nu după mult timp, apărură și Rick la volanul mașinii sale.

– Sunt doar în trecere, dar voiam doar să știu cui îi aparține acest obiect. Doar nu-i al tău? întrebă el, privind spre Katey.

Aceasta încuviință din cap.

Apoi, Rick examinează minunățiile oferite de noua ei jucărie: tapițerie, furnituri...

– Nu are și bar?! întrebă el ironic, terminând de examinat și deschizând portiera propriei mașini pentru a pleca. Categorie, însă, trebuie s-o spăl pe-a mea.

Rămasă singură lângă acea valoroasă posesiune a sa, Katey se simțu, pentru prima oară, vulnerabilă.

– Va fi greu pe șoselele de aici! mai avertiză el, după care plecă.

Într-adevăr: era prea lungă pentru a încăpea în garaj, prea mare pentru a o parca în fața casei părinților, prea ostentativă pentru a fi lăsată pe chei, prea valoroasă pentru a fi lăsată ca orice mașină obișnuită.

În cele din urmă, se transformase cu adevărat într-un monstru.

Capitolul 6

– Unde este? întrebă Tod.

– Katey? Nu știu; a spus că pleacă și nu știe dacă se întoarce la prânz.

Katey citea prognoza meteo pe care un amator entuziast o afișa zilnic în fața poștei. Așa cum prevăzuse ea, de la plecarea lui Jeff, presiunea scăzuse și atmosfera era încărcată de umezeală.

– Ce faci? se auzi vocea lui Rick imediat după zgomotul frânelor.

– Merg vizavi să beau o cafea.

– E-nchis luna.

– Ah, ce loc jalnic!

– Și totuși, toată lumea vine aici: eu, Hannah, părinții tăi...

– Eu nu rămân.

– Drum bun! n-avem nevoie de trădători.

– Nici tu nu vei rămâne.

– Urcă și să ne plimbăm puțin pe coastă, spuse el cu chipul brusc adumbrit de tristețe.

– Dacă vrei...

– Nu vreau în mod special. Sigur, nu e neapărat să vii dacă nu-ți face plăcere, dar priveliștea e deosebită înainte de ploaie.

Katey zâmbi și se așeză lângă el. Rick o privi cu atenție din cap până-n picioare înainte de a porni mașina, dar privirea lui avea ceva impersonal, sau poate o ușoară tentă dezaprobatore cu care Katey nu era obișnuită. Dimpotrivă, fără să facă nici cel mai mic efort, ea era întotdeauna centrul atenției și oriunde și oricum apărea, capetele se întorceau după ea.

Degeaba își spunea că se află acolo doar din plictiseală, pentru că ea nu se plictisea niciodată; tocmai acel interes pentru tot ce-o înconjură era secretul vitalității și farmecului ei.

– Când te măriți cu individul acela?

– La sfârșitul verii. Până atunci trebuie să se rezolve totul.

– Credeam că în America azi divorțezi, mâine te căsătorești cu altcineva.

– În Massachusetts trebuie să treacă șase luni înainte de a te putea căsători.

– Cu ocazia asta, te poți răzgândi.

– Eu nu mă voi răzgândi. Nu știi nimic despre America, nu-i așa?

– Presupun că nici tu.

– Cel puțin, eu știu mai mult decât tine. În plus, tu nici nu vrei să știi!

– Nu prea – nici despre căsătorie, nici despre divorț.

- E îngrozitor de acaparatoare.
- Cine?
- Sara, cea de-a doua soție a lui Jeff. Au fost discuții în legătură cu pensia alimentară.
- Sună încântător. Sper să mai lase ceva și pentru tine.
- Chiar trebuie să fii atât de îngrozitor?
- Nu fac nici un efort.

Katey simți că, fără voia ei, crease o oarecare ostilitate, drept pentru care deveni nesigură pe sine, așa cum rareori i se întâmpla.

– Lipsesc cam un sfert de oră, spuse Rick, oprind mașina în dreptul postului Pazei de Coastă. Priveliștea e minunată de pe stânci, mai ții minte? Plimbă-te puțin și te iau când termin.

Fără să mai aștepte un răspuns, își luă trusa de pe bancheta din spate; Katey coborî și ea și porni pe poteca pe care se ajungea până la mare. De când era mică, tatăl ei adusese acolo. Era un loc secret, pentru cei puternici. Anul acesta, era clar că tatăl ei nu va putea veni cu ea până aici, iar anul viitor... cine știe unde va fi ea însăși? Privi dincolo de insula St. Gabriel, acolo unde marea era și mai întunecată. De fapt, sub cerul acela plumburiu, totul era întunecat și rău prevestitor.

– Fii atentă! strigă Rick venind repede spre ea. Poteca asta coboară abrupt. Ar fi trebuit să te previn.

Erau așezați câțiva stâlpi tocmai pentru a împiedica mașinile să se apropie prea mult de stânci.

– Ești prea aproape de margine, spuse el, trăgând-o înapoi și arătând spre un indicator pe care era scris "Pericol".

Nu dai niciodată atenție avertismentelor?

Katey nu-i răspunse. Viața începuse să fie plină de avertismente – indicii discrete cum că s-ar putea înșela: ceea ce nu luase niciodată până atunci în calcul.

– Nu, cred că nu le dau atenție. Dar tu?

– Eu sunt cel ce avertizează.

– Nu te mai obosi, pentru că și-așa nu ascult. Îmi plăcea atât de mult să vin aici..., spuse ea apoi cu un ușor tremur. De ce nu putem rămâne copii?

– Eu te prefer așa cum ești acum, nu copil.

– Îmi amintesc că, atunci când eram mică, tata îmi spunea povești îngrozitoare despre cei care, izolați de flux, își petreceau noaptea pe stânca Abbot. Știi... era un bătrân care cerșea pe chei. Povestea că se urcase pe stânci când era mic și, căzând de-acolo, devenise infirm. Ți-l mai amintești? Ce s-a întâmplat cu el?

– Este într-un sanatoriu în Calland. Unchiul meu s-a opus și a fost un scandal cu ziaristii de la "Daily Sun". Au venit și de la televiziune... au spus că e scandalos că trebuie să cerșească. În sfârșit, unchiul meu nu a ieșit deloc bine din povestea asta.

– De ce?

– Spunea că Luke...

– Da, așa e, îmi amintesc – Luke îl chema.

Silueta aceea deformată din scaunul cu roțile îi apărură clar în memorie, ca făcând parte din copilăria ei. Rick vorbea mai repede și mai energic decât Jeff și totuși adesea era mai puțin dogmatic decât acesta. Putea să-și schimbe punctul de vedere,

pe când ideile lui Jeff erau de cele mai multe ori tot atât de rigide ca și ale ei. Cu Jeff, știai la ce să te aștepti. Întrebarea se punea dacă erai dispus sau nu.

– Katey, nu mă ascuți.

Își continuau drumul cu mașina de-a lungul coastei stâncoase – hotărâseră să mai meargă puțin înainte de-a se întoarce.

– Mă gândeam..., spuse Katey.

– Ei, asta e cu totul altceva.

– Ce spunea unchiul tău?

– Tocmai ți-am povestit, dar nu m-ai ascultat. Teoria lui este oamenii ca Luke trebuie să rămână în mijlocul comunității, nu să fie închiși în aziluri. Era de părere că Luke trebuia să locuiască mai departe în sat și să fie îngrijit de noi toți.

– Chiar și așa, cerșind.

– Da, în felul acesta, nimeni nu uita să dea ceva. Și apoi, Luke era atât de bucuros pentru cei câțiva bănuți pe care-i primea! De fapt, ceea ce voia să spună unchiul meu era că Luke făcea parte dintr-o realitate cu care trebuie să ne confruntăm

– Tu înfrunți realitatea?

– Nu; și nici unchiul meu. Anul viitor se va lucra în echipă – cu un grafic bine stabilit, dar și cu weekenduri în care nu se lucrează și cu zile libere. Cred că unchiul meu a venit să lucreze aici doar pentru că îi place să iasă în larg cu barca lui și să pescuiască și pentru că, în extrasezon rămânând doar localnicii, are, teoretic, mai mult timp liber. Și am impresia că speră ca eu să-i urmez într-o bună zi.

Dar, începând de anul viitor, va trebui să lucreze în echipă cu medicii din Calland.

– Nu pari entuziasmat.

– Poate că sunt cam retrograd. Am impresia că se pierde ceva. M-a impresionat când am auzit întâmplător discuția dintre două femei – spuneau că dacă unchiul meu nu poate să te vindece, atunci nimeni altcineva nu poate. Face parte din misiunea noastră – să dai oamenilor speranță și încredere.

– Și tu, ce vei face?

– Nu știu. Am promis că rămân până se întoarce el, dar văd că deocamdată nu are nici cea mai mică intenție s-o facă. A fost atât de bun cu noi – cu Hannah și cu mine – după moartea părinților noștri, încât conștiința nu mă lasă să procedez altfel. Și, cu cât stau mai mult, cu atât mai puțin îmi doresc să plec. Desigur, faptul că e și Hannah aici schimbă puțin lucrurile; altminteri, poate că...

– Spune...

– Ei, poate că aș fi plecat în America și l-aș fi convins să găsească un alt înlocuitor.

– Te poți duce după ce se întoarce unchiul tău.

– Mă-ndoiesc. Nu cred că aș putea lucra pentru cine știe cine ce fundație de cercetare sau pentru un onorariu uriaș primit înainte chiar de a face ceva. Jean spune că sunt un leneș.

– Nu e adevărat. Hannah spune că muncești mai mult decât este nevoie.

– Așa ceva nu este posibil în cazul unui doctor. În orice caz, îmi place ceea ce fac.

- Poți fi medic oriunde.
- Da, dar dacă m-ar iubi cu adevărat, s-ar întoarce.
- Și dac-ai iubi-o, ai pleca în State.
- Oare?!
- Categorical.
- Atunci, s-ar putea să fim cu toții acolo.
- San Francisco e mai departe de New York decât e New York-ul de Marea Britanie, râse Katey.
- Așa este, dar nu știe niciodată. Poate ne-am întâlni... Nu ne-ar mai fi atât de dor de casă.
- Eu n-aș pleca dacă aș bănuî că mi-ar fi dor de casă.
- Mă disprețuiesc doar pentru simplul fapt că mă gândesc să plec.
- De ce?
- Pentru că nu sunt sigur dacă aș face-o pentru Jean sau pentru banii aceia murdari. Uită-te la tine!
- La mine?!
- Da, te măriți cu magnatul ăsta al tău și...
- Bine, dar banii lui nu au nici o legătură!
- Nici o legătură?! Presupun că glumești.
- Mă insultă. Îți spun că banii lui nu au nici o importanță. L-aș iubi și dacă ar fi măturător.
- Te cred.
- Fiecare cuvânt pe care-l rostesc e adevărat.
- Fii atentă! Crezând cu tărie în fiecare cuvânt rostit, îți închipui că nu poți fi înțeleasă greșit, dar te-nșeli. Uite, și eu credeam că Jean m-a înțeles foarte bine. Știa, adică știe ce

simt... sau ce simțeam... da, ce simt. Uneori mă-ntreb ce simt...
Și totuși, crede că poate schimba totul.

– Fluturându-ți dolari pe sub nas?

– Exact.

– Banii nu înseamnă nimic pentru tine?

– Nu. Mă interesează doar Jean.

– Suntem amândoi la fel. Nu ne interesează decât omul respectiv.

– I-am scris lui Jean și i-am dat ultimatum: o lună ca să se întoarcă.

– Sunteți doi proști încăpățânați.

– Din păcate, trebuie să recunosc că ai dreptate. Să spunem , mai degrabă, că știu ce vreau. Tu nu?

– Ba da... întotdeauna. Sau aproape întotdeauna.

– Când vine Jeff?

– Prin iunie, când băieții vor fi deja aici.

– Și în septembrie vă căsătoriți?

– Da.

– Apoi pleci?

– Da.

– Sper să vă fie bine, spuse el, după care deschise portiera așteptând-o să coboare și plecă mai departe.

Ploua în ziua dinaintea sosirii fiilor lui Jeff. Acesta urma să-urce în avion la Aeroportul Kennedy, iar ea avea să-i aștepte la Heathrow, în noua ei mașină. Jeff promisese să vină și el după o săptămână.

– S-ar putea să fie chiar zece zile, adăugase el. Trebuie să mă opresc mai întâi la Bruxelles.

Vocea lui din New York se auzea atât de clar, încât Katey simțea nevoia să-l atingă, imposibilitatea satisfacerii acestei nevoi transformându-se într-o durere chinuitoare.

– Să nu conduci prea repede! o avertizase Flora.

Pentru Flora, viața devenise un șir lung de avertismente: Tod, să nu ridici! Katey, ai grijă ca tatăl tău să-și ia medicamentele! Tod, te rog să nu te grăbești! Tod, dragule, să nu...! Tod, să nu...! Tod, să nu mori! Acesta din urmă nu-l rostea decât în gând, în lungile ore de nesomn din timpul nopților când îi asculta respirația. Cu toate acestea, Tod se simțea și chiar arăta mai bine ca niciodată.

Pentru a avea o ocupație, se hotărî să-și sorteze colecția de timbre – rămășițele hobbyului unchiului său. Ori, în acea zi ploioasă, când casa părea goală fără Katey, era momentul potrivit pentru așa ceva. Deși bucuroasă să-l vadă liniștit și preocupat, Flora avu totuși o strângere de inimă: așa cum îl vedea, cu penseta în mână, aplecat deasupra timbrelor, îi apărui deodată mai îmbătrânit chiar și decât după atacul de inimă.

– Va trebui să cauți la bibliotecă o carte despre timbre sau să comenzi cataloage, spuse el.

"Asta e o idee pentru a rezolva cadourile de ziua lui și de Crăciun", se gândi Flora și imediat spectrul unei noi spaime îi întunecă privirea: oare, de-acum, toată inteligența lui, toată scriperea acelei minți se va consuma în acest pașnic sortat de timbre?

Nu-i mai putea descifra expresia chipului. Ea, care-i citea gândurile altădată, nu mai putea să decofidice acum lungile lui răstimpuri de tăcere.

– Bine că mai e puțin și se-ntoarce Katey! Încercă ea să caute un punct de sprijin, deși era conștientă că, după căsătorie, vizitele fiicei ei se vor rări considerabil.

– Nu-i deloc adevărat! susținea Katey. Jeff vine deseori în Anglia, și-apoi pot să telefonez oricând; nu va fi diferit de cum era înainte, ba chiar mai simplu, pentru că...

Se opri, cu repulsie, să continue "Pentru că Jeff își permite".

– Și când tata se va restabili complet și-și va relua lucrul, veți putea veni și voi.

Flora se stăpâni să spună: "S-ar putea să nu-și mai reia lucrul", pentru că nici ea nu voia să creadă că așa ceva ar fi posibil. Era foarte frecventă restabilirea după accidente coronariene, cu atât mai mult la om cu talentul, inteligența și calificarea lui.

Căutând instinctiv suportul sigur al rutinei pentru a scăpa de tortura gândurilor, Flora deschise sertarul biroului pentru a scoate o hârtie și a face o listă. În ultima vreme își petrecea jumătate din timp făcând liste și apoi căutându-le. Scoase, fără să vrea, o tăietură mai veche dintr-o revistă – o poezie care-i

plăcuse mult. Începu s-o citească, așa chinuit, până să-și găsească ochelarii, cu voce tare.

– A venit ziarul? o întrerupse Tod în plin zbor și visare.

Existau zone în care Tod nu pătrundea, tot așa cum și ea rămăsese, toată viața, la granița domeniului mecanicii auto, spre exemplu. Dar, așa cum în ultima vreme ea reușise să pătrundă misterele schimbării unei roți, sperase că și Tod ar putea încerca să pătrundă misterul poeziei. Începu din nou să citească dar, în momentul în care Tod se întoarce la paginile financiare din jurnal, tăcu și împături la loc hârtia. Fereastra udă de ploaie făcea neclară imaginea mării.

– Katey va călători greu, spuse ea, ca și când ploaia cădea numai asupra fiicei lor.

Pentru Katey fusese amuzant să locuiască în același apartament cu Hester, deși parcă le despărțea ceva transparent, dar indestructibil.

Când își scoase cheia din geantă și o agăță într-un cui în bucătărie, era ca și cum gestul ar fi căpătat pentru ea o semnificație simbolică – era cheia spre trecut. Ploaia încetase și mai avea o oră la dispoziție înainte de a trebui să plece spre aeroport.

După ce-și parcă mașina în Piața Montpelier, Katey zăbovi în fața vitrinei unui magazin cu antichități. Nu ezistă aproape

deloc după ce văzu serviciul de ceai de porțelan de Worcester: i-l va dăruia lui Jeff, pentru noua lor casă din acea țară îndepărtată. Câteodată, când era singură, casa lor, plămădită deocandată din visuri, i se părea nespus de aproape; acum, însă, și acolo unde se afla, în inima Londrei, i se păru la o distanță ca de la Pământ la Lună. Oricum, fără să stea pe gânduri, comandă expedierea coletului cu porțelanul fin la New York, semnând un cec cu o nesăbuintă pe care se obișnuise în ultima vreme s-o savureze. Cu siguranță, mama ei ar fi șoptit, îngrozită, ceva în legătură cu oamenii care mor de foame.

Era o glumă de familie rămasă de la bunicul ei, cu scopul de a tempera extravagantele în privința cheltuielilor. Între timp, oamenii prosperaseră și ar fi fost probabil nevoie de o adaptare a vorbelor bunicului, dar Katey se consolă repede cu gândul că, oricum, milioanele de înfomețați – de orice nație ar fi fost ei – n-ar fi putut fi hrăniți cu prețul, chiar exorbitant, al unui serviciu de ceai.

Băieții lui Jeff erau singurii copii din avion, așa că nu puteau fi confundați. Katey îi privi cu atenție, de la distanță, pe acești doi necunoscuți care aveau să-i fie fii vitregi. Cel mare, Jayjay, era o frumoasă copie a tatălui său, dar Lonnie, cel mic, avea o

față ca de maimuță urâtă, dar pe care simțeau c-o îndrăgești imediat, deși expresia ei era de nepătruns. Mergeau de-o parte și de cealaltă a unei femei înalte, care purta ochelari și care mergea atât de repede, încât abia puteau ține pasul cu ea. Jeff îi spusese că vor fi în grija unei stewardese, dar aceasta poate că era o guvernantă sau o prietenă. Când terminară formalitățile, cei trei începură să caute din priviri persoana care trebuia să răspundă descrierii lui Jeff. Cum Katey nu avea nici un detaliu asupra identității lor, merse încet spre ei, cu mâinile întinse spre băieți, ignorând-o fără voie pe femeia ce-i însoțea. Abia treptat, pe măsură ce se făceau prezentările, își dădu seama că aceasta era mama băieților.

Jeff nu vorbise decât foarte puțin și vag despre prima lui soție, numind-o "bătrâna Lois", iar Katey, neluând în seamă nota de afecțiune și concentrându-și atenția doar asupra cuvântului în înțelesul său obișnuit, și-o închipuia pe Lois ca fiind o femeie din generația Florei. Acum însă, dând mâna cu ea, vedea că Lois, fiind lipsită de ceea ce se considera în mod convențional frumusețe, părea fără vârstă. Putea foarte bine să fie o școlăriță la vârsta ingrată, stângace și dezordonată, cu nasturii de la haină închiși greșit. Era inexplicabil ce-l atrăsese pe Jeff la ea.

– Te deranjează dacă mergem să bem o cafea și să ne aranjăm puțin? Îți oferă tot timpul ceva de mâncare în timpul călătoriei, dar băieții nu se ating de nimic cât sunt în avion. Cu ocazia asta, îmi umplu și eu timpul până la ora la care am tren – stau la niște prieteni în King's Lynn.

– Sigur.

Băieții o luă rădă deja înainte spre restaurant.

– Mi-a spus că ești frumoasă, continuă Lois, vocea ei ușor răgușită învâluind tot ce vorbea într-un aer de confidențialitate. De data aceasta a spus adevărul. Probabil că te întrebi de ce s-a oprit tocmai la mine, o urâțică, nu-i așa?

Calmul acestei femei avea farmecul său și, deși expresia feței era greu de citit, privirea ei dovedea că avea un simț al umorului foarte dezvoltat: chiar și această întâlnire întâmplătoare era pentru ea mai degrabă un motiv de amuzament decât de a se simți stingherită.

– Veneam oricum în Anglia, așa că m-am gândit să-i aduc eu. N-ai știut? Nu ți-a spus?

Vorbea despre Jeff fără să-i rostească numele.

– Se pare că ești persoana potrivită, continuă Lois; nu o școlărită, ca Sara, nici o cotoroanță ca mine. Și, pe deasupra, ești și frumoasă. Cu tine, va fi bine. De fapt, el nu e deloc un om complicat, vei vedea. Eu am locuit în Anglia cu mult timp în urmă și îmi place foarte mult aici. Nu mă înțelege greșit... Drumurile noastre sunt paralele; nu ne vom intersecta. Sper să fii fericită. Sunt sigură că vei fi. Katey își dădu seama că băieții o priveau cu ochi goi, ca și când ar mai fi auzit toate acestea și erau deja plictisiți.

La restaurant, Lois își scoase ochelarii în spatele cărora ascundea singura ei trăsătură frumoasă: ochii blânzi, câprui, încadrați, din păcate, de o față al cărei contur părea, deși nu era deloc, pătrat. Era înaltă și slabă, cu mâini și picioare lungi.

Chiar fără să se mai privească în oglindă, Katey știa că este frumoasă. Toată lumea îi spunea asta, așa că se obișnuise să considere acest har ca un drept cuvenit. Nu se bucura în mod conștient, iar acum, privind-o pe Lois, începuse să se simtă nesigură, întrebându-se dacă frumusețea poate fi suficientă.

– Sara trebuie să fi fost îngrozitoare, spuse ea în timp ce așteptau amândouă ca băieții să iasă de la toaletă.

– Și eu am crezut așa la un moment dat, răspunse Lois zâmbind, dar acum... cred că, oarecum, compătimesc puțin pe oricine...

– Continuă. Vroiai să spui "pe oricine se mărită cu Jeff", nu-i așa?

– Nu, sigur că nu. Vroiam să spun "pe oricine se căsătorește".

Apoi râse jenată, ca orice persoană onestă prinsă cu minciuna.

– Îl mai iubești încă?

– Dragoste?! E cam exagerat...

Nu-i răspunse lui Katey și nici Katey nu mai repetă întrebarea, dându-și seama că, de fapt, nici nu voia să știe.

– Nu trebuie să fii geloasă... nu, nu acesta e cuvântul potrivit. Nici n-ai putea fi geloasă pe mine. Dar nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea.

– Nu-mi fac, răspunse Katey, fără însă a fi prea sigură dacă e sinceră sau nu.

Conversația le adusese în punctul în care nu le mai rămânea altceva de făcut decât să-și ia rămas-bun una de la cealaltă, cu

multe amabilități. Până atunci, Katey fusese sigură că, orice aversiune ar fi simțit față de prima soție a lui Jeff, nu era geloasă pe ea.

Acum, nu mai era sigură. Zâmbi forțat, dar în ochii ei mari, verzi, frumoși, adumbriți de gene atât de lungi încât nu mai era necesar rimelul, se încetoșaseră de acea îndoială.

– Dacă este vreo problemă, sunt în King's Lynn, spuse Lois în timp ce se îndrepta spre parcare. Copiii au adresa și numărul meu de telefon. Să fiți cuminți!

Copiii se grăbiră să-și ia rămas-bun fără nici un fel de emoție, preocupați doar să ocupe locul din față în mașină, lângă Katey.

– E loc pentru amândoi, spuse aceasta, așezându-și brațul în jurul umerilor celui mai mic – băiețelul cu trăsături neregulate, ca de maimuță, urât și totuși atrăgător, tot așa cum și mama lui era atrăgătoare.

– Să nu cumva să lași să te supere ceva! mai strigă Lois, fluturându-și mâna, iar Katey porni mașina, încă gândindu-se ce anume însemnau acele cuvinte.

Se opriă de șase ori pe drum: să mănânce, să cumpere înghețată, pentru alte nevoi... Deși obosiți, băieții fuseseră într-o continuă agitație, până când, într-un târziu, adormiră.

Katey intenționase să-i ducă mai întâi acasă la ea, dar, fără să-și dea seama, merse direct la Hannah.

Peter și Simon priveau de după balustradă, iar Rick apăru ca din senin să-i ajute pe băieții lui Jeff, încă adormiți, să coboare din mașină.

– Du-te acasă, îi spuse el lui Katey. Mama ta e îngrijorată.

– Da, a durat mai mult decât credeam.

– Acelea sunt bagajele băieților? Și tu ești moartă de oboseală.

Era adevărat; brusc se simți epuizată!

– Doar să-i culc.

– Nu-ți face griji.

– Sunt ca niște bagaje, transportați dintr-un loc în altul, îi spuse ea lui Hannah, privind spre lumina de la camera care li se pregătise la etaj. Sper...

– Hannah se va ocupa de ei. Acum, mergi acasă, spuse Rick, întorcând-o ușor cu fața spre ușă și conducând-o afară.

Katey ascultă, bucuroasă, în subconștient, că deciziile nu-i mai aparțineau.

Între timp, băieții se treziseră complet și părea că le dispăruse orice urmă de oboseală. Deja se simțeau ca acasă, după cum cereau Coca-Cola.

– Nu avem, spuse Hannah.

– Atunci trebuie să cumpărăm, decise Jayjay.

– E bine și mâine, se arată Lonnie mai rezonabil.

– Aceasta e baia noastră, nu-i așa? întrebă Jayjay. A voastră unde e?

– Aceasta e a noastră, spuse Peter.

Era o baie mare, transformată dintr-un dormitor, cu o singură toaletă de tip vechi, cu rezervor cu lanț.

Fascinat, Lonnie se agăță de acesta, pentru a se balansa și rămase foarte surprins, fără însă să i se pară necesar să-și ceară scuze, când se rupse.

– Nu mai aveți și alte băi? se interesă el.

Peter și Simon își priviră oaspeții la început mirați, apoi cu admirație. Hannah, însă, se arătă mai puțin încântată.

– La culcare! ordonă ea și, spre marea ei surprindere, toți copiii ascultară.

– Repet că a fost o prostie din partea ta să te oferi, spuse Rick, turnându-și un whisky. Nu înțeleg de ce...

– Nici eu, spuse Hannah.

Află imediat când sună telefonul și auzi vocea senzuală a lui Jeff, care-i tulbura simțurile în mod scandalos.

– Da, Jeff, sunt bine, nu-ți face griji, răspunse ea cu o voce devenită în mod inconștient mai blândă, mai caldă. Nu, Katey tocmai a plecat acasă.

Da, îi spun. Da... bine...

Era imposibil să descrie efectul pe care acest bărbat îl avea asupra ei, chiar și de la distanță.

Deși încerca să se lase de fumat, acceptă recunoscătoare țigara pe care i-o dădu Rick.

– Nu-mi place acest individ, spuse el încet.

– Nici mie. Mă sperie. Ba nu, nu e adevărat; sunt speriată de mine însămi. Tu n-ai înțelege... Deși ești medic n-ai nici cea mai vagă idee despre ceea ce se petrece în mintea unei femei.

– E suficient de inofensiv – e departe, spuse el bând după ce privi îndelung pe fereastră cum amurgul se transformă în noapte neagră.

– La fel și Jim.

– La fel și Jean.

– Biata de tine!

– Nu-ți face griji pentru mine.

– Nu-mi fac. Îl ai pe Jim, chiar dacă nu este aici. De ce să-mi fac griji pentru tine? Katey ar trebui...

Nu-și termină fraza; știa că va fi cuprinsă de o mare nefericire, tot așa cum știa că același lucru i se va întâmpla și lui.

– Trebuie să scriu niște scrisori, spuse el și merse la biroul unchiului său.

Nu răspunsese la ultima scrisoare de la Jean. Scria mereu același lucru – că o iubea – și, pe măsură ce așternea cuvintele pe hârtie, se-ntreba dacă era sau nu adevărat.

"Dacă mă iubești", îi scrisese Jean, "vino aici". Rspunsul lui suna cam la fel: "Dacă m1 iubești, întoarce-te". Părea totul atât de inutil, încât aproape că spera să fie chemat la o vizită la domiciliu. Avea o profesie extrem de grea și solicitantă, dar îi

plăcea într-un mod pe care nu-l putea explica și, chiar dacă ar fi putut, ceva îi spunea că Jean n-ar înțelege. Lăsă scrisoarea neterminată și se instală la televizor. Apelul unei mame îngrijorate pentru copilul ei îl făcu să iasă din toropeala care-l cuprinsese. Se urcă la volanul mașinii, nemaigândindu-se decât la momentul prezent.

Când se întoarse după o oră, reciti scrisoarea începută, căscă plictisit, apoi o rupse.

Capitolul 7

Katey petrecea aproape toată ziua cu fiii lui Jeff. Nu-l vedea decât foarte puțin pe Rick – câteodată îi făcea semn cu mâna din mașină când trecea pe lângă ea, câteodată oprea s-o salute și să schimbe două cuvinte, dar niciodată mai mult. Katey știa că nu fusese de acord cu hotărârea surorii lui și simțea că nu-l place pe Jeff.

Acesta telefona în fiecare zi și la aceeași oră, astfel încât Katey să știe exact și să-i aștepte telefonul.

"Te iubesc, iubito", spunea el, folosind aceste cuvinte și ca formulă de salut și ca rămas-bun. "Și eu, dragul meu", îi răspundea și ea în același stil, oarecum iritată de această repetiție ce tindea să devină monotonă. Îi părea rău că nu se-ntorsese cu el la New York, căci simpla lui prezență ar fi făcut-o să-și recapete siguranța. Jeff îi telefona în fiecare zi lui Hannah. Dura până când aceasta îl chema pe Lonnie, apoi pe Jayjay. Când apăru și Katey, îi făcu semn să vină să vorbească și

ea cu el. Rick, care tocmai intrase, se duse la fereastră de unde privea marea. În timp ce șoptea în receptor "Și eu te iubesc, dragul meu", Katey îi privea umerii largi, spatele ușor adus în față, mâinile vârâte adânc în buzunare și, după încordarea mușchilor gâtului, era aproape sigură de zâmbetul ironic pe care avea să-l vadă pe chipul lui imediat ce se va întoarce spre ea.

Totuși, după ce închise telefonul, nu era nici un zâmbet pe buzele lui când rosti:

– Sunt oameni care ar putea trăi suficient de bine cu sumele pe care individul acesta le irosește pe telefon. După care plecă, lăsând-o în mijlocul unor explicații jenate și confuze, cum că nu costa atât de mult...

– Nu-l lua în seamă, spuse Hannah. Întotdeauna a fost sensibil la nefericirea și la suferința altora.

– Și-atunci, de ce nu ia în seamă și suferința mea?

– Bine, dar tu nu ești nefericită!

– Ba da, de multe ori sunt. Faptul că Jeff este bogat nu mă împiedică să fiu nefericită. De fapt...

Era pe punctul de a spune "chiar dacă mă face nefericită", dar se abținu, știind că nu era adevărat. Știa, de asemenea, că nu era nici mai mult nici mai puțin decât o complicație pe care o resimțea doar acolo, în Kingswater, unde, de altfel, devenise nesigură de absolut orice – tocmai ea, care fusese întotdeauna convinsă că are dreptate.

– Îl vor obosi, spuse Flora privindu-l pe Tod mergând spre port cu Lonnie și Jayjay. Ieri când s-a întors acasă era epuizat dar, pe de altă parte, îi face mare plăcere să se ocupe de ei și... de fapt... sunt nepoții noștri.

– Nu au nici o legătură cu tine și cu tata, iar cu mine... doar întâmplător, spuse Katey, plecând de la fereastră pentru ca mama ei să nu-i citească pe chip confuzia și tulburarea care o stăpâneau.

– Fugi după ei!

Katey o ascultă, urmându-i însă cu pași înceți, ajungându-i din urmă abia la capătul digului, unde pescuia. Tatăl ei, privind spre mare și ținând brațele în jurul umerilor băieților, le explica sau le povestea ceva, așa cum Katey nu și-l amintea să fi făcut în copilăria ei.

Pe atunci, era mereu ocupat și înconjurat de un maldăr de hârtii, iar puținul timp liber pe care-l avea îl petrecea la pescuit și la vânătoare. Katey își puneă întrebarea dacă tatăl ei și-ar fi dorit un fiu și, stând acolo, neobservată în spatele lor, se simți zioloată de ei – o străină.

– Bună, dragă, spuse Tod întorcându-se și văzând-o. Ce este? Dorești ceva?

– Nu, nimic.

Nu era adevărat: voia totul – pe Jeff, pe tatăl ei, Anglia, America; voia să nu-i stea nici un obstacol în cale. Îi vedea acum pe Lonnie și pe Jayjay ca pe niște obstacole, iar drumul ei nu mai ducea clar nicăieri.

Erau două plaje de-o parte și de cealaltă a digului, așa că te puteai adăposti de vânt. În fiecare după-amiază când era vreme frumoasă, beau ceaiul pe una din plaje, de unde ajungeau imediat în grădina casei lui Hannah. Și Jayjay și Lonnie înotau ca niște foci și, dând emoții celor de pe mal, se avântau în larg.

– Nu se mai poate așa, hotărî Hannah. Trebuie să stabilim reguli, iar băieții să facă întocmai ce li se spune.

– Niciodată nu fac nici măcar ce li se spune, iar tu ai pretenția să faci "întocmai".

– Vor face dacă le spun eu.

Și, spre surprinderea tuturor, așa se și întâmplă.

Câteodată, când nu erau prea departe, venea și Rick pe plajă lângă ei; bea un ceai și apoi pleca repede.

– Ai răbdare cu el, spuse Hannah când Katey se plânse că Rick nu mai discută cu ea. Este așa din cauza acelei îngrozitoare Jean. Așteaptă o scrisoare de la ea.

– E într-adevăr îngrozitoare?

– Nu, e foarte drăguță – exact persoana potrivită pentru el. Așa credeam până acum, dar se pare că nu mă prea pricep. Spuneam că nu mă voi căsători înainte de douăzeci și cinci de ani și în nici un caz cu un bărbat care să lucreze în armată sau în marină. Și... uită-te la mine! Încă n-am împlinit douăzeci și

patru de ani... Așa că, nu mai știu ce să spun despre persoana potrivită. Cum e mama băieților?

– Mai în vârstă decât Jeff. S-a căsătorit cu ea cât era încă în facultate. Nu e deloc frumoasă – ca Lonnie.

– Hmmm... E un puști mult mai atrăgător decât Jayjay.

– Așa mi se pare și mie.

– Tu nu trebuie să ai preferințe – sunt amândoi ai tăi.

– Sunt ai ei, nu ai mei – ai lui Lois.

– Și ai lui Jeff. Trebuie să-i accepți, dacă vrei să fii fericită.

– Sigur că-i accept, dar voi avea propriii mei copii.

Era atât de sigură, de parcă urma să-i comande dintr-un catalog.

– Și cealaltă? Sara?

– Sara?! Presupun că, deși drăguță, nu are pic de minte și este de o lăcomie feroce.

Și, pe măsură ce o cataloga astfel, se-ntreba cum de putuse fi geloasă pe o astfel de persoană.

Tocmai le arăta băieților unde ar putea găsi creveți printre stânci, când Katey îl auzi pe Jayjay spunând:

– Sara are un acvariu mare în apartamentul ei.

– O cunoști?

– Da. E foarte drăguță.

Când am fost la New York cu tata, am stat la ea.

– Când ați văzu-o ultima oară?

– Nu știu... nu mai țin minte. Dar e grozav de amuzantă, nu-i așa, Lonnie?

– Daa! Tata spune că a plecat, acum.

– Și n-o s-o mai vedem?

– Cred că nu.

– De ce?

– Tata n-o mai place.

– Mie tot îmi place ea. Ție nu, Lonnie?

– Da, îmi place mult – e tare drăguță. Katey, oare de ce nu-i mai place tatei?

– Hai să ne-ntoarcem, se face frig, spuse Katey cu un ușor tremur, aproape pierzându-și ea însăși echilibrul când îl prinse de braț pe Jayjay, care era să cadă într-un bazin.

– Nuu! protestară în cor băieții, trăgând-o după ei.

Katey cedă; de altfel, nu se putea impune deloc în fața lor și ei profitau, făcând tot ce poșteau.

– Mergem acasă! strigă Hannah din spatele castelului de nisip pe care-l construisese pentru Peter și Simon.

Băieții lui Jeff nici măcar nu-ntoarseră capul.

– Imediat! adăugă ea pe un ton de comandă.

Jayjay, primul care recunoscuse înfrângerea lor, se-ntoarse și, cu o încetineală înnebunitoare, o porni înapoi.

– Aș vrea să-i trimit creveții Sarei, spuse Lonnie. Odată, când stăteam la ea, s-a stins lumina și peștii au murit – absolut toți.

– Și dimineață toți pluteau deasupra apei, completă Jayjay.

– Sara a plâns.
– Și tu ai plâns.
– Tata s-a dus imediat și i-a cumpărat alții.
– Dar n-a mai fost la fel ca primii... Cei noi n-au mai fost la fel, pur și simplu.

– Niciodată nu sunt la fel, spuse Katey, conștientă că era o remarcă doar pentru că simțea nevoia să spună ceva cu voce tare, oricum nu pe înțelesul copiilor. Ea însăși era... un înlocuitor. Râse, apoi tremură, străbătută de-un fior.

– Grăbiți-vă! strigă Hannah. Se apropie fluxul.

Privind valurile învolburându-se, Katey luă băieții de mână și porni repede înapoi.

"Lonnie și Jayjay sunt ai mei", își repetă ea în gând, deși știa că nu vor fi niciodată. Cel mult, putea să-i împartă cu Jeff, dar nu și cu Lois.

Se-ntreba dacă Jeff n-avea s-o mai vadă pe Sara, așa cum continua să se-ntâlnească și cu Lois... Numai că era altceva în cazul lui Lois – era mama copiilor lui.

Katey se bucura că șederea acestora se apropia de sfârșit. Desigur, aveau să mai fie și alte vizite, iar ea trebuia să se obișnuiască.

"Dacă Jeff ar fi aici, totul ar fi mai ușor", se gândi ea.

– Ce-ar fi să ne urcăm toți în barca lui Joe cel tânăr și să mergem la insula St. Gabriel, propuse Rick pentru weekend. Vii și tu? se adresă el către Katey.

– Neapărat, dacă nu vrem să ajungem la destinație cu câțiva copii lipsă, interveni Hannah.

– Dacă i-am arunca de la bun început peste bord, am avea o călătorie plăcută și am putea admira în liniște peisajul.

– În cazul acesta, Katey ar trebui să-i dea câteva explicații lui Jeff, iar eu n-aș mai putea zâmbi niciodată.

– Am să-ți reamintesc ce-ai spus acum cu prima ocazie când te vei plânge de fiii tăi.

– Poate veni și tata? întrebă Katey. Chiar zilele trecute spunea c-ar vrea să mai vadă colonia de rândunici de mare.

În fiecare an, Tod vâslea până la insula St. Gabriel; acum, însă, n-ar mai fi putut face acel efort.

– Sigur, e loc destul în barcă. Joe înghesuie întotdeauna o mulțime de vilegiaturiști – nu-nțeleg cum de nu se scufundă.

Acum, când și familia lui și a lui Tod deveniseră familii de localnici, Rick vorbea și el, ca și ceilalți din Kingswater, cu un ușor dispreț față de cei ce reveneau acolo doar în vacanță.

– Vino și tu cu noi! o rugase Tod pe Flora, ca și cum i-ar fi fost greu să se despartă de ea chiar și pentru acele câteva ore cât avea să dureze călătoria.

Și, deși crezuse că îi va prinde bine o după-amiază singură, liniștită, Flora regretă că-l refuzase, imediat cum se-ntoarse în casa devenită pustie.

Joe manevra cu atenție barca printre stâncile ascunse. Le dăduse copiilor undițe și, cum fiecare dintre cei patru adulți luase în grijă câte un băiat, călătoria se desfășura în liniște.

Când se apropiară de țărm, Tod privi păsările prin binoclu, numind cu precizie fiecare specie.

– Pentru mine, toți sunt pescăruși, spuse Hannah.

– Îmi amintesc de filmul "Păsările", remarcă Rick.

– Și când mă gândesc că-mi plăcea atât de mult să vin aici, se plânse Katey. De ce totul se schimbă când devenim adulți?!

– Noi suntem cei care ne schimbăm, o corectă Rick, privind-o cu atenție, de parcă ar fi vrut să-i stabilească diagnosticul. Ești sigură că vrei să te măriți cu individul acela?

– Da; și nu-i mai spune așa. Sunt tot atât de sigură cum ești și tu în privința lui Jean. Mai ai vreo veste?

– Uneori cred că nu mai există răspuns. Am scris amândoi tot felul de lucruri – probe împotriva amândurora.

Era prea rece pentru a face baie, dar cum copiii insistaseră atât de mult, Rick și Katey se oferiră, fără nici un chef, să intre în apă cu ei. Exista un singur loc care prezenta siguranță: un fel de bazin înconjurat de stânci, cu apă extrem de limpede, astfel încât se vedea nisipul de la fund.

– Pot să fac scufundări, anunță Jayjay.

– Știm toți că poți, dar nu depăși zona aceasta, îl preveni Rick.

Cu trupul acoperit de un bronz auriu, frumos ca un zeu în miniatură, copilul rămase câteva secunde cu mâinile riricate deasupra capului, pe o strâncă, apoi despică apa ca vârful unei sulițe, cu o mișcare rapidă și elegantă. Lonnie îl urmă, executând o scufundare la fel de corectă, dar el trecu neobservat.

Simon și Peter nu știau să înoate. Rick îl susținu câtva timp pe Peter al suprafața apei, dar cum îi dădu drumul, micuțul o porni vertiginos spre fund, așa că trebui să-l pescuiască imediat, ridicându-l cu o mână sigură.

– Fii liniștit, stigă Hannah. N-ai pățit nimic. Uită-te la Lonnie!

Lonnie dispărea sub apă, apoi se ridica iar deasupra, acolo unde nici nu te așteptai, împrôșcând o mulțime de stropi, în ovațiile tuturor.

– Ei, Peter abia are patru ani! îl scuza Hannah.

– Eu înot de când aveam doi ani și jumătate, strigă Lonnie, iar Jayjay...

Katey nu mai auzi, pentru că în clipa aceea își dădu seama că nu-l văzuse pe Jayjay de când intrase sub apă. Începu să-l

strige, fiind convinsă că, din teribilism, copilul își prelungise peste măsură aventura subacvatică. Nu-i răspundea decât ecoul dintr-o grotă săpată în stâncă.

– Rick! Rick! Unde e Jayjay?

Îl strigară toți, iar Rick se scufundă pentru a-l căuta.

– Nu e, spuse el ieșind la suprafață și cățărându-se pe o stâncă dincolo de care marea aștepta, amenințătoare, fluxul. Totuși, nu se poate să se fi avântat în larg.

– Cred că se ascunde, totuși, spuse Hannah.

Strigară din nou toți, până când Katey observă că, în mijlocul acelei tensiuni generale, Lonnie râdea.

– Spune-mi imediat ce știi.

– S-a scufundat în dreptul acelei stânci.

– Care stâncă? Și-ncotro a luat-o?

– Pe-acolo. Spunea că se-ntoarce înot la Kingswater. Asta se-ntâmpla cu mult timp în urmă, cât ați discutat voi.

– Cum cu mult timp în urmă?! Nu sunt nici douăzeci de minute de când am intrat toți în apă.

Era adevărat, însă, că erau de-ajuns și douăzeci de secunde pentru a-l pierde în marea nesfârșită.

– Pe-aici a luat-o, arătă Lonnie.

Se vede de-aici.

– Kingswater e departe, spuse Rick, parcă preluând comanda, ceea ce o făcu pe Katey să se mai liniștească puțin. Cheamă-l pe Joe și pe tatăl tău. Urmăriți toți cu atenție. Eu merg după el.

Înainte să poată cineva comenta, Rick dispăru în mare.

Din barcă, unde se strânseseră toți, Tod scruta marea cu binoclul – din când în când apărea capul lui Rick, dar nici urmă de băiat.

Abia atunci își dădu seama Katey că starea ceea de neliniște îi putea face rău tatălui ei.

– Nu-ți face griji, încercă ea să-l liniștească, deși vocea îi trăda panica.

Fără să fi avut timp să se îmbrace, vânată de frig și tremurând, Katey îl strângea pe Lonnie atât de tare la piept, încât acesta începu să se zbată să iasă din strânsoare. Călătoria începuse atât de bine și acum... Cum să-i spună lui Jeff că Jayjay...?! Nu, nici nu trebuia să se gândească la așa ceva. Uneori, doar simplul fapt de a te gândi la o nenorocire o putea provoca. Mai bine se ruga...

Între timp, se apropiaseră de mal – din ce în ce mai îngroziți, însă, căci era evident că nici Rick, nici Jayjay nu-i așteptau acolo.

– Acum lipsesc amândoi, spuse Joe. Va trebui să dăm un semnal de alarmă.

Katey deja îl inclusesese și pe Rick în rugăciunile sale, așa incoerente cum erau din cauza disperării.

– A fost un gest de mare curaj din partea lui Rick, spuse ea lui Hannah, care abia dacă rostise vreun cuvânt tot drumul de întoarcere.

– Este un bun înotător, dar îi lipsește antrenamentul. A fost o prostie din partea lui.

– Da... curajul poate fi o prostie.

Când coborâra pe dig, Lonnie începu să se zbată atât de tare în mâna lui Katey, încât aceasta abia îl mai putea ține.

– Uite! Uite! Dă-mi drumul! E tata! Acolo!

Uluită, Katey îi dădu drumul și-l privi cum sare dincolo de dig și aleargă spre Jeff.

Capitolul 8

Nu era timp ca vestea să-i fie dată cu menajamente și, chiar dac-ar fi fost, Lonnie începuse deja să povestească, incoerența lui făcând ca situația să pară și mai disperată.

– Joe a dat alarma, spuse Tod, venind împreună cu Katey imediat în urma copilului.

– Când ai venit? De când ai venit aici? De ce nu m-ai anunțat? întrebă Katey, fără a primi însă un răspuns.

Pentru Jeff, nu mai era femeia cu care urma să se căsătorească atât de curând, ci o străină care pusese în pericol viața copilului său.

– Trebuie să mai existe o soluție, spuse el. De ce se mișcă atât de încet?

Joe își agită brațele și alți membri ai echipei de salvare veneau în fugă. Parcă la comandă, mulțimea se întoarse spre cealaltă latură a golului. Katey se gândi din nou la tatăl ei, dar nici de această dată nu era timp decât să conștientizeze – atât,

fără să poată lua vreo măsură – că toată acea agitație i-ar putea dăuna.

– Jeff! spuse ea, încet.

Deși acesta se întoarse spre ea cu zâmbetul care o subjugase din clipa când îl cunoscuse, acum Katey îl percepu pentru prima dată ca pe un gest reflex din partea lui, lipsit de orice semnificație – un zâmbet la comandă, prin care îți expui dantura perfectă, când știi că ești fotografiat. Stătea însă lângă el, atingându-i ușor brațul cu mâna, urmărind ca într-un vis urât, împreună cu toată mulțimea de pe plajă, lansarea unei bărci de salvare ce părea că se leagănă destul de nesigură pe valurile agitate de vânt. Deodată, la capătul plajei, apărură un punct roșu. Katey nu putu să scoată nici un cuvânt – îl strânse pe Jeff de braț și arătă cu degetul în direcția aceea.

Jayjay venea triumfător spre ei.

Clănțănind din dinți de frig, simțindu-și mâinile inerte și picioarele grele, incapabile de a o mai susține, Katey se așeză pe o stâncă și-i așteptă acolo.

– Am reușit! spuse Jayjay. Credeați că nu voi fi în stare, dar am reușit – și încă ușor!

Frumos ca un zeu, Jayjay dădea impresia că era prea perfect pentru a fi adevărat. Privindu-l și pe Jeff – cu mersul lui sigur,

pantalonii bej imaculați, cămașa scumpă și impecabilă și lăntșorul de aur de la portchei sclipind discret când ieșea puțin din buzunar – Katey avu exact aceeași impresie: o imagine prea perfectă pentru a fi adevărată.

– Nu-i rău deloc pentru vârsta lui, nu-i așa? spuse Jeff, ciufulind părul fiului său.

– Jeff, de unde ai apărut? Credeam că ești la Paris.

– Eram, dar... se făcuse foarte cald, era sâmbătă și m-am simțit atât de singur, încât m-am urcat în avion și am venit. Aici am închiriat o mașină. Nu e departe – în orice caz, mai aproape decât de la Los Angeles la New York.

Cuvintele lui făceau parcă bătrânul continent să se chircească, umil, pierzându-și orice însemnătate – el și locuitorii săi, inclusiv Katey.

– Am luat o cameră la hotelul Golf, gândindu-mă că mama ta..., continuă el.

Deși recunoscătoare pentru intenția lui, Katey nu putu să nu se gândească la posibilitatea ca Jeff să nu fi fost pe deplin mulțumit de confortul din casa lor. Deși ea, personal, nu considera niciodată Casa Pescărușilor ca fiind căminul lor, se simțea jignită de orice critică adusă acesteia. Și totuși, din motive pe care nu era dispusă să le analizeze, era bucuroasă că hotărâse să nu locuiască la ei.

– Când ai venit? întrebă Katey, dar Jeff nu o auzi. Nici ea nu mai întrebă. Nu mai simțea decât frigul îngrozitor care o cuprinsese.

– Dacă Jayjay este deja aici, nu înțeleg ce s-a întâmplat cu Rick, spuse Hannah care tocmai îi ajunsese din urmă.

Mersese mai încet, de mână cu fiii ei. Speriați probabil, copiii nu protestară și nu se mai dezlipiră de lângă ea, iar ea mersese tot timpul cu ei de mână, deși nici ea nu știa dacă să fie sau nu stânenită de obediența lor, acum când nesăbuiința și neastâmpărarea lui Jayjay îl transformaseră în erou.

– Îl va recupera o barcă de salvare, o liniști Joe cel mare care sosise între timp. Echipa de salvare îl va repera cu siguranță. Dacă nu va mai putea înota din cauza oboselii, se va lăsa să plutească – în nici un caz nu-și va pierde capul și nu va intra în panică; va aștepta calm, fără îndoială, doctorul va ști cum să procedeze.

Joe cel tânăr, el însuși membru al echipei de salvare, se îmbarcase deja și începuse căutarea.

– Dacă un copil a reușit să se descurce, de ce toată această agitație? întrebă Jeff.

Se auzi un murmur de protest și de indignare din partea mulțimii, ca o reacție colectivă împotriva aceluia străin. Pentru prima dată, Katey simți nevoia să-l apere – deși abia mai putea merge, se duse până la el, iar el îi cuprinse umerii cu brațul și rămaseră acolo amândoi, cu spatele la mare, ca un grup statuar.

– Priviți! Se-ntorc! striga Tod din capul scărilor unde se așezase.

Întoarseră toți capul spre barca de salvare care ar fi trebuit să-l aducă pe Rick. Ce ironie! El, adult, trebuia salvat de o echipă întreagă și căutat cu elicopterul, pe când Jayjay se comporta de parcă ar fi traversat înot Canalul Mânecii.

– Katey, draga mea, ți-e frig! Ești îngrozitor de rece și tremuri.

Jeff o strânse în brațe, iar ea îl sărută nebunește, fără să mai țină cont că era atât de multă lume în jurul lor.

– Ține-mă-n brațe, iubitule, încălzește-mă!

Dar, deși simțea căldura trupului, știa că nimic nu-i va putea topi gheața din inimă.

Undeva, în adâncul conștiinței, o voce îi repeta încontinuu: "Nu e în barcă. Au cerut un elicopter de la Postul Aerian". Ca la o comandă, grupul de oameni adunați pe plajă își îndreptă privirea spre cer, acolo unde elicopterul de la Postul Aerian Grover survola coasta.

– Nu a pățit nimic din moment ce Jayjay e bine, repeta Jeff, ținând-o în continuare strâns pe Katey.

– Trebuie să-l caute pe Rick acum, spuse Hannah, văzându-i, tulburată de un vârtej de sentimente nebănuite.

– Nu se poate ca Rick să fi pățit ceva.

– Până acum n-a mai parcurs distanța asta înot.

– Doar nu crezi că i s-ar fi putut întâmpla ceva... spuse Katey, desprinzându-se de lângă Jeff, îngrozită de acest gând.

– Dacă nu mai poate să înoate, va pluti, spuse cineva din grupul de oameni.

Morții plutesc.... se gândi Katey, amintindu-și de peștii Sarei.

Frigul dinăuntru ei era chinuitor și din nou se simți detașată de realitate ca și cum în fața ochilor ei se derula un film. Poate că, dacă închidea ochii, dispărea toată imaginea de coșmar.

– De ce stai cu costumul ăsta de baie ud pe tine? îl auzi pe Jeff întrebând-o, de parcă atunci ar fi văzut-o cu adevărat. Unde-ți sunt hainele? Du-te repede acasă.

Hainele ei rămăseseră în barca lui Joe, iar pentru a le lua, trebuia să traverseze portul – departe, mult prea departe. Și, deși din locul în care stătea putea vedea coșurile casei lor, Katey se simțea incapabilă să urce strada abruptă până acolo.

– Vino cu mine! îl rugă ea.

– Tati, vrem să mai rămânem! protestă Jayjay.

Jumătate întors spre Jayjay, dar cu mâna încă pe brațul lui Katey, Jeff nu știa ce să facă.

– Rămâi cu el, spuse Katey, a făcut destul rău până acum.

Nu era sigură dacă o auzise sau nu, căci deja el îl urma în fugă pe Jayjay. Ciudat: nu-l mai văzuse alergând până atunci și observă pentru prima dată că, în ciuda umerilor săi superbi, era parcă puțin cam gras.

Elicopterul continua să survoleze coasta, golful... "Doamne, fă ca Rick să nu se fi...". Nici măcar în acea rugăciune pe care o repeta cu disperare, Katey nu putea rosti cuvântul "înecat", nici măcar în fața aceluia Dumnezeu nou descoperit de ea, care trebuia să asculte, de undeva, orânduind viața și moartea.

– Kate!

Era Tod, pentru că numai el o striga așa

– Du-te imediat să te îmbraci!

– Mergi acasă la mine, e mai aproape, o invită Hannah. Fă o baie fierbinte, ia halatul meu gros, înfășoară-te în plapumă... orice dorești. Aș veni și eu, numai că...

– Hannah, doar nu-ți închipui că i s-a întâmplat ceva.

– Trebuie să cred că totul e bine. Uite cheia. Eu aștept aici, în caz că...

– Vin și eu cu tine, spuse Lonnie, luând-o de mână. Neobservat, copilul venise și rămăsese lângă ea, gest ce-i aduse lui Katey o neașteptată alinare.

În dreptul zidului ce despărțea Casa cu Scoici de plajă, Katey se mai opri o dată să-l întrebe pe vânzătorul de înghețată dacă are vreo veste despre soarta doctorului.

– Nu, domnișoară, dar îl vor găsi. E un bun înotător. Poate s-a oprit să se odihnească pe o stâncă și a rămas izolat din cauza fluxului, dar nu a pățit nimic.

Erau toți atât de siguri... Ea știa, însă, că nu mai are antrenament; doar chiar în ziua aceea îi spusese că nu mai avusese de mult răgazul de a înota... Se amuzaseră împreună. Îi părea o veșnicie de când viața era sigură și lipsită de griji.

Când deschise ușa și auzi vocea lui Rick vorbind la telefon, Katey simți o ușurare atât de mare, încât, pentru o clipă, mintea

și sufletul i se goliră de orice altceva pentru a primi din plin această bucurie.

– Ești viu și nevătămat! strigă ea dar, în amalgamul de emoții și tensiunea care o stăpâneau, cuvintele ei sunaseră a reproș ca pentru toată acea risipă de teamă ce-o epuizase. Trebuie să-i anunți! E o agitație nemaipomenită afară.

– Am văzut barca de salvare întorcându-se și un elicopter care încă supraveghează zona, dar am crezut că sunt pentru Jayjay.

– Trebuie neapărat să le spui. Încă te caută. Mă duc...

– Merg eu, spuse Lonnie.

– Du-te repede și spune-le că totul e în regulă.

Știa însă că nu era și nici nu avea să mai fie vreodată în regulă.

– Ar fi trebuit să ne anunți.

– Dar asta am și făcut. Calmează-te. Primul lucru a fost să telefonez Pazei de Coastă, așa că se cunoaște situația.

Privind pe fereastră la scena care se desfășura în depărtare, Katey primi confirmarea: elicopterul nu mai era decât un punct pe cer, bărcile de salvare dispăruseră, iar mulțimea de pe plajă se retrăgea.

– Bine, dar ce s-a întâmplat? Cum de ești aici?

– Nu pari deloc încântată!

Katey avea fața atât de înghețată, încât nici nu putea zâmbi. Și, în timp ce Rick o privea cu atenție pe deasupra câinii cu ceai fierbinte pe care tocmai și-l făcuse, convingerea ei cu privire la comportamentul lui eroic pălea din ce în ce în ce mai mult.

– Când am ajuns la stâncă lui Abbot, continuă el, mi-am dat seama că se vedea foarte bine pe o rază mare de jur-împrejur; în plus, eram epuizat – e îngrozitor să-ți pierzi antrenamentul.

Turnă ceai într-o a doua cană, pe care i-o întinse ei. Katey începu să bea, cu dinții care-i clănțăneau în continuare lovindu-se de marginea căni. Și-ar fi dorit să fie mândră de Rick, să-i laude curajul în fața lui Jeff, dar așa cum povestea el, laconic, cu fraze scurte, în timp ce-și sorbea ceaiul, Katey își dădea seama că acționase tot timpul calm, cu sânge-rece, cu capul pe umeri.

– Am stat acolo și am privit cu atenție. Nu m-ați văzut din barcă?

– Nu... Ne uitam după Jayjay.

– Și eu. Apoi mi-am amintit că purta slip roșu și am văzut o pată roșie pe o limbă de nisip la capătul plajei. Nu puteam fi sigur, așa că am trecut canalul înot. Să știi că zona e aproape scufundată și a fost o acțiune periculoasă. Nu ești impresionată?

– Dacă Jayjay a putut s-o facă..., se auzi ea repetând raționamentul lui Jeff.

– Așa este, dar trebuie să admitem că pușlamaua asta mică înnoată nemaipomenit, cu o forță și o vigoare de două ori mai mare decât mine. Îmbătrânesc, râse el și mă simt vlăguit doar dacă manevrez stetoscopul...

Nu eram sigur că pot urca pe stânci și, când am ajuns pe Little Lion...

– Adică pe cea de la deschiderea canalului?

– Da. Când m-am urcat pe stâncă și l-am văzut clar mergând pe plajă aclamat de localnicii aflați întâmplător acolo, mi-a venit să-l omor. Aș fi făcut-o cu siguranță, dar eram cam departe și am simțit că nu mai fac față să străbat porțiunea aceea de mare care mă mai despărțea de el. Inutilitatea aceluia efort m-a terminat.

– Și cum ai ajuns aici?

– Cu mașina.

– Nu fi ridicol, spuse ea, izbucnind în râs.

– Îți repet: cu mașina. De pe marginea acelei viroage de unde se aruncă sinucigașii, am făcut autostopul.

– Poate să fi fost chiar mai periculos decât să înoți de la stâncă pe care te urcaseși până la plajă.

– Să știi că ai dreptate, dar a solicitat alte grupe de mușchi. Oricum, am scăpat doar cu câteva zgârieturi.

– De ce n-ai anunțat?

– Ți-am spus că primul lucru pe care l-am făcut, chiar înainte de a pune apa la fiert pentru ceai, a fost să-i telefoniez paznicului de coastă. Ei, chiar dacă nu m-am dovedit a fi la standardele olimpice, sunt teafăr și la fel și Jayjay. Acum, pune jos cana, zise el, prinzând-o de mână. Vreau să-ți vorbesc.

– Nu, nu acum.

Știa că vrea să-i spună c-o iubește, așa cum, după cum se temea, și ea îl iubea și-și simți trupul invadat de căldură. Dar, avea mai întâi de pus la punct câteva lucruri și de descurcat încurcăturile. Îl privea ca și cum îl vedea pentru prima dată când îl auzi spunând:

– Se-ntoarce Jean. A trimis o telegramă. Tocmai am primit-o când ai venit.

– Aha... spuse ea, și dinții începură din nou să-i clănțane.

– Ce-nseamnă sunetul ăsta, mai exact?

– Doar ce s-a auzit.

Încercă să zâmbească, dar buzele parcă refuzau.

– Ce-ar fi trebuit să spun?

– Ai putea să mă feliciți pentru că am reușit să-mi impun punctul de vedere.

– Nu întotdeauna asta e soluția.

– Pentru cine?

– Nu știu; poate că n-am știut niciodată.

Rick se duse să umple din nou ceainicul și, când se întoarce, Katey plecase deja. O strigă, dar nu o urmă: o privi doar cum, alergând disperată, cu părul fluturând, ajunsese la fâșia de plajă unde se întâlnește cu grupul format din Jeff, Lonnie, Hannah și copiii ei și Tod.

– Te-ai mai încălzit, iubito? spuse Jeff, cuprinzând-o cu brațul.

Katey îi simți prin cămașă căldura trupului, deopotrivă de ademenitor și înspăimântător și totuși, în adâncul inimii, bulgărele de gheață nu se topea.

Ascultând uluită întreaga poveste, Flora nu avu decât un singur gând:

– Unde este? întrebă ea imediat, iar Katey știu că era vorba despre tatăl ei.

– Vine acum, o liniști Katey și într-adevăr acesta apărui, fără măcar să aibă o respirație mai grea. Abia atunci își recăpătă și

Flora liniștea și putu să se concentreze asupra povestirii în care eroul avea două fețe: curajosul care reușise o performanță ieșită din comun și inconștientul care-și pusese în pericol propria viață și nu numai... Momentan, însuși eroul, agățat de gard, îi povestea lui Joe cel Mare, faptele sale de vitejie.

– Spune-i să tacă! zise Hannah, adresându-se lui Jeff.

Era exact ceea ce gândea și Katey, numai că Hannah era capabilă să-i vorbească într-un mod care pe ea o uluia întotdeauna.

Cu capul dat ușor pe spate, cu ochii negri strălucitori, cu mâinile adânc vârâte în buzunare, Hannah îl privea pe Jeff ca și cum ar fi fost gata să-l sfâșie, iar acesta, cu un cap mai înalt, o privea încurcat și nesigur. Din nou, Katey observă cât de ușor își pierdea Jeff siguranța de sine când era înfruntat. Ciudat era că se simțea acum și ea de partea celor care atacau. Încercând să nu mai caute explicații, se duse în bucătărie să pună apă la fiert pentru ceai. Lonnie veni imediat după ea și începu să mănânce biscuiți fără să fie invitat, să deschidă capace, să cotrobăie, iar ea îl îmbrățișa, îi explica, râdea împreună cu el. Paradoxal, tocmai lipsa lui de farmec îl făcea fermecător. Privind în living prin fereastra mică de deasupra chiuvelei, Katey îl privi pe Jayjay și recunoscu, jenată, că îi dispăcea profund. Cum era posibil să-ți dispacă un copil care era copia fidelă a tatălui său când acesta din urmă era iubitul tău?! Sau, poate, tocmai acela era motivul...

O lăsă pe mama ei să facă în continuare ceaiul și se așează, tremurând, pe scaunul metalic din grădină. Nu făcuse baie

fierbinte, nu-și schimbase hainele – nu făcuse nimic din ceea ce fusese sfătuită, spre binele ei. Asta, pentru că știa întotdeauna cel mai bine ce trebuia să facă.

– Jean se întoarce, îi dădu ea vestea lui Hannah.

– Adevărat? Când?

– N-am întrebat.

– Nu m-am așteptat la așa ceva. Tu?

– Eu?! Nu știu aproape nimic despre fratele tău, așa că nu știu ce să zic.

– Da, dar discutați.

– Cine e Jean? Întrebă Jeff tocmai venind.

– Fata... începu Katey, fără însă a fi capabilă să rostească mai mult.

– Fata de care Rick este îndrăgostit la nebunie de câțiva ani și care plecase în America – termină Hannah fraza începută de Katey.

– Trebuie să ne-ntâlnim să ne cunoaștem, se entuziasmă Jeff, curprinzând-o în brațe pe Katey. Iubito, tot tremuri. Nici măcar nu ți-ai schimbat hainele. N-ai făcut baie?

– Nu ai găsit ce-ți trebuia acasă la mine? Întrebă Hannah.

Ce-i trebuia? Îl găsisese pe Rick.

Capitolul 9

– Priviți! E băiețelul care a înotat de la insula St. Gabriel!

În postura sa de erou, Jayjay se întoceă și zâmbea, arătându-și dinții regulați, perfecți, în stilul lui Jeff.

Asemănarea dintre tată și fiu era izbitoare când mergeau alături pe stradă. Lonnie întotdeauna o ținea strâns de mână pe Katey, ca și cum ar fi fost timorat de prezența atât de copleșitoare a fratelui și-a tatălui.

– Nu-l mai cocoloși atât, iubito, o dojenea Jeff, și Lonnie se agăța și mai strâns de mâna ei, înduioșând-o.

– Dragul meu, faci prea mare caz pe seama lui Jayjay, îi spunea Katey când erau singuri, fără copii.

– De ce nu? Merită: a fost un efort extraordinar. Toată lumea din hotel vorbește despre asta. Un individ a spus chiar că ar fi trebuit chemată televiziunea.

– Știu că a fost ceva deosebit, dar trebuie să i se repete întruna?

- De ce nu? De ce trebuie minimalizat totul?
- Cred că n-ai vrea să devină un încrezut.
- Oare?! Aș vrea să-și cunoască forța.

Katey se abținu să spună "Așa, ca tine...", pentru că în ochii lui apăruse acea expresie de dorință pe care o cunoștea atât de bine. Nici ea nu știa cum îl fermecase. "Ești atât de tipic englezoaică, iubito", îi spunea el mereu, iar ea luase aceasta drept un compliment, deși nu știa exact ceea ce voia el să spună. Până acum, își spusese ei însăși și tuturor celorlalți că s-ar căsători cu el chiar dac-ar fi șofer de camion. Simțea că, în afară de ea, nimeni nu era prea convins; acum, trebuia să se convingă și pe ea.

Jeff urma să plece luni dimineată. "Cineva trebuie să muncească", spunea el râzând și Katey știa că, în ciuda aparentei sale libertăți de a face ce dorea, muncea mult, lucru pe care-l respecta enorm.

Duminica-seara, Jeff îi invitasă pe Hannah și pe Rick să ia cina la restaurantul hotelului împreună cu el și Katey. Deși la început Rick se eschivase și era destul de complicat pentru Hannah să găsească pe cineva cu care să lase copiii, în cele din urmă, parcă prin forța voinței lui Jeff, lucrurile se aranjaseră și cei patru luau cina împreună în noul Bar al Marinarului.

– A fost un gest generos din partea ta, Rick, spuse Jeff întinzându-i mâna.

– S-a dovedit a fi fost un efort zadarnic.

Rick ignoră mâna întinsă, iar Jeff rămase ca un jucător pe teren care ratase să prindă mingea.

Înainte de cină, se așezară pe scaunele înalte de la bar, unde au comandat ceva de băut: Hannah, Jeff, Katey și Rick. Jeff le îmbrățișă pe amândouă, iar Rick, cu scaunul puțin întors, era pe jumătate cu fața spre ei.

– În cinstea tatălui eroului! toastă el, ridicându-și paharul.

Katey nu-și dădu seama dacă tonul lui era amuzat sau ironic.

– A fost un efort teribil, răspunse Jeff.

Desigur, exersează în fiecare zi, așa că e normal... Apropo, cine a plătit elicopterul?

– Noi, englezii – întotdeauna buni platnici ai impozitelor de orice fel.

– Sigur, trebuie plătite impozitele.

– I-am telefonat comandantului postului să-i mulțumesc și să-mi cer scuze.

– De ce să-i ceri scuze?

– Pentru tot acel efort inutil.

– Sunt gata să plătesc.

– Nu, nu e nevoie, spuse Hannah repede.

– Nu?! Zâmbetul și Jeff păli și, pentru o clipă, păru nesigur; apoi, treptat își reveni. Simt că trebuie să recompensez cumva acel efort.

– Mulțumește-le, sugeră Rick.

– Poți cumpăra de la mine o mie de stegulețe de Ziua Salvamarilor, spuse Hannah. Numai că, atunci noi nu vom mai fi aici.

– Așa este, încuviință Rick. Doar localnicii vor mai rămâne după închiderea sezonului. Unde veți locui după căsătorie?

– Ah, nu vă invidiez deloc, spuse Hannah. Katey, este ca și cum te-ai căsătorit cu un marinar. Uită-te la mine!

Katey știa că nu există nici un fel de asemănare. Hannah nu avea o casă a ei, pe când ea avea trei: un apartament în New York, o casă în noua Anglie, o căsuță de vacanță. Vizitase deja două dintre ele, dar în cea de-a treia Lois petrecea o lună de vacanță împreună cu copiii, așa că se exclusese la momentul acela posibilitatea unei întâlniri.

– Tu unde vei locui? îl întrebă ea pe Rick, așa, într-o doară, pentru că nu trebuia s-o mai intereseze nimic în legătură cu el.

– Va trebui s-o întreb pe Jean.

– Parcă-ți plăcea să faci numai cum vrei tu... Nu te-ai dus în America, atunci când te-a rugat.

– Așa este...

– O spui de parcă ai regreta.

– Regret multe lucruri... de exemplu, timpul pierdut. Cariera mea a rămas în aer anul acesta. E cazul să iau anumite hotărâri.

– Vrei să spui... nu numai hotărâri de om încăpățânat...

– S-ar putea.

– Dacă m-ar întreba cineva ce-mi doresc, spuse Hannah, dar, desigur, nu mă-ntreabă nimeni, singurul lucru pe care mi-l doresc cu adevărat este să am un loc al meu, indiferent unde, în care să-mi pot despacheta și aranja toate obiectele primite ca daruri de nuntă, chiar și vaza aceea îngrozitoare de la familia Newton, și să rămână acolo cât trăiesc.

– Și dacă acel loc se-ntâmplă să fie în spatele uzinei de gaze? o întrebă fratele ei.

– Dacă Jim ar fi lângă mine, nici n-aș observa existența uzinei de gaze.

Katey își dădea seama că Hannah i se adresa, de fapt, numai lui Jeff, după cât de scânteietori și pătimiși îi erau ochii.

– Mai dați-mi ceva de băut, vă rog, mai spuse ea, iar Jeff continuă s-o privească lung, fără să facă nici o mișcare.

– Când vine Jean? întrebă Katey.

– Nu știu exact. În telegramă scria "Vin cât pot de repede".

– Asta înseamnă că poate apărea oricând.

Rick încuviință din cap.

– Ciudat, nu-i așa? Anul trecut părea să fi fost undeva în cosmos și acum... poate să apară în orice moment.

– Vine când noi plecăm.

– Se strânge astfel legătura și mai mult. Dacă mai sunteți aici, trebuie să faceți cunoștință cu ea.

Lumea părea plină de femei cu care Katey nu voia să se-ntâlnească: Lois, Sara, acum Jean. Simți o durere pe care nu îndrăzneă s-o recunoască nici față de ea însăși.

Rick plăti băuturile. Era genul de om care plătea întodeauna băutura, chiar dacă era în compania unui milionar. Jeff era de o sută de ori mai bogat decât el, dar lui pur și simplu, nu-i păsa.

Cu excepția câtorva vilegiaturiști care-și începuseră devreme vacanța, restaurantul Hotelului Golf era gol, iar cei câțiva jucători de golf care-și discutau măiestria cu care executau loviturile și cuplul tăcut care ocupa o masă nu ajutau cu nimic

la dispersarea acelei atmosfere sumbre. Era o seară rece și, pentru că se luase prea târziu hotărârea de a se deschide încălzirea, în sală nu era frig, dar nici cald.

– Păcat că n-ați venit cu toții la mine, la Paris – era mai bine decât să fi venit eu aici, spuse Jeff, consultând meniul. Este acolo un restaurant mic pe strada Pepiniere unde...

– Nu ne mai chinui, spuse Hannah. Pot spune pe dinafară acest meniu, îl pot pune chiar pe muzică, dacă vrei. Este același dintotdeauna, de când știu acest restaurant.

– Asta spuneți voi, britanicii, despre orice.

O rostise ca să-i tachineze, dar tonul era prietenos. Și totuși, Rick se încruntă.

– Friptura este întotdeauna foarte bună aici.

– Eu voi comanda ceva ce nu mănânc niciodată acasă și nici în altă parte, începu Hannah.

– Începând cu icre negre, presupun, o necăji Rick.

– Sigur! Icre negre, dacă asta-ți dorești.

Spunând aceasta, Jeff începu să consulte din nou meniul, dar Katey i-l luă cu blândețe din mână.

– Nu există icre negre pe listă, dragul meu.

– Ce păcat! spuse Hannah, punând mâna pe brațul lui. Vorbim prostii.

– Atunci, să încetăm! Pentru mine, friptură, te rog, comandă Rick și împături meniul, dându-i-l apoi lui Jeff.

– Bietul Jeff! spuse Hannah.

Jeff comandă vinul. Nu era obișnuit să fie compătimit.

– Biata Katey! spuse Rick în șoaptă, privind-o.

Existau nenumărate subiecte despre care să discute în contradictoriu cu Rick – de la războiul din Vietnam, la necesitatea de a folosi furculița pentru a mânca și, pentru că Rick era lângă ea, Katey avea impresia că trebuie să și le aleagă și să le abordeze cu grija cu care ar fi pășit pe un câmp minat. Dintre toți, era evident că numai Hannah se simțea bine.

– Când scap de copii, atunci nu mai am limite – mă dezlănțui, spuse ea, privindu-l pe Jeff de parcă ar fi fost gata să lupte, să facă dragoste, să urască... Pentru ea, nu era decât un bărbat și, fiindcă Jim nu era lângă ea, mai mult decât doar un bărbat. Nici măcar nu încerca să înțeleagă această contradicție.

Directorul veni la masa lor și șopti ceva la urechea lui Rick, după care acesta, dând la o parte șervetul, dispăru, scuzându-se.

– La naiba! spuse Hannah.

– Credeam că e ziua lui liberă.

– Nu, dacă sunt urgente, e chemat. Muncește ca un prost, mult mai mult decât medicul din Calland. Câteodată am impresia că-i place – parc-ar fi masochist. Și când te gândești că oamenii sunt atât de nerecunoscători...

Rick se-ntoarse odată cu chelnerul care aducea felul al doilea.

– Îmi pare rău, dar trebuie să plec.

– Mai rămâi câteva minute și termină de mâncat.

– Nu, trebuie să plec. Și... cred că ar fi bine s-o iau și Katey.

E vorba despre tatăl ei...

– Ce s-a întâmplat? întrebă Katey, ridicându-se imediat.

Încet, se ridică și jeff.

– Se pare că... Ei, nu pot să mă pronunț până nu-l consult, dar ar fi bine să vii și tu, Katey.

Fără să răspundă, își luă geanta, gata de plecare. Jeff făcu o mișcare nesigură, ca pentru a o uma.

– Nu, rămâi, spuse Rick. Terminați de mâncat, apoi condu-o pe Hannah acasă. Oricum, cineva trebuie să achite nota de plată. Îți mulțumesc foarte mult. Repet, n-are rost să mergem toți – trebuie să ne păstrăm calmul. Dar, Katey...

Deși nu era obișnuit să i se spună ce să facă, Jeff se așează din nou la masă, fără a mai comenta, într-atât de autoritar era tonul lui Rick.

Katey ieșise deja din restaurant și urcase în mașina cea veche a doctoruului, fără să se mai gândească la Jeff. Deși era într-un moment greu, el n-o putea ajuta și nici ea n-avea nevoie de el. Nu avea nevoie decât de Rick.

– Despre ce crezi că e vorba?

– Se pare că e un alt atac coronarian.

– Un altul?!

Îi spusese că tatăl ei exagerase cu munca și trebuia să facă o pauză, să se odihnească, dar nu...

– Am crezut că era doar foarte obosit și trebuia să se refacă.

– Nu voia să știi, și poate nici nu e vorba de un nou atac.
– Nu mi-am închipuit că poate fi vorba de așa ceva.
– Nu prea ai spirit de observație. Să vedem, poate că totul e bine. Nu trebuie să trăiești într-o continuă stare de teamă, ca mama ta!

- Ca mama?
- N-ai observat?
- Nu, nu mi-am dat seama.

Niciodată nu se gândise că și părinții ei aveau sentimente, doar ea era cea cu sentimente și probleme.

- Vrei să spui că... s-ar putea să... moară?

Cuvântul pe care abia putuse să-l rostească veni cu un val de lacrimi din adâncul minții și al inimii. Chiar dacă pleca în cine știe ce colț de lume, se aștepta ca tatăl ei să rămână într-un punct fix, accesibil, trebuia să fie acolo, s-o aștepte când ea dorea să vină. Acum, era amenințată de o realitate pe care n-o putea controla.

– Tuturor ni se poate întâmpla să murim chiar mâine – mie, ție. Nu moartea e întotdeauna cel mai rău lucru.

Odată ajunși în fața casei, Rick părea să fi uitat de ea. Își luă trusa, coborî din mașină și începu să pășească repede și totuși fără grabă. Fără să vrea, Katey se gândi că, deși Jeff era întotdeauna grăbit, era fundamental un om leneș.

Tatăl ei stătea întins pe canapea, cu cravata desfăcută, ochii închiși și fața de culoare cenușiu-vineție. Apoi, ca și cum s-ar fi trezit din somn, își deschise ochii și-i închise din nou încet, dar Katey, care-l privea, observă pe chipul lui o mare ușurare.

– Tocmai urca scările să-și ia cartea, începu Flora să-i explice lui Rick, în timp ce acesta număra pulsul lui Tod. O uitase lângă pat. Sigur că i-aș fi adus-o eu, dar nu mă lasă niciodată. Eu eram în bucătărie, pregăteam masa. Nici nu bănuiam... și când am intrat aici... se așezase pe trepte. Nu a spus nimic, dar arăta foarte rău. Până i-am găsit medicamentele... În sfârșit, i-am dat o pastilă și imediat s-a simțit mult mai bine, dar te-am sunat. A trebuit să te sun, deși nu m-a lăsat... spunea să nu vă deranjeze, pentru că vă distrați.

"Nu ne distram deloc", vru Katey să spună.

Tod deschise ochii și-i privi lung. Nu ajungea la ochelari; brusc, totul devenise prea departe. Chiar și capătul celălalt al camerei părea să fie într-o altă lume.

"Se agită toți prea mult", ar fi vrut să spună, dar efortul era prea mare. Îi auzea vorbind despre el, dar neputând nici confirma, nici nega, închise ochii din nou.

Când sosi ambulanța, se simți ridicat și transportat, simți mâna Florei în mâna lui, era conștient de fața albă de spaimă a lui Katey, de starea de bine când ajunsese în pat, apoi când a fost conectat la aparate și, în cele din urmă, de o liniște copleșitoare.

Jeff și Hannah ajunseră la Casa Pescărușilor chiar când Katey se urca în mașina lui Rick pentru a urmări ambulanța.

– Ar fi mai bine să-l lași pe el să te ducă, spuse Rick, fără a-i spune lui Jeff pe nume.

Nu se debarasase de ea ca de un surplus de bagaje, cu toate acestea, așa simțea Katey când coborî din mașina lui Rick și se pregătea să urce în a ei – cea dăruită de Jeff.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Jeff.

– Îmi pare foarte rău, șopti Hannah, scoțând capul pe fereastră. Nu vă faceți griji în privința mea. Merg pe jos acasă – e foarte aproape.

Era conștientă că acel "îmi pare foarte rău", însemna regretul ei nu pentru boala lui Tod, ci pentru faptul că, în drum spre casă, Jeff ar fi făcut dragoste cu ea, din simplul motiv că băuse aproape o sticlă cu vin și se întâmpla ca ea să fie lângă el și, tot din cauză că băuse prea mult, era dispusă să cedeze.

Când plecă de la spital, Flora trecuse pentru a doua oară prin aceeași situație: asigurări pe care le credea doar pe jumătate, cuvintele "terapie intensivă" pe buzele tuturor, iar Tod... conectat la niște aparate sofisticate, de parcă s-ar fi pregătit pentru o călătorie pe Lună. Da, mai trăise o dată aceleași scene, numai că atunci fusese singură. Acum, stătea în mașină pe bancheta din spate; Katey conducea, iar Jeff, lângă ea, își oferea ajutorul. Flora înțelese că și acum tot singură era.

Jeff nu fusese deloc impresionat de spitalul enorm din Calland.

– A fost construit pentru armata americană în timpul războiului, explică Flora.

– Atât de demult? Nu există unul mai nou?

– Sunt planuri...

– Se pare că este foarte bun, interveni Katey. Rick a spus că secția de terapie intensivă este cea mai bună din regiune.

Jeff tuși ușor. Învățase că era mai înțelept să se abțină de a mai spune ceva când viitoarea lui soție își ridică semeț capul, lăsând să se vadă linia superbă a gâtului și a maxilarului. În acele momente, avea eleganța și delicatetea unei păsări. Katey rămase tăcută; și ea învățase că, peste prăpăstiile de neînțelegere dintre ei doi, nu se putea trece decât prin contact fizic ori, în clipa aceea, doar simplul gând la așa ceva îi repugna.

– Va trebui să mai rămân puțin, șopti ea.

– Sigur, sigur. Înțeleg.

Jeff nu înțelegea, iae ea rămase cu ochii larg deschiși, recunoscându-și lipsa de sinceritate.

Capitolul 10

— Jeff va lua copiii cu el la New York, spuse Katey. Îi voi duce eu joi la Londra, unde mă voi întâlni cu el.

— Ce anume? întrebă Flora.

Trebuia să i se spună totul de două ori. Auzea ca prin vis planurile lui Katey. Important pentru ea era că mergea în fiecare zi la spital, stătea puțin cu Tod, apoi se-ntorcea acasă. Cum își umplea timpul între aceste momente-cheie, nu se putea spune — totul era un amalgam lipsit de importanță, punctat din când în când de diverse informații, de exemplu, plecarea lui Jeff la Paris, sau poate la Bruxelles, amânarea nunții lui Katey, deși nimeni nu luase explicit această măsură.

Și, la un moment dat, Rick îi spuse să nu-și mai facă griji, pentru că Tod era deocamdată restabilit.

— Într-o săptămână, îl vei avea din nou acasă. Dar se poate repeta oricând și, deși acum se simte bine, nu va mai putea lucra niciodată.

– După ce Katey va pleca...

– Nu plec prea curând. Mai rămân, spuse Katey.

Deși surprinsă și recunoscătoare, Flora era totuși conștientă că prezența lui Katey acolo nu însemna totuși că nu era în continuare singură.

– Vom rămâne mai departe aici.

Avusese tot felul de temeri – de la dezamăgiri până la tema de moarte – dar nu-și închipuise niciodată că-și va petrece tot restul vieții la Kingswater. Înainte de a se gândi la demersurile necesare pentru renunțarea definitiv la casa din Londra, simți o ciudată mulțumire. Viața se simplificase dintr-o dată: totul se reducea la a fi împreună cu Tod în Casa Pescărușilor atâta timp cât...

– Vrei să spui că rămâneți aici pentru totdeauna? întrebă Katey.

– Da, răspunse Flora, gândindu-se că acel "totdeauna" putea însemna doar mâine.

Jeff apela întotdeauna la aceeași agenție de turism, de pe strada Albermarle. O numea "agenția lui" și exista "funcționarul lui" care se ocupa să-i asigure deplasarea oriunde dorea și la ora la care voia, iar lui Jeff i se părea normal să fie așa, pe când zâmbea cu același surâs fermecător tuturor celor din biroul respectiv.

– Ce drăguț e! îl laudau toți cei de-acolo.

Și, într-adevăr, așa era, așa că, de fapt, Katey se gândea că nu avusese nici un motiv să simtă o strângere de inimă auzindu-i. Privea circulația infernală din Piața Picadilly, în punctul în care

se spunea că, dacă stai mai mult, te-ntâlnești cu toți cunoscuții. Ea nu voia să-l întâlnească decât pe Rick Rutland. Îl ținea strâns pe Lonnie de mână, tot atât de strâns cum o ținea și el, simțind-o nefericită.

Avionul cu care urma să plece Jeff avea o întârziere din cauza unei greve sau a ceții... Katey nu știa motivul. Știa doar că n-avea nevoie de acel bonus de timp pentru a-și lua rămas-bun; simțea nevoia să fugă de acolo și să nu se mai întoarcă niciodată.

– Păcat că nu vii cu mine, iubito. Nu trebuie să-ți faci griji prea mari pentru tatăl tău. Și, așa cum și-a trăit viața... Sunt sigur că nici el n-ar vrea să...

O dureau ochii din cauza lacrimilor pe care încerca să nu le lase să se reverse. Nu avea legătură cu tatăl ei și recunoștea acest lucru cu conștiința încărcată – nu numai pentru că era așa, ci și pentru faptul că-l lăsa pe Jeff să creadă un neadevăr. Dar, văzându-i zâmbetul pălind, amână momentul adevărului, atât pentru el, cât și pentru ea însăși.

– Vino oricând vrei. Nu-mi place să te văd așa. Ai să vezi, totul va fi bine. Îl vom aduce în State, unde sunt cei mai buni chirurgi...

Jeff simplifica totul, scoțând un cec, fără să bănuiască vârtejul de gânduri ce-i răscoleau mintea, așa cum nici ea însăși nu le bănuise existența. Pentru că Lonnie era între ei și Jayjay trăgea de haina tatălui lor, Katey nu-i putu spune că nu mai vine în America, că nu-l mai iubește. Dar, chiar dac-ar fi fost singuri, tot n-ar fi avut curajul s-o facă. Ar întreba-o dacă există

altcineva, iar ea ar trebui să spună "nu". Ar fi fost prea complicat să explice, mai ales că era prea mândră pentru a recunoaște că iubea un bărbat pentru care nu însemna nimic.

Când veni momentul despărțirii, încercă să reînvie ceva din vechea pasiune lipindu-se strâns de el, ea însăși revoltată de nesinceritatea gestului.

Rămase pe loc, paralizată, privindu-l. Când Jeff se-ntoarse și-i zâmbi, dincolo de geamul despărțitor, până când găsi în ea puterea de a-i face un semn cu mâna, își dădu seama că dispăruse, împreună cu fiii săi, în grupul de pasageri îndrumați spre avion de o stewardesă.

Temându-se că Jeff îi va telefona imediat cum sosește la New York, Katey nu se întoarse imediat la Kingswater, pentru a evita o convorbire cu el.

– Mai am... câte ceva de făcut, îi spuse ea Florei.

– Unde ești? Ești încă la Savoy?

– Da, dar voi merge la Hester. Mă-ntorc acasă imediat ce voi putea.

– Când?

– Într-o zi sau două... Dacă telefonează Jeff, spune-i...

– Ce să-i spun?

– Spune-i că... mă-ntorc repede.

Flora puse receptorul în furcă, gândindu-se că "nici măcar n-a întrebat cum se simte tatăl ei". De fapt, nici ea n-o întrebase pe fiica ei cum se simte. Fiecare avea propriile sale griji – indiferentă la foamete, sărăcie sau războaiele din cine știe ce colț al lumii.

Flora se gândea să rezolve diferite treburi casnice până la venirea lui Tod, iar Katey se gândea să găsească un loc liniștit de unde să se arunce în Tamisa..

Flora se gândea că, până la urmă, era foarte bine că nunta lui Katey avea să fie liniștită, fără fast, iar Katey se gândea că poate era mai simplu să aleagă un alt mod de a se sinucide. Somnifere, sau să se arunce în fața unui autobuz. Trebuia doar să aibă curajul s-o facă. Tot așa cum trebuia să aibă curajul de a-i scrie lui Jeff.

Ruperea logodnei se transformase într-o uriașă povară, dar primul pas era esențial: scrierea acelei scrisori.

După ce scrisese adresa pe plic, se duse la poștă să trimită scrisoarea, având impresia că dacă ar fi lăsat-o în cutia poștală a hotelului ar fi fost ca și cum ar fi păstrat-o încă la ea. Or, așa știa că scrisoarea plecase în mod irevocabil. Se-ntoarse la hotel, copleșită brusc de o cumplită oboseală. În loc să-și ia bagajul și să plece la Hester, așa cum intenționase, se așeză pe marginea patului, privind cerul. Apoi închise ochii să nu mai vadă acea imagine a unei lumi pustii.

Cu un efort enorm, luă un taxi până la Hyde Park Corner, unde-și lăsase mașina, într-un garaj subteran. Acum, că nu-l mai iubea pe Jeff, ar fi trebuit să-i înapoieze monstrul. Numai că, dacă era sinceră cu ea însăși, trebuia să recunoască faptul că n-avea nici cea mai mică intenție de a face așa ceva, pentru că ținea foarte mult la monstrul ei.

Katey intenționa să-i dea vestea mamei ei cu menajamente, drept pentru care repetase tot drumul până în Kingswater ceea

ce urma să spună. Cu toate acestea, cuvintele scăpară de sub control.

– S-a terminat, spuse ea abia intrând în casă. S-a terminat totul între Jeff și mine.

Flora rămase șocată o clipă, nu pentru altceva, decât pentru cum va resimți Tod vestea. Tot gândindu-se la modul cel mai potrivit de a-l anunța, își dădu seama că era posibil ca acesta să nu fie surprins și nici măcar să nu regrete.

– Voi pleca, spuse Katey. Când totul va fi în regulă... Nu mai era sigură că va fi vreodată ceva în regulă.

– Ești foarte nefericită, scumpa mea? Știu cum este, deși poate nu crezi...

– Acum, e altceva.

Flora oftă, recunoscând că, într-adevăr, era diferit, deși fundamental povestea avea aceleași date. Se așeză pe un scaun, și pentru prima dată după mulți ani, începu să plângă.

– Dumnezeu, mamă, ce faci?!

Era pentru prima dată când o vedea pe mama ei plângând și nu-și revenea din mirare.

– Cred că am un moment de slăbiciune, spuse Flora, acceptând, recunoscătoare, paharul cu gin pe care i-l întinsese fiica ei și încercând să nu obiecteze că-și umple și ea unul.

– E pentru prima oară când ți se întâmplă. Nu-ți amintești cum te supărai când eu făceam așa ceva? Uite, acum eu m-am dezobișnuit, deși tare aș vrea să mai pot...

– Uneori, se aranjează lucrurile...

– Am să mă duc..., începu Katey.

Unde să se ducă? Lumea parcă se micșorase. Mersese în America, în Australia, văzuse cea mai mare parte a Europei, deși la vârsta aceea nu o apreciasse cum se cuvine... Dar singurul om care-o interesa se afla în Kingswater.

– Mă duc la Hannah.

– Până parchezi, eu culc copiii, strigă Hannah de la fereastră.

Katey așteaptă în livingul dezordonat, încercând să mai pună la locul lui câte un obiect. Trecând pe lângă oglinda de deasupra căminului, se privi automat, numai că frumusețea ei n-o mai satisfăcu: dacă Rick n-o iubea, putea foarte bine să fie și sașie și cu picioare strâmbe.

– A venit Jean? a fost prima întrebare pe care o puse când apărui Hannah.

– Chiar a doua zi după plecarea ta. A venit la Felbridge, unde locuiesc părinții ei. Îmi închipuiam că va sta aici și m-am chinuit să fac curat după copiii tăi...

– Nu sunt ai mei, șopti Katey, întrebându-se dacă Lonnie îi va simți lipsa.

– A venit fără să anunțe. Era chiar ziua când Rick lucra la spital și, crede-mă, n-a fost deloc ușor să-l găsim. Știi, întotdeauna mi-a plăcut Jean. E imposibil să n-o plăci.

Katey n-o mai asculta. Era conștientă de inflexiunile vocii lui Hannah și de faptul că-i lăuda calitățile lui Jean, dar o preocupau mai mult propriile gânduri: "Îmi place de Rick, îmi place cu adevărat". De fapt, Jeff nu i-a plăcut niciodată. Toți ceilalți îl plăceau, pentru că era imposibil să nu-l plăci. Ea îl

iubise – asta era cu totul altceva – cu toată pasiunea unei dorințe fizice chinuitoare, care... se consumase.

– Trebuie să fii atentă ce-i spui lui Rick.

– De ce? Vocea îi tremura puțin, ca și când ar fi îmbătrânit brusc. Când... se întoarce în Kingswater?

– Ascultă ce-ți spun! S-a întors în State chiar în ziua următoare.

– Adică... a plecat definitiv?

– Asta încerc să-ți spun, dar se pare că nu înțelegi? Vorbesc degeaba de zece minute. Se căsătorește cu un chirurg acolo și a venit să-i spună personal lui Rick. Dacă te gândești, gestul ei a fost foarte frumos. Putea doar să-i scrie. Așa că trebuie să ai grijă cum îi vorbești, să te porți cu precauție.

– Și eu am nevoie de exact același tratament.

– De ce?

Fără să răspundă, Katey își lăsă capul pe genunchi, astfel încât părul îi acoperi fața, în timp ce hohotele de plâns făceau ca umerii să-i tremure.

– Nu știu ce-nseamnă asta, spuse Hannah aducând o cutie cu batiste de hârtie, dar folosește-le și plângi până te liniștești, dacă așa simți nevoia.

– Nu știu ce-am făcut, spuse Katey printre suspine. Nu știu de ce am făcut-o.

Nu era deloc adevărat: știa foarte bine de ce. Tocmai de aceea era atât de greu de suportat. Deși încă mai plângea, când auzi vocea lui Rick începu să și râdă iar dinții îi clănțăneau atât de tare, încât abia putea vorbi.

– N-am văzut până acum un caz de isterie, spuse Hannah. Să aduc apă s-o stropim?

– Fă un ceai – nu te grăbi.

Când Rick își puse ușor mâna pe umărul ei, Katey începu să-i povestească, dar își dădu seama că aproape nu era necesar, căci știa deja totul.

– I-am scris... Cred că ar trebui să-mi pară rău pentru el.

– Așa s-ar cuveni.

– Numai că... simt doar o imensă ușurare, ceea ce este îngrozitor din partea mea, nu-i așa? Mă simt fericită.

– Și eu.

– Și tu?

– Da, numai că nu vreau să acționez sub impulsul momentului.

– Da, spuse Katey, privindu-l fără să zâmbească.

– Nu vreau ca vreunul dintre noi să acționeze pripit, sub impulsul acestui moment de slăbiciune.

– Da...

– N-ar fi bine deloc.

– Da...

– Încetează de a mai repeta mecanic acest cuvânt.

– Atunci, nu, dacă preferi. Asta vrei să spun?

– Știi al naibii de bine ce vreau să spui, zise Rick și strânse spătarul scaunului atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albiră. Plec.

– Unde?

Îl va urma oriunde s-ar duce.

Dar, pe măsură ce el dădea mai multe detalii, Katey înțelese că era înfrântă.

– M-am înscris pentru Expediția Astfall.

– Ce-i asta?

– Nu citești ziarele? De săptămâni întregi, în "The Times" nu scrie decât despre așa ceva.

– E departe? Întrebă ea, scuturându-și capul cu un aer dezolat.

– Bolivia. Este o expediție organizată de Sir David Wales. Vor să facă niște cercetări asupra unui trib primitiv și medicul care urmează să-i însoțească și-a scrântit glezna. Cum acesta e prieten cu un prieten de-al meu și a telefonat aseară să mă întrebe dacă nu știu pe cineva amator de așa ceva și cum unchiul meu se-ntoarce pe 25, iar eu vreau să plec departe...

– Înainte, cei cu inimile zdrobite mergeau la vânătoare în Africa.

– Numai că eu n-am inima zdrobită.

– Nici eu, recunosc Katey.

– Poate că ar fi mai ușor dacă n-ar trebui să admitem asta, spuse Rick, punându-și mâinile pe umerii ei.

Katey era atât de preocupată să-i deslușească expresia feței, încât abia simțea atingerea lui. Nici unul dintre ei nu rosti vreun cuvânt – nici nu era nevoie.

– Când pleci?

– Săptămâna viitoare, când se-ntoarce unchiul meu. Totul se potrivește de minune.

"Nu se potrivește nimic", se gândi ea, dar nu spuse decât:

- Atât de repede?
- Da, fără timp de gândire.
- Nu vrei să te gândești?
- Nu prea. Dar tu?
- Doar pentru că te vei afla într-un loc inaccesibil, nu înseamnă că nu te vei gândi, sau că eu nu mă voi gândi.
- Poate că e chiar bine să ne gândim... Să ajungem la o concluzie.

Katey se-ndreptă spre el, dar el se duse la fereastră, întorcându-se cu spatele la ea.

– Habar n-am despre ce e vorba, dar ceaiul e gata și m-am plictisit să pândesc din bucătărie. Pot să vin? se auzi vocea lui Hannah.

– Sigur că da, spuse Rick, și-i deschise ușa. Mai avem de pus la punct câteva lucruri, dar avem timp.

"Timp", repetă Katey ca și cum ar fi fost vorba despre cine știe ce obiect rar și de preț. Era pentru prima dată în viața ei când dorea ceva sau pe cineva și exista posibilitatea să nu-l aibă. Trebuia să dea dovadă de o răbdare pe care nu era sigură că o avea.

– Vei fi în siguranță? întrebă ea.

– Voi face tot posibilul să supraviețuiesc, dacă asta dorești.

Katey încuviință din cap și, dându-și părul după urechi, fața ei arăta ca a unui convalescent după o lungă boală.

Sfârșit